

Wilhelm Busch:

Mladinski pastor,
blagovestnik, pridigar,
pisec in avtor številnih knjig.

JEZUS

NAŠA USODA

Jezus - naša usoda. Tema, ki jo je pastor Busch izbral za osnovo svojega raznolikega poslanstva.

Službo mladinskega pastorja v Essnu je opravljal z velikim navdušenjem. Kot pridigar Evangelija je neutrudno potoval in govoril tisočim ljudem.

Prepričan je bil, da je Evangelij Jezusa Kristusa najpomembnejše sporočilo vseh časov.

Ali želimo slišati to sporočilo? Prepustimo se njegovemu vodstvu in kmalu bomo spoznali: "Jezus - naša usoda" je najvažnejša tema sveta in našega življenja.

Wilhelm Busch

Jezus naša usoda

clv

Christliche
Literatur-Verbreitung e.V.
Postfach 11 01 35 · 33661 Bielefeld

Naslov izvirnika: JESUS UNSER SCHICKSAL
© by CLV · Christliche Literatur-Verbreitung e. V.
Postfach 110135, D-33661 Bielefeld
Prevod iz nemščine: Mojca Dariš
Tiskarna: Ebner Ulm

ISBN 3-89397-748-1

Kazalo

Bog - da, toda zakaj Jezus?	7
Kaj je smisel mojega življenja?	20
Nimam časa!	31
Pozor! Življenjsko nevarno!	44
Kaj storiti?	58
Zakaj Bog vse to dopušča?	71
Naša pravica do ljubezni	84
Ali lahko človek govori z Bogom?	96
Preprosto ne morem verovati!	107
Kako naj bomo v življenju zadovoljni, ko nas neprestano tiščijo naši grehi in krivda?	120
Kako uživati življenje, ko pa nam gredo ljudje na živce?	133
Popolnoma se moramo spremeniti, toda kako?	144
Brez menel!	156
Ali v veri obstaja gotovost?	166
Je krščanstvo privatna zadeva?	180
Kdaj bo "konec sveta"?	193
Ali je življenje z Bogom koristno?	208

Kdo je bil Wilhelm Busch?

V času pred in po drugi svetovni vojni je bil Wilhelm Busch (čeprav v deželah angleškega govornega področja skoraj nepoznan) med najbolj znanimi in popularnimi nemškimi evangelizatorji. Njegov neposreden in iskren način razlaganja Biblijske resnice je privlačil na tisoče ljudi, ki so ga hodili poslušat.

Wilhelm Busch je bil prepričan, da je sporočilo Evangelija najpomembnejše sporočilo vseh časov. Njegove pridige in spisi, v katerih silovito, vendar enostavno podaja biblijski odgovor na temeljna človeška vprašanja, so sprejemljivi tako za mlade kakor tudi za starejše, za bogate in revne, za šolane in za neizobražene ljudi z ulice. Rojen je bil leta 1897 v Wuppertal-Elberfeldu v Nemčiji, svojo mladost pa je preživel v Frankfurtu na Maini, kjer je tudi obiskoval in končal srednjo šolo. Za časa prve svetovne vojne je služil v nemški vojski in čeprav mlad, dosegel čin poročnika. Tam, na bojnem polju, je srečal Odrešenika in predal svoje življenje Bogu. Ta dogodek je korenito spremenil smer njegovega življenja in v naslednjih letih vplival tudi na usode tisočerihi ljudi.

Po koncu vojne je študiral teologijo v Tünbingenu ter nato kot pastor služboval v Bielefeldu, zatem v rurskem področju in naposled v Essnu. Tu je kot pastor in voditelj mladine ostal do svoje smrti. Med svojim službovanjem je često potoval po Nemčiji in drugih evropskih državah ter povsod razlagal Božjo besedo.

Ker je podpiral strogo in brezkompromisno stališče uradne nemške cerkve proti vmešavanju Tretjega Reicha v cerkvene zadeve in se ni bal svoje vere odkrito izkazovati, so ga nacisti večkrat zaprli.

Po koncu druge svetovne vojne je Wilhelm Busch nadaljeval svoje poslanstvo kot potujoči evangelizator. Po več desetletjih neutrudnega dela ga je leta 1966 Gospod poklical k sebi.

Predgovor

"Jezus - naša usoda" je naslov teme, ki jo je pastor Busch izbral za veliko evangelizacijo v Essnu leta 1938. V tem mestu je z velikim zadovoljstvom služboval kot mladinski pastor, prav tako pa je na svojih mnogoštevilnih popotovanjih širil Evangelij med ljudi. Tako je ničkolikokrat, po mestih in vaseh, na vzhodu in zahodu, po Evropi in svetu, vabil ljudi k Jezusu.

Kako se je veselil, ko so ljudje prihajali poslušat njegova sporočila! Bil je prepričan, da je Jezusova radostna vest najpomembnejše sporočilo vseh časov. Na tisoče ljudi ga je prihajalo poslušat. Kljub temu je ostal pravi dušni pastir in mu za posameznika ni nikoli zmanjkalo časa. To je bila njegova posebna služba. Preko svoje zapuščine na magnetofonskih trakovih se še dandanes obrača na nas, tudi s to knjigo - kot služabnik križanega Jezusa Kristusa, ki je od mrtvih vstal. "Jezus - naša usoda" - je bilo temeljno sporočilo njegovega raznovrstnega poslanstva. Želite to sporočilo slišati? Prav lahko! Prepustite se vodstvu Svetega Duha in pridite k njegovi prižnici. Kmalu boste sprevideli: "Jezus - naša usoda" - je temeljno sporočilo sveta in našega življenja.

Karl-Heinz Ehring

Bog - da, toda zakaj Jezus?

Starejši pastor, ki je kakor jaz, vse življenje deloval v velikih mestih, leta neprestano poslušá ene in iste "bisere". Eden od njih se glasi: "Kako lahko Bog dopušča vse to?" Drugi zopet pravi: "Kaj in Abel sta bila brata. Kaj in je ubil Abela. Odkod torej Kajnu žena?" Eden od najljubših pa mi je naslednji: "Gospod pastor, neprestano govorite o Jezusu. To je zelo lepo. Vendar pa v resnici sploh ni pomembno, kateri veri pripadaš. Poglavitno je imeti strah in spoštovanje do Vsemogočnega, Nevidnega."

Kar logično se sliši, mar ne? Moj veliki rojak Goethe (ki je prav tako doma v Frankfurtu) pravi: "Občutek je vse, ime je samo zvok in dim." Ni pomembno, ali govorimo o Alahu, Budi, Usodi, ali o "Vrhovnem bitju". Pomembno je v nekaj verovati. Precizirati svojo vero je fanatizem. Vsaj 50 odstotkov ljudi tako misli, mar ne?

Še vedno se spominjam stare gospe, ki mi je nekoč dejala: "Oh, gospod pastor, vi in vaše zgodbe o Jezusu! Ali ni Jezus sam dejal: 'V hiši mojega Očeta je veliko bivališč!' Tam je za vse dovolj prostora!" Dragi prijatelji, to je strašna zmota!

Ob neki priliki sem se znašel na berlinskem letališču "Tempelhofer Feld". Pred vkrcanjem na letalo je bilo potrebno opraviti kontrolo voznih kart. Pred menoj je v vrsti stal visok in atletski mož (kot da ga še vedno vidim pred seboj), pravi dvometraš, z ogromnim potovalnim plaščem pod roko. Svojo vozovnico je pomolil uslužbencu, ki mu je dejal: "Samo trenutek! Vaša karta ni več veljavna!" Gospod mu je odvrnil: "Ne bodite tako dlakocepski. Bistveno je, da karto imam!" - "Ne," mu je odločno pojasnil uslužbenec, "bistveno je, da imate veljavno karto!"

Prav tako je tudi z vero. Ni bistvo v tem, da vero imamo - kakršno koli pač že. Vsak po svoje veruje v nekaj. Nedavno mi je nekdo rekel: "Verjamem, da bi se iz kilograma govedine dalo napraviti dobro juho." Tudi to je vera - svoje vrste! Ni bistvo v tem, da imate nekakšno vero, temveč da imate pravo vero. Vero, s katero lahko živite tudi, ko gre vse narobe, vero, ki vam pomaga pri velikih preizkušnjah, vero, ki vam pomaga soočiti se celo s smrtjo. Smrt je za pravilnost naše vere

največja preizkušnja!

Obstaja samo ena prava vera, s katero lahko pravilno živimo in pravilno umremo: to je vera v Jezusa Kristusa, Sina božjega. Jezus sam je dejal: "V hiši mojega Očeta je veliko bivališč." Vendar, samo ena vrata vodijo do njih: "Jaz sem vrata. Kdor bo vstopil skozi mene, ta bo odrešen."

Jezus, On je - vrata! Dobro vem, da ljudje tega ne slišijo radi. O Bógu lahko razpravljamo cele ure. Nekdo si ga predstavlja na en, drugi spet na drugačen način. Vendar pa o Jezusu ni mogoče razpravljati.

Povem vam, samo vera v Jezusa, Sina božjega, rešuje in prinaša blaženost in s tako vero je mogoče živeti in umreti!

Neko moje doživetje nam lepo pokaže, kako smešno ta vera deluje ljudem. Nekoč, pred mnogimi leti, sem na sprehodu po Essnu naletel na dva možakarja, verjetno rudarja, ki sta se pogovarjala na pločniku. Ko sem se jima približal, me je eden od njiju pozdravil: "Dober dan, gospod pastor!" Obrnil sem se in ga vprašal: "Odkod se poznavata?" Nasmehnil se je in dejal drugemu: "To je pastor Busch! Sijajen fant!" "Hvala!" sem odvrnil. "Da, sijajen fant," je nadaljeval, "vendar malo prismojen!" "Prismojen? Zakaj?" sem zlovoljno vprašal. Ponovil je: "Zares, pastor je sijajen fant! Vendar pa neprestano govori o Jezusu!" "Človek Božji," sem mu presenečeno dejal, "prav nič nisem prismojen! Čez sto let boste v večnosti! Tedaj bo vse odvisno od tega, ali ste spoznali Jezusa. Od njega je odvisno, ali boste pristali v nebesih ali v peklu. Povejte mi, poznate Jezusa?" "Vidiš," se je smeje obrnil k svojemu tovarišu, "že spet začena!"

Ravno s tem bi rad začel! V Bibliji obstaja verz, s katerim želim začeti svoje pripovedovanje. Glasi se: "Kdor ima Sina božjega, ima življenje." Gotovo ste se pri verouku naučili kaj o Jezusu, vendar to še ne pomeni, da ga imate. "Kdor ima Sina božjega" - bodite pozorni na besedo 'ima' - "ima življenje." - Tu in v večnosti! "Kdor nima Sina božjega, nima življenja." Tako nam govori božja Beseda! Poznate izrek: "Kdor ima, ima!" Tudi navedeni verz iz Biblije ima isti pomen. Zato bi vas rad prepričal, da sprejmete Jezusa in svoje življenje predate v njegove roke. Življenje brez njega je razvalina.

Povedal vam bom, zakaj je Jezus edini, v katerega je treba verovati in zakaj je vera v Jezusa Kristusa edina prava vera, oziroma, če se povsem osebno izrazim, rad bi vam povedal, zakaj moramo imeti Jezusa in zakaj moramo vanj verjeti.

1. Jezus je božje odkritje

Če mi kdo reče: "Verjamem v Boga, zakaj bi torej potreboval Jezusa?", mu odvrnem: "To je neumnost! Bog je nevidni bog! Brez Jezusa ne moremo ničesar vedeti o Bogu!"

Ljudje si lahko izmislijo svojega lastnega boga, "ljubega boga" na primer, ki ne bo nobenega pravega Nemca pustil na cedilu, vsaj dokler ne spije več kot pet vrčkov piva na dan! Alah, Buda - vse to so samo projekcije naših želja. Bog pa? Brez Jezusa ne moremo nič vedeti o Bogu. Jezus nam odkriva Boga. Bog je namreč prišel k nam v podobi Jezusa Kristusa.

Pomagal si bom s prisposodbo. Predstavlajte si debel meglen zid, izza katerega je skrit Bog. Ker ljudje brez njega niso mogli živeti, so ga začeli iskati. Poskušali so se prebiti skozi meglo. To so poskusi raznih verstev. Vse vere predstavljajo človekovo iskanje Boga in vsem je skupno to: izgubile so se v megli in niso bile sposobne najti Boga.

Bog je skriti bog. Mož po imenu Izaija je to dobro razumel, ko je iz globine srca zaklical: "Gospod, ne moremo priti k tebi. O, da bi predrl nebesa in stopil dol..." In glejte, Bog ga je uslišal! Predrl je megleni zid in se spustil k nam - v podobi Jezusa Kristusa. Prišel je tistega dne, ko so angeli prepevali na Betlehemskih poljanah: "Danes se je rodil vaš Odrešenik! Slava Bogu na višavah!" In Jezus nam govori: "Kdor vidi mene, je videl mojega Očeta." Brez Jezusa nisem ničesar vedel o Bogu. Samo z njegovo pomočjo lahko zares spoznam Boga! Le kako lahko kdo reče: "Ne potrebujem Jezusa!"

2. Jezus je odrešujoča ljubezen božja

Pri nekem intervjuju me je novinar vprašal: "Zakaj vodite te shode?" Odgovoril sem mu: "To delam zato, ker se bojim, da bodo ljudje šli v pekel." Nasmehnil se mi je in rekel: "Pekel ne obstaja!" Odvrnil sem mu: "To vi pravite! Čez sto let boste vedeli, ali ste imeli prav vi ali pa božja Beseda. Povejte mi," sem nadaljeval, "ste že kdaj začutili strah pred Bogom?" - "Ne!" je odgovoril. "Ljubega Boga se nikomur ni treba bati!" Tedaj sem mu pojasnil: "Celo človek s površnim znanjem o Bogu mora vedeti, da ne obstaja nič strašnejšega kot je On

- sveti in pravični Bog, sodnik naših grehov. Mislite, da bo kar pozabil na vaše grehe? Imenujete ga 'ljubi Bog'? Biblija ne govori tako. Biblija pravi: "Strašno je pasti v roke živega Boga."

Ste se že kdaj ustrašili Boga? Če ne, niste niti približno dojeli strahovite stvarnosti božje svetosti in grozljive stvarnosti svojih grehov. Toda, ko se boste začeli bati Boga, se boste vprašali: "Kako lahko obstanem pred Bogom?" Osebnostno mislim, da je dejstvo, da se božjega srda ne bojimo več, ena največjih neumnosti našega časa. Ko nek narod preneha Boga in njegov srd nad grehom jemati resno, je to znamenje zastrašujoče zakrknjenosti.

Profesor Karl Heim mi je nekoč pripovedoval o svojem potovanju v Peking. Tam so ga peljali na nek hrib, na vrhu katerega je stal oltar, ki so ga imenovali "nebeški oltar". Razložili so mu, da se na tem hribu v tako imenovani "noči sprave" zbere na tisoče ljudi s svetilkami v rokah. Kasneje se jim pridruži sam cesar, - v tem času je na Kitajskem še vladal cesar - ki za svoj narod daruje žrtev sprave. Ko mi je profesor Heim to povedal, je na koncu dodal: "Ti pogani so dobro vedeli, kaj je srd božji in da se človek mora spraviti z Bogom." Nasprotno pa civiliziran zahodnjak misli, da je dovolj, če govori o "ljubem bogu", ter da bo Bog zadovoljen z njim tako dolgo, dokler bo redno plačeval cerkveni davek! Začnimo se raje ponovno bati Boga! Vsi smo kdaj grešili! Vi niste? Ne varajte samega sebe, prav gotovo ste!

Ko se bomo ponovno naučili bati Boga, se bomo vprašali: "Kako ubežati božji jezi? Kdo nas bo rešil?" Šele, ko si bomo začeli postavljati ta vprašanja, se nam bodo odprle oči in bomo razumeli, da je Jezus ljubezen božja, ki nas osvobaja! "Bog želi, da se vsi ljudje rešijo", toda ne more biti nepravičen. Bog ne more pustiti greha nekaznovanega. In prav zaradi tega je daroval svojega Sina - za odrešitev in spravo. V mislih mi sledite do Jeruzalema. Pred mestom se je na vzpetini zbralo na tisoče ljudi. Visoko nad njihovimi glavami se dvigujejo trije križi. Človek na levem križu je kakor mi - grešnik, na desnem prav tako. Toda pogledjte človeka na sredini. Ga vidite? Tistega s trnovo krono na glavi? To je Sin živega Boga!

O, glava kronana, od vseh zasmehovana!

O, glava, polna ran, na čelu krona trnova!

*Kri in znoj sta s tebe lila,
iz ran tvojih brez števila.*

Zakaj je pribit na križu? Ta križ je oltar božji. Jezus je "jagnje božje, ki je nase prevzelo vse grehe sveta" in nas spravilo z Bogom.

Glejte, dokler ne najdete Jezusa, vas lahko zadene božja jeza, pa čeprav to zanikate. Samo tisti, ki so prišli k Jezusu, lahko živijo v miru z Bogom. Ker, "...na njega pade kazen - zaradi našega miru..."

Dovolite mi, da vam to razložim s preprosto prisposodbo. V prvi svetovni vojni sem bil topničar. Imeli smo topove, ki so bili z vseh strani zaščiteni s kovinskimi ploščami. Naenkrat smo v prvi bojni liniji ostali brez zaščite pehote in napadli so nas tanki. Izstrelki so kot toča deževali po zaščitnem oklepu, ki je bil k sreči dovolj trden, da smo ostali nepoškodovani. V tem trenutku sem pomislil: "Če bi sedaj pomolil roko izza ščitnika, bi mi jo krogle pri priči razmesarile in to bi me pogubilo. Prav gotovo bi izkrvavel. Tukaj - za tem oklepom pa sem varen!"

Ravno to je Jezus postal zame. Dobro vem, da bi me brez Jezusa božja sodba uničila. Brez Njega ne morem doseči srčnega miru, naj si še tako prizadevam. Brez Jezusa ne morem umreti brez smrtnega strahu pred mojo usodo. Brez Jezusa me moja pot vodi naravnost v večno pogubljenje. Večna smrt nedvomno obstaja - počakajte malo in videli boste! Toda, ko stojim v zaščiti Jezusovega križa sem varen, tako kot takrat za jeklenim oklepom. Prepričan sem, da je Jezus tisti, ki me je odkupil in odrešil! Da, Jezus je ljubezen Božja, ki osvobaja!

Poznate te besede: "Bog želi, da se vsi ljudje odrešijo." Prav zato nam je dal svojega Sina: da bi nas odrešil, da bi nas odkupil. Dal ga je tudi za vas! Ne mirujte, dokler ne dosežete božjega miru, dokler ne boste odrešeni! Zakaj potrebujemo Jezusa? Zato ker...

3. Samo Jezus lahko reši največje življenjske probleme

Ali veste, kaj je največji problem našega življenja? Starejši bodo seveda takoj pomislili na žolč, ledvice, ali pač nekaj, kar jih trenutno muči. Pri mladih pa je to "fant" ali "dekle". Vsakdo ima kakšen problem. Vendar pa, verjemite mi, največji problem v našem življenju je naša krivda pred Bogom!

Ker sem veliko delal z mladimi, sem pogosto iskal nove prisposodbe, s katerimi bi jim lažje pojasnil to resnico. Eno od njih bi rad uporabil tudi sedaj. Svojim poslušalcem bi dejal: "Zamislite si, da od rojstva dalje okrog vratu nosite železen obroč. Vsakič, ko grešite, je nanj privarjen člen verige. Imeli ste nečiste misli - en člen. Bili ste grdi do matere - en člen. Grdo ste govorili o drugih - en člen. Dan ste preživeli brez molitve in se vedli, kot da ni Boga - en člen. Bili ste nepošteni, lagali ste - en člen." Poskušajte si sedaj predstavljati dolžino verige, ki jo vlečemo za seboj. To je veriga naše krivde. Te verige seveda ne moremo videti, toda takšna je resničnost naše krivde pred Bogom. Naša krivda je velika in vlečemo jo za seboj, kamorkoli gremo.

Pogosto se sprašujem, zakaj ljudje niso srečnejši in bolj zadovoljni. Videti je, kot da imajo vse pogoje za srečo, toda ali so v resnici srečni? Saj ne morejo biti! Ne morejo, ker za seboj vlečejo težko verigo lastne krivde! Nihče, noben pridigar, duhovnik, niti angel, jim je ne more sneti. Celo Bog je ne more sneti, ker je pravičen. - "Človek žanje to, kar je posejal".

Toda, tu je Jezus! Samo on lahko reši naš največji življenjski problem. Umrl je za moje grehe. Odkupil mi jih je s svojo smrtjo. Zato lahko sname mojo verigo krivde. - On je edini, ki lahko to stori!

Iz lastnih izkušenj lahko rečem, da je veliko olajšanje, če vemo, da so nam grehi odpuščeni. To je največje olajšanje, ki ga lahko okusimo v življenju. Ta izkušnja nam ne menja samo življenja, temveč tudi smrt. Starejši boste to dobro razumeli: eno je umreti in vedeti, da so ti grehi oproščeni, toda nekaj povsem drugega je oditi v večnost obremenjen z vso svojo krivdo. To mora biti zares strašno!

Poznam ljudi, ki vse življenje govorijo: "Dober sem. Pravičen sem." Toda nekega dne bodo umrli in nihče jih ne bo mogel

spremljati na ladji njihovega življenja, ki bo s tokom večnosti odplula proti Bogu. Ničesar ne bodo mogli odnesti s seboj; niti hiše, niti bančnega računa, niti hranilne knjižice - samo svojo lastno krivdo. Tako se bo človek pojavil pred Bogom. Grozno! Takšna je človeška smrt.

In ko rečejo: "Saj vsi umirajo tako!" - Tedaj tudi vsi umirajo tako! Toda tebi tega ni treba! Jezus ti nudi oproščenje tvojih grehov! To je največja možna osvoboditev.

Pri osemnajstih letih sem izkusil, kako je, če so ti grehi odpuščeni. Moja veriga krivde se je zlomila in odpadla. Zgodilo se je tako, kot poje pesem: "...bil sem izgubljen grešnik, sedaj sem tudi sam odrešen... moje srce je srečno in ne boji se več. Od strahu me osvobodi, milostna božja Beseda."

Želim si, da bi tudi vi doživeli božje odpuščanje. Približajte se Jezusu! Še danes to storite! Pričakuje vas. Recite mu: "Gospod, moje življenje je zgrešeno in polno grehov. Izogibam se to priznati in se prikazujem v najboljši luči. Sedaj pa predte polagam vse svoje grehe. Hočem verjeti v to, da lahko tvoja kri opere vso mojo krivdo." Odpuščanje grehov je čudovita stvar. Ne oklevajte!

V 17. stoletju je v Angliji živel mož po imenu John Bunyan. Zaradi svoje vere je mnogo let preživel v zaporu. (Nekatere stvari se nikoli ne spremenijo! Poleg božje Besede je zapor najtrdnjša stvar na svetu.) V zaporu je Bunyan napisal prelepo knjigo, ki se še danes veliko bere. V njej prikazuje življenje kristjana kot nevarno potovanje, polno avantur. Knjiga pripoveduje o človeku, ki je živel v mestu Poguba. Nekoč ga je prevzel nemir in je dejal (približno tako): "Tukaj mi ni dobro. Moja duša ne pozna miru. Nesrečen sem. Moram od tu." Svojo skrb je zaupal ženi in ta mu je odgovorila: "Nemiren si, potrebuješ počitek." Počitek mu ni pomagal, nemir je ostal. Nekega dne končno sklene: "Drugega izhoda ni, to mesto moram zapustiti!" In odide. Že po nekaj korakih je začutil, da na hrbtu nosi veliko breme. Hotel se ga je rešiti, toda ni mogel. Breme je postajalo težje, bolj ko se je oddaljeval od mesta. Preden je krenil na pot, ga še čutil ni, toda dlje ko je hodil, težji je postajal. Čez čas se je že komaj vlekel po cesti. S hudim naporom se je vzpenjal po strmini. Breme je postalo že nevzdržno. Nenadoma se je, ko je stopil izza ovinka, znašel pred križem. Na koncu svojih moči se je zrušil

ob vznožju križa, ga objel in dvignil pogled h križanemu Jezusu. V tem trenutku je začutil, kako mu je breme zdrselo s hrbta in se s hruščem in truščem zvalilo v globino.

Ta zgodba je čudovita prisrčnost tega, kar doživlja človek, ko se približa križu Jezusa Kristusa.

*Pod Jezusa križem me zora obsije.
Bil sem kot slepec, a zdaj vidim spet,
ko milost mi Jezusa življenje oblije,
v blažen sem mir in veselje sprejet.*

Moji grehi so odpuščeni, ker je moj Odrešenik trpel namesto mene. Snel mi je verigo krivde. Mojega bremena ni več. Nihče razen Jezusa mi ne more podariti tega - odpuščanja za moje grehe.

Zakaj potrebujem Jezusa? Še en razlog je, zakaj ga potrebujem.

4. Jezus je dobri pastir

Verjetno ste že vsi izkusili, kako hudo je biti sam in kako prazno je tedaj življenje. V svoji osamljenosti ste spoznali: "V mojem življenju nekaj manjka. Vendar kaj?" Povedal vam bom: manjka vam Odrešenik!

Ravnokar sem vam pojasnil, da je Jezus umrl na križu zato, da bi plačal naše grehe. Pozorno poslušajte ta verz: "...za naše zveličanje ga je zadela kazen..." Mrtvega so sneli s križa in ga položili v grob, izklesan v steni. Pred vhod so zavalili težko kamnito ploščo. Da bi bil popolnoma gotov, je rimski oblastnik ukazal, naj grob zapečatijo in pred vhod postavijo stražo. Lahko si mislimo, da so bili vsaj nekateri od teh stražarjev prekaljeni veterani, ki so se borili po vseh deželah tedanjega sveta: Galiji, Germaniji, Aziji, Afriki... Njihova telesa so bila pokrita z brazgotinami iz mnogih bitk. Ob svitu tretjega dne so stali pred grobom s štiti v rokah, s sulicami v desnicah in s čeladami na glavah. Na rimskega legionarja na straži se je človek lahko zanesel! Biblija pa pravi: "Kajti Gospodov angel je prišel iz nebes. Pristopil je in odvalil kamen..." In Jezus je stopil iz groba. Stražarji so v sveti grozi kakor mrtvi popadali po tleh.

Kmalu zatem je Jezus srečal revno dekle, za katero je v Bibliji zapisano, da jo je Jezus odrešil sedmih demonov, ki so jo bili obsedali. Tega jutra je bila vsa objokana. Jezus se ji je približal. Ko ga je ugledala, se ni od strahu zrušila na tla. Ravno obratno. Ko je prepoznala Gospoda, ki je od mrtvih vstal, so se njene solze spremenile v radost in vzkliknila je: "Učenik!" Potolažila se je, ker je vedela: "Jezus je dobri pastir, živ je, tu je - z menoj."

Vidite, zato si želim Jezusa. Potrebujem nekoga, ki me bo prijel za roko! Življenje me je pahnilo v mračne globine. Zaradi svoje vere sem veliko časa preživel po nacističnih zaporih. Bili so trenutki, ko sem razmišljal: "Samo še korak me loči od mračnega kraljestva norosti, odkoder se nihče več ne vrne." In tedaj je k meni prišel Jezus! In zopet je bilo vse dobro. To vam lahko zagotovim.

V zaporu sem preživel noč, ko je kazalo, da se je odprl sam pekel. Tega dne so nacisti privedli ljudi, ki so jih poslali v koncentracijsko taborišče. Ljudi brez vsakega upanja, deloma kriminalce, deloma nedolžne - Žide. Te noči, dobro se spominjam - bila je sobota, so bila njihova srca polna globokega obupa. Nenadoma so vsi začeli na ves glas vpiti. Tega prizora si ne morete predstavljati. Stavba je bila polna obupanih ljudi, ki so stokali in tolkli po zidovih in vratih svojih celic. Stražarji so v strahu streljali v strop, tekali od celice do celice in delili udarce levo in desno. Sedel sem v svoji celici in premišljeval: "Tako bo v peklu." Ta prizor je težko opisati. V tem trenutku sem pomislil: "Jezus! On je tu!" Pripovedujem vam, kar sem v tem trenutku doživljal. Tiho, čisto tiho sem v svoji celici dahnil: "Jezus! Jezus! Jezus!" - Čez tri minute je vse potihnilo.

Ste razumeli? Poklical sem ga, noben živ človek tega ni mogel slišati, samo On - in demoni so se morali umakniti. Tedaj sem, čeprav je bilo to strogo prepovedano, glasno zapel: "Jezus, prijatelj moj, blagor mojega srca, Jezus, ti si moj okras. Oh, kako dolgo bo moje srce hrepenelo po tebi." Vsi zaporniki so slišali to pesem. Stražarji niso rekli niti besede, ko sem glasno pel: "... temelji sveta se lahko zamajejo v viharju, poleg mene je moj Jezus!" Dragi prijatelji, tam sem spoznal, kaj pomeni imeti živega Odrešenika!

Govoril sem že o tem, kako bomo morali nekoč prav vsi doživeti težko preizkušnjo, grenko izkušnjo smrti. Nekoč mi

je nekdo dejal: "Vi duhovniki neprestano strašite ljudi z zgodbami o smrti!" Odgovoril sem mu: "Nikogar mi ni treba strašiti s tem, tega se vsi bojimo!" S kakšnim olajšanjem se bomo lahko takrat, v naši smrtni uri, oprijeli roke dobrega pastirja! Ljudje mi pravijo, in to je resnica, da se "... ljudje dandanes bolj bojijo živeti, kot pa umreti. Življenje je strašno, hujše od smrti!" Vendar, dragi prijatelji, obstaja nekaj boljšega - življenje z Odrešenikom!

Naslednjo zgodbo sem že večkrat uporabil kot ilustracijo. Neverjetna je, toda resnična. V Essnu sem poznal nekega industrialca, enega od bolj radodarnih. - "Gospod pastor," mi je dejal, "lepo je, da otroke učite o dobrem in slabem. Tukaj imate 100 mark za vaš trud." Ko pa sem ga povprašal o njegovi veri, mi je hitro odgovoril: "Pustimo to, gospod pastor. Veste, imam lasten svetovni nazor..." Lahko to razumete? Bil je dober človek, toda tako daleč od Boga, kakor je mesec od Siriusa.

Nekega dne sem poročal mlad par, kar v naših velikih, praznih cerkvah ni vedno prijetno. Vstopila sta ženina in nevesta s približno desetimi svati. Tako izgubljeno so sedeli v ogromni cerkveni ladji. Moj radodarni znanec je bil ena od poročnih prič! Mož se mi je kar zasmilil. Stal je tam, v elegantnem fraku in s cilindrom v roki. Enostavno ni vedel, kako naj se obnaša v cerkvi. Na obrazu sem mu lahko prebral: "Ali naj pokleknem? Se moram prekrižati? Kaj naj storim sedaj?" Poskušal sem mu pomagati, da bi se sprostil. Iz roke sem mu vzel cilinder in ga položil na stran. Potem smo zapeli. Pesmi seveda ni poznal, vendar je poskušal peti z ostalimi. Si lahko predstavljate tega gospoda? Človeka, ki se je sicer v družbi vedno dobro znašel.

Tedaj se je zgodilo nekaj nepričakovanega. Ker je nevesta sodelovala pri otroškem bogoslužju, je na njeni poroki prepevalo trideset deklic. Visoko zgoraj na koru so s svojimi sladkimi glasovi začele prepevati: "Jezusova ovčica sem, temu vedno se radujem, pastirju mojemu ljubljenu..."

Ozrl sem se na svojega znanca in se začudil: "Le kaj mu je? Je bolan?" Sklonil je glavo in si tresoč pokrnil obraz z rokami. Moja prva misel je bila: "Nekaj je narobe! Takoj moram poklicati zdravnika!" No, tedaj sem spoznal, da mož neustavljivo joče!

"...pastirju mojemu ljubljenu, ki me krepi," so prepevale

deklice, "ki me ljubi, ki me pozna in z imenom mojim me pokliče. Pod njegovo pastirsko palico blago jaz pridem in grem in sladko pašo najdem..." In tam je sedel ta mož, veliki industrialec, in jokal! Tedaj sem spoznal, kaj se je zgodilo v tej napol prazni cerkvi. Mož si je gotovo dejal: "Ti otroci imajo nekaj, česar jaz nimam - dobrega pastirja. Ubog, osamljen in izgubljen človek sem!"

Tudi vi, kdorkoli že ste, moški ali ženska, v življenju ne boste prišli daleč, če ne morete skupaj s temi deklicami reči: "Radujem se, ker pripadam čredi Jezusa Kristusa in imam dobrega pastirja." Brez Njega ne morete naprej! Zakaj se ne odločite zanj in ne naredite te besede tudi vaše?

Zakaj verjamem v Jezusa? Zato, ker je on dobri pastir, moj najboljši prijatelj in Odrešenik.

Zakaj potrebujem Jezusa? Še poslednji razlog bi vam rad razodel:

5. Jezus je kralj življenja

Pred mnogimi leti sem v Böhmerwaldu organiziral mladinski tabor. Po koncu, ko so mladi že odšli, sem moral še en dan počakati, da so prišli pome. Noč sem prebil v bližnjem lovskem dvorcu, ki je nekoč pripadal nekemu kralju, sedaj pa je v njem prebival samo gozdar. Zgradba je bila v zelo slabem stanju. V njej ni bilo električne napeljave, imela pa je velik salon s kaminom, v katerem je gorel ogenj. Gozdar mi je ponudil petrolejko in mi zaželel lahko noč. Zunaj je divjala nevihta in dežne kaplje so polzele skozi goste krošnje jelk, ki so obdajale dvorec. Zares pravi kraj in atmosfera za kakšno dobro kriminalko.

Kot zanalašč nisem imel s seboj ničesar za brati. Nenadoma pa sem na polici nad kaminom zagledal neko knjižico. V migotajoči svetlobi petrolejke sem jo začel prelistavati. Mislim, da česa tako groznega še nikoli nisem bral! V knjižici je nek zdravnik izlil ves svoj gnev proti smrti. Stran za stranjo so si sledili takšni odlomki: "O smrt, sovražnica človeškega rodu! Ves teden sem se mučil, da bi iz tvojih krempljev izpulil eno samo samcato človeško življenje, in ko sem že mislil, da mi je uspelo, si stopila k njegovi postelji in ga s prezirljivim nasmehom ugrabila - in ves moj trud je bil zaman. Lahko

pozdravim človeka, vendar vem, da je vse zaman - pojaviš se ti, s svojimi koščeninami rokami. O, smrt, ti prevarantka, ti sovražnica!" In tako je dajal še naprej, na vsaki strani, duška svojemu gnevu.

Sledil je najhujši odlomek: "O, smrt, konec vsega!" In dobesedno je nadaljeval: "O, prekleta! Ko bi le bila konec vsega! Pred mojimi očmi se spreminjaš v vprašaj. Sprašujem se, je smrt zares konec? In kaj, če ni?"

To je vprašanje! Toda jaz vam lahko zatrdim, da smrt ni konec vsega! Jezus, ki o tem največ ve, nam pravi: "Široka je pot, ki vodi v pogubljenje, ozka je pot, ki vodi v življenje." Od nas je odvisno, ali se bomo, dokler smo še na zemlji, pravilno odločili. Prav zato sem vesel, da imam Odrešenika, ki mi daje življenje - tu in sedaj. Imam Odrešenika, ki je življenje in ki vodi v življenje. Prav zaradi tega tako rad širim to sporočilo med ljudmi.

Za časa prve svetovne vojne sem tedne in tedne preživel pred Verdunom, prav v času, ko je tam divjala ena najhujših bitk. Trupla so vsepovprek ležala med strelskimi rovi. Vse življenje se ne morem rešiti tega ogabnega smradu razpadajočih trupel. Vsakič, ko vidim spomenik z napisom: "Padli za domovino", začutim ta duh po Verdunu, smrad mrtvih trupel. In ko pomislim, da čez sto let ne bo več nobenega izmed nas, me duši enak, grozljiv vonj po smrti. Ga čutite?

In vendar, na tem umrljivem svetu obstaja nekdo, ki je vstal od mrtvih! Pravi: "Jaz živim in vi boste živel! Verujte vame! Pridite k meni! Spreobrnite se k meni! Postanite moji! Popeljal vas bom v življenje!" Kaj ni to čudovito? Le kako naj človek živi na tem svetu smrti brez Odrešenika, ki je življenje in ki vodi v večno življenje?

Te dni sem prebral neko staro pismo, ki ga je dal natisniti profesor Karl Heim. Pisal ga je vojak, kristjan, ki je v drugi svetovni vojni padel v Rusiji. V pismu piše: "Pri nas je obupno! Ko se Rusi spravijo na nas s svojimi 'Stalinovimi orglami' (Katjuše), nas vse zagrabi panika. In ta mrz! Ta sneg! Obupno! Toda jaz se ne bojim! Lepo bo, ko bom padel; v trenutku bom prešel v blaženost. Vseh muk bo konec in zagledal bom obraz mojega Gospoda, potopil se bom v njegov sijaj. Ne, ne bo mi žal, če padem." Kmalu zatem se je to tudi zgodilo. Ob branju sem pomislil: "Kako lepo je, da se mlad človek ne boji več smrti, ker pozna Jezusa!"

Da, Jezus je kralj življenja. Tistim, ki ga ljubijo, podarja neomajno vero v večno življenje!

Nekoč so v Leipzigu, na Dan cerkve, priredili sprejem v mestni hiši. Zbrali so se vsi pomembnejši družbeni delavci in cerkveni dostojanstveniki. V raznih govorih so skrbno pazili, da ne bi drugače mislečim "stopili na žulj". Ceremonijo naj bi zaključil Heinrich Giesen, v tem času generalni sekretar nemških evangelističnih cerkva. Ne morem pozabiti, kako je vstal in rekel: "Gospoda, sprašujete se, kakšne vrste ljudje smo? Z enim samim stavkom vam bom pojasnil. Mi smo ljudje, ki molijo: 'Ljubi Bog, napravi me tako svetega, da bom prišel v nebesa!'" In usedel se je nazaj na svoje mesto. Neverjetno, kako so te enostavne besede globoko pretresle vse prisotne.

Paul Gerhardt je za časa tridesetletne vojne napisal naslednje verze:

*Tuzemsko hočem življenje
samo preleteti,
v sovražnem in zlobnem svetu
ne mislim živeti.
Po svojih poteh zdaj potujem,
v Očetov me vodijo dom,
blažen in srečen tam bom.*

Od srca vam želim, da bi lahko tudi vi na tak način potovali skozi ta svet.

Zakaj potrebujem Jezusa? Zato, ker je vse, prav vse, odvisno od tega, ali ga bom spoznal.

Kaj je smisel mojega življenja?

Vsa človeška razmišljanja se vrtijo okoli vprašanja, zakaj živimo in kaj je smisel našega življenja!

Nekega dne me je v Essnu poklical neki tovarnar. Po telefonu je deloval zelo vznemirjeno. "Gospod pastor, pridite takoj!" mi je rekel. Pohitel sem, kakor se je le dalo. Pričakal me je z besedami: "Moj sin se je ustrelil!"... Mladeniča sem poznal, študent je bil. Imel je prav vse, kar si srce poželi, bil je zdrav, čeden, mlad in bogat. Že dalj časa je imel svoj lasten avto in tudi ni bil vpleten v nobene mladostne neprilike. In ta mladenič si požene kroglo v usta. V poslovilnem pismu je napisal: "Ne vidim razloga, da bi še živel. Moje življenje je brez smisla!" Zares pretresljivo!

Vprašanje smisla našega življenja je izredno važno! In to zato, ker imamo na razpolago samo eno življenje! Ste kdaj razmišljali o tem, kaj pomeni imeti samo eno življenje?

V osnovni šoli nisem bil ravno najboljši v matematiki. Učitelj ni nikoli razumel, kako prihajam do rezultatov. Moj zvezek z domačimi nalogami je sem ter tja čisto prečečkal z rdečim črnilom, ter s tem odkrito pokazal, kako malo ceni moj talent za dobivanje napačnih rezultatov. Zaradi tega ni bil zvezek prav nič lep. Ko je postal že temeljito rdeč, sem ga zavrgel, večkrat tudi, preden je bil poln. Raje sem si kupil novega in čistega. Tako sem lahko začel znova.

Ko bi le človek lahko storil isto s svojim življenjem! Verjemite mi, v trenutku, ko smrt potrka na vrata, na milijone ljudi pomisli: "Oh, ko bi le lahko začel znova! Tedaj bi marsikaj naredil drugače!"

Pri šolskih zvezkih lahko vedno začnemo znova, z življenjem pa to ni mogoče! Samo eno življenje imamo! Kako hudo je, če ga napravimo z napačnim obnašanjem! Samo eno življenje imamo! Tu na zemlji! Če ga izgubimo, bo izgubljeno za vekom veke. Vzemite resno, kar vam govorim, to je vprašanje življenja in smrti!

Zjutraj so mimo hotela, kjer sem nastanjen, prignali veliko čredo krav. "Kako srečne so te krave", sem pomislil, "sploh jim ni treba razmišljati, zakaj so na svetu. Stvar je jasna - ljudem morajo dajati mleko in meso." Me razumete? Živali

ni treba razmišljati o smislu življenja. Po tem se človek razlikuje od živali. Na žalost pa veliko ljudi živi in umira, ne da bi se vprašali, zakaj živijo. Med njimi in živalmi ni nobene razlike. Od živali do človeka ni daleč. Človeka loči od živali to, da razmišlja in se sprašuje: "Zakaj sem tu? Zares, zakaj sem človek? Zakaj obstajam?"

1. Površni in nepremišljeni odgovori

Dragi prijatelji, na vprašanje "Zakaj živim?" obstaja zastrašujoče veliko površnih in nepremišljenih odgovorov. Pred mnogimi leti sem na nekem mestu imel priložnost slišati vse te površne in prehitre odgovore. Bilo je leto 1936, torej za časa Hitlerjevega Tretjega rajha. Neki študenti iz Münstra so me zaprosili za razgovor na temo: "Kaj je namen mojega življenja?" Odkrito so mi dejali, da ne želijo poslušati pridige, temveč bi želeli samo diskutirati o tej temi. "Dobro", sem dejal "pa začnimo! Kaj je smisel mojega življenja? Zaradi česa živim?"

Ko se je diskusija začela, je eden od mladeničev vstal in izjavil: "Jaz živim zaradi svojega naroda. To je nekaj takega kot list in drevo. List je nič, drevo je vse. Obstajam zaradi svojega naroda!" - "Lepo", sem mu odgovoril, "toda zaradi česa obstaja drevo, zaradi česa obstaja narod?" - Nastala je tišina! Tega ni vedel. Na to globoko vprašanje ni vedel odgovora. Enostavno ga je pustil ob strani. Tedaj sem jim dejal: "Dragi prijatelji, s takimi odgovori se enostavno izmikate temu važnemu vprašanju.

"Kaj je smisel našega življenja? Zakaj živim?" sem ponovno vprašal. Drugi mladenič je pojasnil: "Jaz obstajam, da bi opravil svojo dolžnost!" - "Človek," mu odvrnem, "saj to je smešno! Kaj je moja dolžnost? Verjamem, da je moja dolžnost širiti božjo Besedo. Mathilda Ludendorff misli, da je njena dolžnost zanikati obstoj Boga. Kaj je torej dolžnost?"

Nekoč mi je neki visoki državni uradnik dejal: "Gospod pastor, naj to ostane med nama. Od jutra do večera podpisujem dokumente, vendar če bi vsi zgoreli, bi svet mirno živel naprej. Žal mi je, da sem ves svoj čas in energijo posvetil tako brezsmiselnemu delu." - Kaj je torej naša dolžnost? Za časa Tretjega rajha je več tisoč SS-ovcev ubilo na stotisoče ljudi.

A ko so jih po vojni postavili pred sodišče, so se branili: "Izpolnjevali smo samo našo dolžnost. Bilo nam je ukazano." Verjamete, da je človekova dolžnost ubijati druge ljudi? Jaz tega ne morem. Še to sem rekel študentom: "Kaj je bistvo vsega? Kaj je moja dolžnost? Kdo mi to lahko pove? Očigledno smo spet tam, kjer smo začeli."

Mladenci so nekaj časa tiho razmišljali. Nenadoma je eden od njih vstal in ponosno izjavil: "Izviram iz stare aristokratske družine. Lahko vam naštejem šestnajst generacij svojih prednikov. To je mogočen rodovnik! Ali ni nadaljevanje rodu dovolj tehten življenjski cilj in razlog zaradi katerega se plača živeti?" Na to sem lahko odgovoril samo: "Če človek ne ve, zakaj je živel prejšnjih šestnajst generacij, je nesmiselno osnovati sedemnajsto!"

Mnogo površnih in nepremišljenih odgovorov obstaja. Pri nas lahko v časopisih večkrat zasledite osmrtnice. Ta grozen stavek je iz ene izmed njih: "Tvoje življenje je bilo eno samo delo, nikoli nisi pomislil nase. Tvoja prva skrb je bila žrtvovati se za svojo družino." Vam je to kaj znano? Vsakič, ko preberem kaj takega, se primem za glavo in pomislim: "Pa saj to je osmrtnica, primerna za kakega konja!" Ali ni res? Konj mora samo delati. Ne verjamem, da je bistvo človekovega obstoja samo v delu. To bi bilo zares bedno. Če bi bil edini cilj našega življenja: "Delo je bilo tvoje življenje", bi si ga bilo najbolje že pri desetih letih vzeti. To je strašno! Ne, to ni smisel našega življenja.

Eden od študentov mi tedaj reče: "Vidite, postal bom zdravnik. Ali ne bo za to, da bom zmožen rešiti človeško življenje, vredno živeti?" - "Lepo," sem dejal, "toda če ne veste, zakaj človek živi, mu tudi ni smiselno reševati življenje. Bolje bi bilo, da mu daste injekcijo in ga usmrtite." Ne razumite me napačno, ne trdim, da bi morali ljudem dajati smrtonosne injekcije. Mislim pa, da odgovor študenta medicine ni resnična rešitev našega problema - vprašanja o smislu življenja.

V krogu teh študentov sem ves šokiran spoznal, kako izobraženi ljudje (tudi dan današnji) živijo, ne da bi vedeli zakaj. Morda se boste tudi vi, prav kakor oni, malo jezili nad mojim načinom govorjenja. Seveda bi lahko uporabljal bolj uglajeno izrazoslovje in mnogo tujih in učenih besed, toda potem bi verjetno čez pol ure vsi zaspali. Ker pa se tega zelo bojim, bom raje še naprej govoril kot govorijo povprečni

ljudje. V redu! Hvala!

Ko preživite kaj takega, kot smo mi v tedanji Nemčiji, ni nič čudnega, če na taka vprašanja dobite odgovore, kakršne so mi dali ti študentje v Münstru: "Življenje nima nobenega globljega pomena. Moje rojstvo je čisti slučaj. V tem ni nobenega smisla. Uživati življenje, kolikor se da, je največ, kar lahko storimo."

To je verjetno največja preizkušnja, ki čaka človeka, ko začne razmišljati o smislu življenja: "Moje življenje je polno absurda. Brez vsakega smisla. Če se moji starši ne bi poročili, ne bi bil spočet, niti rojen. Moj obstoj je čista slučajnost. Moje življenje je že v osnovi brez vsakega smisla." Če ima tak človek težko življenje, se lahko hitro približa samomoru. "Čemu bi živel, ko pa je vse en sam slučaj in nesmisel. Bolje bi bilo, da se ubijem!" Ali veste, da v Nemčiji več ljudi umre od lastne roke, kot pa v prometnih nesrečah? Ali veste, da je petdeset odstotkov samomorilcev mlajših od trideset let? To je pretresljivo pričevanje naše dobe - ne najdemo več smisla v življenju!

Večkrat sem se pogovarjal z ljudmi, ki so mi govorili: "Življenje je tako brez smisla. Zavrgel ga bom. Potrošil ga bom v ničevih užitkih ali pa se bom ubil." Vprašal bi jih: "Kaj pa, če življenje ima smisel? Kaj pa, če zares obstaja smisel življenja, vi pa ga boste preživeli, kakor da tega ni? Kaj bo potem z vami ob koncu sveta?"

V Bibliji je verz, ki bi nas moral napolniti z grozo: "Ljudem je namenjeno samo enkrat umreti, potem sledi sodba". Ta stih bi morali poznati, če se resno sprašujemo: "Zakaj živim?" Ne moremo kar umreti in priti pred sodišče božje, če smo zanemarili smisel svojega življenja. Vam je sedaj to vprašanje bolj jasno? Pojdimo torej korak naprej.

2. Kdo nam lahko odgovori?

Kdo nam lahko odgovori na vprašanje: "Zakaj živim?" Kdo? Cerkev? - Ne! Duhovnik? - Ne! Na istem je kakor mi. -Znanstveniki? - Filozofi? Tudi ti nam ne morejo odgovoriti na vprašanje: "Zakaj živim?" Prav nikogar ni, ki bi nam lahko povedal, zakaj živimo, razen tistega, ki nas je ustvaril - in to je Bog!

Dovolite mi, da vam to ilustriram s primerom. Nekoč sem pri delu opazoval mladeniča, ki je nekaj "čaral z žicami in lučkami". "Človek božji," sem dejal, "kakšen peklenski stroj pa sestavljaš? Kaj bo iz tega?" Fant mi je seveda razložil, kaj dela, vendar moram priznati, da nisem ničesar razumel. Pomislil sem: "Nihče drug ne more razumeti, kaj bo iz tega, razen tistega, ki to dela in ki ve, kaj bo naredil in čemu bo ta stvar služila."

Tudi z našim življenjem je tako. Samo tisti, ki nas je ustvaril, nam lahko pove, zakaj nas je ustvaril! To je tudi odgovor na vprašanje: "Zakaj živimo?", ki nam ga da lahko samo Bog! Če ne bi že do sedaj marljivo preučeval Biblije, bi me lahko že to vprašanje spodbudilo k branju. Neznosno je, ne vedeti, zakaj smo na tem prekletem svetu. Se vam zdi izraz "prekleti svet" malo pretiran? Prav tako piše v Bibliji. Če bi samo pol leta preživeli kot pastor v velikem mestu, bi vedeli zakaj trdim, da je ta svet preklet. Sam v njem ne bi mogel živeti, če ne bi našel odgovora v odkritju Boga.

V Bibliji nam Bog odgovarja na vprašanja o smislu življenja. Prav zaradi tega je Biblija tako zelo pomembna. Poznam ljudi, ki govorijo: "Ne beremo Biblije!" Na to jim lahko odgovorim samo na en način: "Tedaj lahko z gotovostjo trdim, da niste še nikoli resno razmišljali o vprašanju smisla življenja!" Toda neumnost je zelo razširjena bolezen. Če bi jo spremljala bolečina, bi cel svet vzdihoval. Nauk Biblije vam bom strnil v enem samem stavku: Bog nas je ustvaril, da bomo njegovi otroci!

Kakor oče rad vidi sebe v svojem sinu, tako je tudi Bog ustvaril ljudi po lastni podobi. Bog si želi, da bi bili njegovi otroci. Otroci, ki se pogovarjajo z njim in s katerimi se lahko pogovarja, otroci, ki ga ljubijo in ki jih ljubi On.

Ali sploh kdaj molite? Kako mislite, da se počuti oče, s katerim sin že leta ni spregovoril besede?

Človek, ki ne moli, ne govori s svojim nebeškim Očetom! Bog želi, da bi bili njegovi ljubljene otroci, da bi se pogovarjali z njim in ga ljubili. To je smisel našega obstoja! Ne govorim vam o cerkvi, dogmi, religiji ali o čem drugem. Govorim vam o Bogu. Bog vas je ustvaril, da bi lahko postali njegov otrok! Ali ste njegov otrok?

Stopimo korak naprej. Mi bi sicer morali biti otroci božji, toda po naravi to nismo. Na samem začetku Biblije piše, da

je Bog ustvaril človeka "po svoji podobi". Nato sledi opis velike katastrofe. Človek je bil ustvarjen kot popolnoma svobodno bitje in kot tak se je uprl Bogu! Zaužil je "prepovedan sad", kar je pomenilo: "Hočem biti neodvisen! Lahko živim tudi brez Boga!" - Ste razumeli? Adam v obstoj Boga nikoli ni sumil; hotel pa se je Boga rešiti: "Živel bom tako, kot bom sam hotel!"

Ob tej priliki bi vam rad povedal neko zgodbo. Nedavno tega me je nek naključni znanec vprašal: "Pastor Busch, vedno govorite o Bogu. Vendar pa ga jaz nikjer ne vidim. Povejte mi, kako lahko najdem Boga?" Odgovoril sem mu: "Dobro me poslušajte! Predstavljajte si, da obstaja nekakšen časovni stroj, s pomočjo katerega lahko potujemo iz časa v čas - v preteklost ali bodočnost. Z njegovo pomočjo bi se lahko vrnil na sam začetek človeštva. Kakega večera bi se tako lahko podal na sprehod po rajskih vrtovih. - Verjetno poznate zgodbo o izvirnem grehu? Tam v raju bi poleg nekega drevesa srečal Adama - prvega človeka. 'Dober večer, Adam,' bi ga pozdravil. 'Dober večer, pastor Busch,' bi mi odzdravil Adam. 'Si presenečen, da me vidiš?', bi ga vprašal in mu pojasnil, kako sem prispel v raj. 'Videti si zamišljen,' bi rekel Adam čez čas, 'Kaj te muči?' - 'Veš,' bi mu odgovoril, 'ravno razmišljam o vprašanju, ki mi ga je postavil nek človek: Kako bi lahko našel Boga?' Ko bi Adam to slišal, bi se glasno zasmel in mi pojasnil: 'To pa res ni težko! On je tu! Bodite iskreni, pastor Busch. To, kar vas v resnici obseda, je vprašanje, kako se ga rešiti. No, težava je v tem, da je to nemogoče!'"

Ima Adam prav? - Bog je tu! - Če želimo, ga lahko najdemo! Toda tega si ne želimo! Če si poglobljevo ogledamo zgodovino človeških misli, vidimo, kaj vse je bilo v zadnjih treh stoletjih narejenega, da nas osvobodi Boga! - Toda nismo uspeli. Dragi prijatelji, načeloma vi vsi verjamete, da Bog obstaja, vendar pa mu ne pripadate! Tako kot večina drugih, ste tudi vi zasovražili to vprašanje. Ljudje ne zanikajo, da Bog obstaja, toda pripadajo mu ne. Niso božji sovražniki, prav tako pa tudi ne božji prijatelji. In tako pušča človek največje vprašanje svojega življenja nerešeno.

Neki švicarski zdravnik je v svoji knjigi zapisal, da človek, ki ne rešuje pomembnih življenjskih vprašanj, postane travmatičen. Takole nadaljuje: "Mi, zahodnjaki, bolehamo

zaradi Boga. Odrekamo se ga, čeprav ne zanikamo njegovega obstoja. Da, ne želimo si ga. In prav to je vzrok naše bolezni." Tudi sam tako mislim!

Vseповsod ljudje govorijo: "Sodoben človek se ne zanima za Boga!" Odgovorim lahko samo tako: "Tedaj je to za sodobnega človeka slabo! Tudi sam sem sodoben človek, vendar se zanimam za Boga in se zaradi tega nimam za starokopitnega. Zelo slabo je, če se sodoben človek ne zanima resno za svojo odrešitev!"

Spet si bom pomagal s preprosto ilustracijo. Zamislite si mladega kuharskega vajenca. Nekega dne mi glavni kuhar reče: "Fanta kuhanje sploh ne zanima!" - "In kaj ga zanima?" vprašam. "Pop glasba in dekleta," odgovori njegov šef. - "Morali bi se spustiti na njegov nivo," svetujem, "in se z njim pogovarjati samo o ploščah in dekletih." - "Ne, nee!" nadaljuje šef, "če fanta kuhanje ne pritegne, tedaj je izbral napačen poklic!"

Ste razumeli, kaj sem hotel reči? Naš "poklic" je - biti otroci božji. Če sodoben človek ne premišljuje o tem, kako bi bil otrok božji, tedaj je izbral napačen poklic. V takih okoliščinah je diskusija o vseh mogočih in nemogočih stvareh, ki ga morda zanimajo, popolnoma brezkoristna. Povedati pa mu je treba naslednje: "Šele ko postanete otrok živega Boga, postanete pravi človek!"

3. Božji odgovor na najvažnejša vprašanja

Ponavljam: po naravi nismo božji otroci, vendar smo na svetu zato, da to postanemo. Zato, zaradi tega se mora v našem življenju nekaj zgoditi. Smisel tega poglavja ni v zabavi, temveč, da pomaga vam, ki iščete smisel svojega življenja.

Torej, mi nismo pravi božji otroci. Boga ne ljubimo, njegove zapovedi kršimo, ne zmenimo se zanj, ne molimo - razen kadar smo v težavah; šele takrat se spomnimo na Boga. Zato je najpomembnejše vprašanje našega življenja: "Kako postati otrok živega Boga?" Najraje bi vam dal svinčnik in papir, ter vam naročil: "Napišite, kako se po vašem mnenju postane otrok božji!" Nekdo od vas bi napisal: "Z dobroto!",

drugi: "Z vero v Boga!" - toda vse to ne zadostuje. Vprašanje: "Kako postanem otrok živega Boga?" je ostalo brez odgovora.

Odgovor na to temeljno vprašanje lahko dobimo samo z odkritjem Boga. To pomeni, da nam samo Bog sam lahko pove, kako postati njegov otrok. Noben pastor nam tega ne more povedati. Samo Biblija nam daje povsem jasen odgovor: Samo preko Jezusa!

Dragi prijatelji, ko govorim o Jezusu, mi srce hitreje bije, dospel sem do teme svojega življenja. Da, če želim postati otrok božji, mi lahko pri tem pomaga samo Jezus!

V Bibliji obstaja verz, ki ga lahko dobesedno prevedemo takole: "Jezus je prišel iz božjega sveta v ta naš svet." Dandanes se često slišijo trditve, da je Biblija polna zastarelih pojmovanj resničnosti - Nebo je zgoraj in zemlja je spodaj. To je neumnost. Biblija nas ne uči tega! O Bogu govori tako: "Z vseh strani me obdajaš." To je nekaj povsem drugega. To pomeni, da je Bog kjerkoli sem, pa četudi se skrijem pod zemljo. Biblija podaja to, kar danes imenujemo "večdimenzionalno pojmovanje sveta". Živimo v tridimenzionalnem svetu, v katerem obstajajo dolžina, višina in širina - toda poleg teh obstajajo še druge dimenzije. V eni izmed njih obstaja Bog. Blizu nam je, v dosegu rok. Bog je vedno z vami! Spremlja vas na vaših brezbožnih poteh... Mi sami ne moremo "prebiti zidu", ki nas loči od te božje dimenzije. Samo Bog lahko to stori. In to je tudi storil, ko je prišel k nam v osebi Jezusa Kristusa!

Nova zaveza govori o Jezusu: "...v svojo lastnino je prišel..." - Ves svet mu pripada! - "toda njegovi ga niso sprejeli." To je zgodovina evangelija do današnjega dne. Jezus je prišel, človek pa mu je pred nosom zaloputnil vrata. "...v svojo lastnino je prišel, toda njegovi ga niso sprejeli." To bi prav lahko prekinilo stike med Bogom in ljudmi. Toda, hvala Bogu, to se ni zgodilo. Sveto pismo pravi: "Tistim pa, ki so ga sprejeli, je dal pravico, da so postali božji otroci..." Ko človek sprejme Jezusa, postane otrok božji! - Ste že odprli Jezusu vrata svojega življenja? Kajti samo: "...Tistim pa, ki so ga sprejeli, je dal pravico, da so postali božji otroci..."

Bil sem mlad oficir med prvo svetovno vojno in živel sem daleč od Boga, ko sem končno odkril to resnico in predal svoje življenje Jezusu - in On ga je sprejel. Ta izkušnja je popolnoma spremenila moje življenje in niti za trenutek mi

ni bilo žal. Njegova volja mi je naklonila mnoge težave. Po njegovi volji sem bil tudi v zaporu. Prav tako so me doletele hude nevarnosti. Toda četudi bi živel še stokrat, bi se od trenutka, ko bi se zavedel, oprijel verza: "Tistim pa, ki so ga sprejeli, je dal pravico, da so postali božji otroci..." Šele tedaj bi imelo moje življenje smisel - ko bi postal božji otrok!

Ne glede na to kaj smo, pastor ali ulični pometač, direktor ali ključavničar, gospodinja ali učiteljica - naše življenje dobi svoj smisel šele v trenutku, ko postanemo božji otroci. Morate torej sprejeti Kristusa! Takrat boste našli tudi smisel življenja! In samo takrat!

Zanimivo je proučevati osebe iz Nove zaveze. Tam je na primer zapisana zgodba o neki ženski, ki je imela zelo grešno življenje. Njeno ime je bilo Marija Magdalena. Biblija omenja, da je bila "obsedena s sedmimi demoni" (Osebno poznam veliko ljudi, ki jih obseda najmanj dvanajst demonov!). Njeno življenje je moralo biti strašno, bila je sužnja svojih nagonov. Uboga ženska je prav gotovo zelo trpela zaradi svojega brezciljnega življenja. Tedaj je v njeno življenje vstopil Jezus, Odrešenik, Sin božji - in izgnal iz nje hudiča. Samo On je bil tega zmožen! In to je tudi storil! Od tega trenutka je ženska pripadala njemu. Njeno življenje ni bilo več brez smisla.

Kmalu zatem je doživela Jezusovo križanje in smrt. Velik strah jo je obšel: "Moje življenje je spet izgubilo svoj smisel." Ob zori, tretji dan po križanju, je klečala v vrtu poleg Jezusovega groba in jokala. Ko je bila prišla do groba, ga je našla praznega. Kamnita plošča, ki je zapirala vhod, je bila odmaknjena in Jezusovo telo je izginilo. Zato je tudi jokala.

Njene občutke si lahko dobro predstavljam. Če bi jaz sedaj izgubil Jezusa, bi me to pahnilo v prepad brezsmiselnosti mojega prejšnjega življenja. Da, zares jo razumem: "Mojega Odrešenika ni več. Življenje je spet postalo nesmiselno."

Tedaj je nenadoma zaslišala glas: "Marija!" Obrnila se je in ga zagledala, njega - Jezusa, od mrtvih vstalega! Kar vidim ta prizor - solze obupa zamenjajo solze radosti in sreče: "Rabuni! Gospod moj!" - je radostno kriknila.

Njena zgodba nam dokazuje, da za odgovor na vprašanje o smislu življenja ne potrebujemo nobene velike filozofije. Tudi najpreprostejšemu človeku je jasno: "Moje življenje je brez smisla! Zakaj sploh živim?" V trenutku, ko je Marija Magdalena sprejela Jezusa, je bilo vprašanje smisla njenega

življenja rešeno - postala je otrok živega Boga in svetloba je preplavila njeno življenje.

Prav zato vas prosim: Sprejmite Jezusa! Čaka na vas! Pogovorite se z njim. On vam je blizu! Čudovito bo, ko boste prvič v svojem življenju vzdihnili: "Jezus! Moje življenje je brez smisla. Pridi k meni, kot si prišel k Mariji Magdaleni!"

Ko sprejmemo Jezusa, nastane v našem življenju velik preobrat Soudedeženi smo v njegovi smrti in na ta način umre v nas naš stari jaz. Ponovno se rodimo v popolnoma novo življenje - kot otroci živega Boga. Bog nam pošlje svojega Duha, ki spremeni naša mišljenja in strmljenja. Sprejmite Jezusa in izkusili boste to na lastni koži! Še to bi vam rad povedal - ko sprejmete Jezusa, sprejmete tudi nov način življenja. Biti otrok božji, ne pomeni samo spremeniti način razmišljanja, temveč sprejeti tudi nov način življenja.

V prejšnjem stoletju je v Westphaliji živel čevljar z imenom Rahlenbeck. Ljudje so ga imenovali "božji pastor", ker je z največjo pobožnostjo in resnostjo sledil Jezusu. Bil je zelo poduhovljen in blagoslovljen človek. Nekoč ga je obiskal nek mlad pastor. Rahlenbeck mu je dejal: "Gospod pastor, vaš študij teologije ni nobena garancija, da ste otrok božji. Sprejeti morate Odrešenika!" Mladi pastor mu je odgovoril: "Saj imam Odrešenika. Njegova slika visi na zidu moje delovne sobe." Stari Rahlenbeck mu je odgovoril: "Da, Odrešenik na zidu je tih in miren. Toda, ko ga boste sprejeli v svoje srce in življenje, bo postalo precej viharo!"

Srčno si želim, da bi doživeli ta prekrasen vihar - ko staro v vas umre in ko lahko kot otrok božji slavite Očeta, ki je v Nebesih, ker veste, zakaj ste na svetu; ko lahko kot otrok božji častite nebeškega Boga Očeta s svojimi deli, besedami in mislimi.

Razumite, da to, kar vam govorim, ni nobena religiozna norost ali pa osebno mišljenje nekega pastora, temveč, da je od tega odvisno vaše življenje in vaša smrt - ne samo tuzemsko življenje in fizična smrt, temveč tudi večno življenje in večna smrt.

Jezus nam govori: "Glejte, pred vrati stojim in trkam. Če bo kdo slišal moj glas in mi odprl vrata, bom vstopil in večerjal z njim - in on z menoj." Isto govori Jezus tudi nam: "Glej, pred vrati tvojega življenja stojim. Odpri jih! Tvojemu življenju bom dal smisel!"

Nekoč se mi je približal star rudar in mi dejal: "Rad bi govoril z vami, gospod pastor!" Imel je sedemdeset let. Povedal mi je naslednje: "Pri osemnajstih sem prisostvoval neki evangelizaciji. Takrat sem začutil, kako Jezus trka na moja vrata. Toda v sebi sem dejal: 'če to vzamem zares, se mi bodo smejali vsi moji prijatelji. Ne, tega ne morem storiti.' In pobegnil sem od tam." Nadaljeval je: "Sedaj sem pri koncu svojega življenja. Ostarel sem. Šele sedaj sem spoznal, da je bilo moje življenje zapravljeno, ker tedaj nisem odprl Jezusu vrat!"

Dragi prijatelji, samo eno, edino življenje imamo! Vprašanje "Zakaj živim?", je življenjsko važno. Bog je na to vprašanje odgovoril popolnoma jasno. Odgovor je v Kristusu, ki je bil križan in je vstal od mrtvih.

In sedaj stoji Jezus pred vašimi vrati in trka nanje. Odprite mu svoje srce. Ne bo vam žal!

Nimam časa!

Ko vabim ljudi na svoja predavanja, mi dostikrat pravijo: "Nimam časa!"

Ta dogodek se je pripetil v nekem zdravilišču, kjer sem bil gost. Pri kosilu sem sedel nasproti nekega starejšega človeka, s katerim sem se dobro razumel. "To je človek, ki zna uživati!" sem si večkrat dejal, ko sem ga opazoval, s kakšnim tekom jé, ali pa kako se ležerno sonči. Vendar pa me je zelo žalostilo, da so se najini razgovori vedno vrteli samo okoli nepomembnih stvari. Morda se čudite: "Kaj pa je slabega v tem?"

Prepričan sem, da je Bog najpomembnejša realnost v življenju. V trenutku, ko sem spoznal, kako mogočno je božje stvarstvo, se je moje življenje temeljito spremenilo, kajti: "Bog je namreč svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor veruje vanj, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje."

Zastrašujoče je opazovati človeka, ki iz dneva v dan enostavno zanemarja božje odrešenje. Očigledno je bil moj sosed tak primer. Sprašujem se, kako se bo počutil tedaj, ko ga bo Bog poklical predse?!

Nekega popoldneva sem mu podaril knjižico, ki sem jo sam napisal. "Prosim, preberite to! To so zgodbe o srečanjih z Bogom. V njej boste našli veliko snovi za razmišljanje!" In kaj se je zgodilo? Mož se mi je prisrčno zahvalil in dejal: "Tu sem na dopustu... toda morda bom doma našel nekaj časa in prebral vašo knjižico!" Odložil jo je in postal sem žalosten. Prav gotovo ne bo imel nikjer toliko časa kakor tu v zdravilišču. V bistvu si ni hotel odtrgati nekaj časa za Boga. Tak odnos do Boga je nevaren. O tem moramo povedati nekaj več.

1. Nenavadno stanje

Zakaj pravzaprav nikoli nimamo časa? Predvsem bi vas rad opozoril na nenavadno dejstvo, ki ga nikoli nisem mogel razumeti in ki ga nihče ne more razložiti.

Če je pred sto leti hotel kak trgovec iz Stuttgarta skleniti

posel v Essnu, je moral najprej pet dni potovati s pošto kočijo do Essna, nadaljnjih pet dni pa je porabil za vrnitev v Stuttgart. To pomeni deset dni vožnje. Predpostavimo, da je za sklepanje poslov porabil dva dni. Tako je minilo skoraj pol meseca. Dandanes lahko poslovnež isto stvar uredi po telefonu in prihrani dvanajst dni, čeprav imam vtis, da nobeden od teh, ki jih poznam, nima prihranjenih dvanajst dni. Ravno nasprotno! Vsi govorijo: "Nimam časa!" Kako je to mogoče?

Včasih, ko sem še kot otrok obiskoval dedka in babico v Švabskih alpah, je bila pot od Elberfelda do Uracha prava pravcata avantura. Danes vozi tja Trans-European Express, ki to pot opravi v petih urah. Glede na to bi človek rekel, da imajo ljudje dandanes več prostega časa.

Ljudje so včasih delali šestdeset in tudi več ur na teden, danes pa približno štirideset ... in nihče nima časa. Kako je to mogoče?

Pravzaprav bi lahko trdili, da dandanes delamo vse, da bi si olajšali življenje. Moja mati je vsak dan prebrala štiri poglavja iz Biblije in še vedno ji je ostalo dovolj časa, da je molila za svoje bližnje. Tedaj še ni bilo pralnih strojev in ostalih gospodinjskih pripomočkov. Skrbela je za osem otrok. Niso se še nosile nogavice iz sintetike, temveč takšne, ki jih je bilo potrebno krpati in kljub temu je imela vsak dan dovolj časa, da je prebrala štiri poglavja iz Biblije! Bi vi imeli čas za vse to? Ne, nimate toliko časa! Kako je to mogoče?

Ali lahko to razumete? Naredimo prav vse, da bi si prihranili čas, a kljub temu ga ljudje nikoli nimajo. Ali lahko to pojasnite? Veliko sem razmišljal o tem, vendar je to skoraj nemogoče dojeti. Iskren bom - samo ena razlaga obstaja (sicer jo ljudje zelo neradi slišijo, toda za drugo ne vem): V ozadju vsega tega je nekdo, ki nas podpihuje! Nekdo skrbi za to, da ljudje nimajo časa, nekdo kakor cirkuški krotitelj levov neprestano poka z bičem in drži ljudi na vajetih! To je ravno to, kar trdi Biblija - ta nekdo obstaja! Ta nekdo je - hudič! Postavlja se nam vprašanje: Ali hudič obstaja? Na to vam lahko odgovorim samo pritrdilno: "Da, obstaja! Da, 'Princ teme' obstaja!"

Pred kratkim mi je nekdo dejal, da je "opravil s krščanstvom". Odvrnil sem mu: "Naredili ste veliko napako! Hudič ima oblast nad vami. Uničil vas bo!" Zasmeljal se je in mi rekel:

"Hudič? Saj hudič ne obstaja!"

V Bibliji je zabeležen naslednji dogodek. Hudič je privedel Jezusa na visoko goro, s katere se je videlo daleč naokoli. "Razmaknil je zaveso" in v duhu prikazal Jezusu vsa bogastva in razkošje tega sveta. Tedaj mu reče: "Vse to ti bom dal, če predme padeš in me počastiš." To je eden izmed odlomkov v Bibliji, ki me zelo vznemirjajo, saj Jezus sploh ni nasprotoval tem besedam. Z drugimi besedami, priznal je, da hudič, Satan, vlada svetu.

Pravim vam - če človek ne dojame, da obstajajo sile teme, je slep in gluhi! Kako bi drugače pojasnili vse, kar se dogaja na tem svetu? Naj vam to ilustriram z nekaj primeri.

V mislih imam predvsem ljudi, ki so žrtve usode. Neke noči me je obiskal direktor nekega podjetja. Bil je opit, toda še vedno bistre glave. Stal je pred vrati in mi dejal: "Pomagajte mi. Sam si ne morem. Moram piti! Tudi moj oče je bil pijanec, to sem podedoval od njega. Moram piti!" Pomislite samo, koliko ljudi iz globine svojega srca zaječi: "Moram!". Kdo torej tu zapoveduje? Zamislite se malo nad bedo današnjega sveta in ne bo vam težko ugotoviti, da ima Biblija prav, ko pravi, da obstajajo "sile teme".

Ali pa pomislite na seksualno razpuščenost sodobnega človeka. Poznal sem nekega gospoda, ki je imel prekrasno družino in čudovito ženo. Nekega dne pa je podlegel čarom svoje uslužbenke. Obiskal sem ga in mu dejal: "Dragi človek, uničujete življenje sebi in svoji družini. Lastni otroci se vam bodo posmehovali!" Zdi se mi, kakor da še vedno vidim, kako ta direktor, industrijalec, sedi pred menoj in mi govori: "Gospod pastor, ne morem zapustiti to dekle, ne morem!" Ali niste ob tem začutili delovanje sil teme!?

Znani angleški pisatelj Sommerset Maugham je napisal knjigo z naslovom "Človeške vezi" (Of Human Bondage). Knjiga govori o tem, da ljudje v bistvu hočejo biti zasužnjeni. Kar spomnite se, vi starejši, kako ste bili podložni Hitlerju! "Verjel sem, da je dva krat dva dvajset! Verjel sem, ker je tako pač rekel führer!" Čutite, da so na delu sile teme? Čutite prisotnost hudiča?

Veliki nemški pisec Goethe je napisal fantastično dramo "Faust". Ker ste dandanes (večinoma) vsi izobraženi, predpostavljam, da to delo poznate. Ena od glavnih oseb drame je dekle Gretchen. To je čisto, nedolžno dekle, ki jo

nekdo zapelje. Njen brat (v nameri, da bi maščeval njo in njeno čast) izgubi življenje v borbi z njenim zapeljivcem. Ko kasneje zapeljivec obišče Gretchen in njeno mater, Gretchen v materino pijačo vsuje uspavalni prašek, od katerega le-ta umre. Ko Gretchen rodi otroka, ga ubije; prav tako kakor tudi danes ljudje ubijajo nerojene otroke. Kako strašno krivdo si nakopljejo!

Na koncu, ko ima mlado dekle na vesti tri umore - bratovega, materinega in otrokovega, izusti naslednje pretresljive besede: "Zakaj si me prisilil v to, o Bog! Pa tako dobro je bilo! Ah, tako lepo je bilo!" Goethe ni bil neumen. V "Faustu" je jasno prikazal, da je imel tekom cele zgodbe svoje prste vmes hudič!

Kot pastor v velikem mestu se neprestano soočam s takšnimi zgodbami in če mi kdo reče, da hudič ne obstaja, si kar ne morem kaj, da ga ne bi vprašal: "Iz katere vasice ste pa vi prišli?" - čeprav dobro vem, da je hudič dejaven tudi tam.

Na žalost pa sem prisiljen opazovati hudičev vpliv tudi pri pravih kristjanih, ko vidim, kako slepi so, ko je treba prepoznati svoje lastne grehe. Takšna je bila na primer neka ženska, egocentrična do obisti. Svojo snaho je tako mučila, da je reva skoraj ponorela. Niti najmanj se ni zavedala, kako zelo je zlobna. In vendar je bila pobožna!

Vi, pobožni, prosite Boga, da vas osvobodi lastne teme! Dojemite, da človek ne more razumeti sveta okoli sebe, če se ne zaveda dejstva, da hudič obstaja, da obstaja sila teme, sila, ki deluje z enim samim, natančno določenim ciljem; da smo neprestano s čim zaposleni. Zato nimamo nikoli časa! Hudič izkoristi vse možne situacije, da bi nam preprečil najti prosti čas za razmišljanje; razmišljanje o tem, da se lahko odrešimo iz suženjstva sil teme!

Rad bi vam spregovoril o tej odrešitvi.

2. Čudovita resničnost

Da, lahko se osvobodimo! Dragi moji prijatelji, srečen sem, ker imam za vas tako lepo novico! V karnevalih po Nemčiji sodelujejo komedijanti, ki ponavadi izvajajo same neumnosti. Večkrat sem se spraševal, kaj si o svojih šalah

mislijo zvečer, ko se vrnejo v svoje sobe in si zbršejo šminko z obraza. Če so iskreni sami s seboj, si verjetno priznajo: "Denar služim tako, da govoričim neumnosti in prostaštva." Prav gotovo se zaradi tega počutijo precej bedno. Kako sem srečen, da lahko govorim o tej čudoviti resničnosti, o tem, da obstaja osvoboditev izpod oblasti teme!

Ob neki priliki je apostol Pavel takole opisal krščansko bit: "Bog nas je namreč iztrgal iz oblasti teme in nas prestavil v kraljestvo svojega ljubljene Sina, v katerem imamo odrešenje, odpuščanje grehov." Torej, krščanska bit ne pomeni samo biti krščen, birman ali plačati cerkveni davek. Kristjan je ta, čigar življenje je v popolnosti spremenjeno, nekdo, ki je popolnoma osvobojen nadvlade teme in komur je dano novo življenje, v katerem vlada nov gospodar!

Za ilustracijo vam moram povedati zgodbo, ki sem jo slišal od svojega prijatelja, misionarja v Berlinu. Le-ta je pomagal človeku, ki je bil suženj alkohola. Takšne "okove" je zelo težko razkleniti. Nekega dne se je ta mož ponovno zelo napil. V hiši je razbil vse pohištvo in pretepel ženo. Ko je misionar to slišal, ga je šel obiskat. Bilo je ob petih popoldne. Našel ga je v jedilnici pri kavi. Poleg njega je sedel njegov sin, otrok petih let. Moj prijatelj ga je prijazno pozdravil in vprašal: "Je šlo spet vse narobe?" Mož je zaškripal z zobmi in skočil s stola. Brez besed je odšel v drugo sobo in se vrnil z vrvjo za obešanje perila. Ne da bi spregovoril, je začel zavezovati sina na stol. Misionar je pomislil: "Kaj pa naj bi to pomenilo? Ali je še vedno pijan?" Čakal je, kaj bo mož naredil. Ta je privezal dečka in zavozlal vrv. Nato mu je zaklical: "Vstani!" Otrok je začel jokati in stokati: "Ne morem!" Tedaj se je pijanec obrnil k misionarju in mu z mučeniškim izrazom na obrazu dejal: "Slišali ste: 'Ne morem!' Tako je tudi z menoj, tudi jaz ne morem!" Kako pretresljivo: "Tudi jaz ne morem!"

Tedaj je misionar segel v žep in potegnil ven nožič. Ne oziraje se na škodo je prerezal novo vrv za sušenje perila in z mirnim glasom pozval otroka: "Vstani!" Deček je vstal in misionar se je obrnil k pijancu: "Poglejte!" "Da," je ta dejal, "saj ste prerezali vrv!" Na to mu je misionar odgovoril: "Dobro me poslušajte. Prišel je nekdo, ki želi prerezati vse vrvi, ki nas vežejo - Jezus!"

Na svetu je polno ljudi, ki lahko to potrdijo, skupaj z avtorjem te pesmi:

*Pretežko je breme ležalo na meni,
tiščala me krivda, sramota in greh.
Takrat pa sam Jezus obrne se k meni,
spoznal sem spet radost, veselje in smeh.
Zdaj vem, da se želja mi je izpolnila:
Njegova je milost me grehov rešila!*

3. Bistvo stvari

Kaj je bistvo teme, o kateri govorim? Osvoboditev, ki nam jo prinaša Jezus! Zaradi tega bi vam sedaj rad govoril o Jezusu. Kadar lahko govorim o Jezusu, govorim o najvažnejšem v mojem življenju.

Spominjam se, kako sem bil med nekim svojim bivanjem v New Yorku povabljen v črnski klub. Verjetno vam je znano, da tam vlada rasna nestrpnost. No, v preddverju tega kluba je stal marmornati kip. Kip očitno ni predstavljal črnca, pa sem se začudil, kako da so črnici tu postavili kip človeka, ki ni njihove rase in barve kože. Zato sem povprašal nekega črnega gospoda, ki je šel mimo mene: "Prijatelj, kdo je ta človek?" Nikoli ne bom pozabil, kaj je sledilo. Mož se je postavil ob kip in mi svečano pojasnil: "To je Abraham Lincoln, moj osvoboditelj." Tedaj sem se spomnil, da je Abraham Lincoln, mnogo preden se je moj sobesednik rodil, v strašni vojni izboril črncem svobodo. Ta mladenič tem dogodkom ni bil priča, toda, da lahko živi svobodno, se lahko zahvali Abrahamu Lincolnu, ki se je boril zanj. Pustil sem mladeniča pri kipu in se odpravil dalje. Ko sem se vzpenjal po stopnicah, sem se ozrl in videl, kako še vedno stoji poleg kipa in mrmra: "Abraham Lincoln, moj osvoboditelj!"

Prav tako hočem tudi jaz stopiti pred križ Jezusa Kristusa in reči: "Jezus, moj osvoboditelj!"

V Bibliji je verz, ki govori o nečem čudovitem in se glasi: "Zakon Duha nas je osvobodil zakona greha in smrti." Tu na zemlji veljajo zakoni narave. Če dvignem robec v zrak in ga izpustim, bo po zakonu gravitacije, zaradi delovanja sile teže, padel. To je nekaj, česar ne moremo spremeniti. Če pa ga pred tem ujamem, ne bo padel na tla. To pomeni, da se sila teže uniči, če ji nasproti postavimo silo, ki je močnejša od nje. Po naravi smo vsi podložni zakonom greha in smrti. Vsi

padamo in drsimo v večno pogibel. To dobro vemo. Vse je odvisno od tega, ali se bo vmešala neka močnejša sila in zaustavila naše padanje. Edino tako se lahko ustavimo. To močnejšo silo nam je dal Bog v osebi Jezusa Kristusa za našo rešitev, za našo osvoboditev. Razumete, Jezus je odvezl hudiču vso moč! Tudi mi lahko od sedaj naprej živimo novo življenje svobode s silo Svetega Duha, ki nam ga je Jezus daroval!

Ali ni čudno: svet se nikakor ne more rešiti Jezusa. Veste zakaj? Nekdo je dejal, da je Jezus tujek v tem svetu. Tudi to je resnica, on je tujek z neba!

Kdo je ta Jezus? Pri tem vprašanju se moram zadržati, kajti najvažnejše v življenju je spoznati Jezusa. Prosim vas, ne iščite informacij o Jezusu v nekakšnih časopisih. Ne pustite se zavesti ljudem, ki Jezusa sploh ne poznajo. Samo Nova zaveza nam lahko poda pravo informacijo o tem, kdo je bil Jezus. Veliki reformator Luther je na osnovi Biblije formuliral, kdo je Jezus: "Resnični Bog, v večnosti rojen od Očeta, in resnični človek, rojen od device Marije." Hkrati Bog in človek! V njem se stikata Nebo in zemlja.

Jezus je "resnični človek"! Jokal je na grobu Lazarja. Mislil, da se je morda tudi nasmehnil, ko je dejal svojim učencem: "Poglejte ptice na nebu! Ne sejejo in ne žanjejo, niti ne nosijo v kašče, pa jih vaš nebeški Oče hrani!" Da, kar vidim ga, kako se je nasmehnil, moj dragi Odrešenik: "Predrzni vrabčki! Mar jim ni za nič - pa vendar so siti in debeli!" Oh, kako čudovit je ta človek, Jezus!

Zapisano je, da je po pridigi nahranil pet tisoč ljudi. Pet tisoč moških brez žena in otrok! Če bi z naših krščanskih sestankov poslali ženske stran, koliko bi nas ostalo? A koliko ljudi se je zbralo, da bi poslušali Jezusa; pet tisoč moških, brez žena in otrok! Ni imel ozvočenja. Kakšen glas je moral imeti Jezus! Ah, zares je bil čudovit človek! Eden najimpresivnejših prizorov iz Nove zaveze je ta, ko je Poncij Pilat, rimski oblastnik, prepustil Jezusa bičanju. Na glavo so mu položili krono, spleteno iz trnja. Obraz mu je bil oblit s krvjo. Njegov hrbet je bil ves razmesarjen, obraz popljuvan. Z drugimi besedami, človeška razvalina! V takem stanju so privedli Jezusa pred zbrano množico. Pilat je najprej pogledal njega, potem pa ljudstvo. Pokazal je na Jezusa in pretreseno dejal: "Poglejte človeka!" (Ecce homo). Luther je to prevedel:

"Poglejte, kakšen človek!" Dobesedno to pomeni: "Poglejte, to je Človek!" Pilat je v bistvu dejal: "Videl sem že veliko dvonožcev, toda to so bili lačni volkovi, krvoločni tigri, zvite lisice, napihnjeni petelini in ... da, seveda, opice. Toda Jezus, to je Človek!" Pilatu je morda tudi ušlo: "Jezus je človek, kakršni bi mi vsi morali biti!"

Pred kratkim je nekdo rekel: "Jezus je bil človek, kakor mi vsi." Odvrnil sem mu: "Jezus je bil človek, vendar ne tak, kakršni smo mi sedaj, temveč tak, kakršni bi morali biti!" Jezus je bil človek kakršni bi morali biti mi, takšen, kot si nas je Bog zamislil. Kadar vam nekdo reče, da je bil Jezus človek, kakor mi, ga vprašajte: "Ali si ti tak kot Jezus?" Jezus je "resnični Bog, rojen od Boga Očeta v večnostih!"

O tem bi vam lahko govoril ure in ure. Pa vendar, rad bi vam opisal dogodek, ko je na Genezareškem jezeru ladja s Kristusovimi učenci zašla v nevihto. V trenutku je voda zalila palubo, zlomil se jim je jambor. "Pravih mornarjev to ne more preplašiti!" so se tolažili. Med njimi so bili tudi izkušeni mornarji. Končno se jih je vseh polotila groza in v paniki so zaklicali: "Kje je Jezus?" "Tam je, spi na krmu!" Odhiteli so proti krmu in valovi so jim pljuskali po nogah. Začeli so ga tresti, da bi ga prebudili: "Gospod, tonemo!"

Lahko si zamišljam, kako se je Jezus vzpenjal na palubo na vrhuncu viharja! Mi bi radi imeli Jezusa zaklenjenega v naših pohlevnih cerkvah, vendar je on kljuboval najhujšemu viharju! Ste to vedeli? Videti je že bilo, da ga bo vihar odnesel s palube, toda Jezus je samo razširil roke in z gromkim, močnim glasom ukazal razburkanemu morju: "Umiri se!" V tem trenutku se je morje umirilo in oblaki so se razpršili!

Ko sem pripovedoval o tem dogodku svojim otročičem, me je eden od njih vprašal: "Pa tudi grmeti je nehalo?" "Da," sem potrdil, "tudi grmeti je nehalo! Zasijalo je sonce!"

Učenci so popadali na kolena: "Kakšen človek je to! To ni človek kakor mi!" In kmalu so našli pravi odgovor na to vprašanje: Jezus je Bog, ki je postal človek!

V to so se popolnoma prepričali šele po vstajenju, ko je Jezus živ vstal iz groba. Dragi prijatelji, nobenih pravljic vam ne pripovedujem. Ne bi si drznil tega govoriti, če ne bi vedel, da je to resnica, da je Jezus, ki je od mrtvih vstal, živi Bog, ki je prišel k nam.

Pa vendar, vizija Jezusa Kristusa, razpetega na križu, je

to, kar me najbolj gane. Prav na križu je on v popolnosti "Bog in človek". Rad bi vam ga živo predstavil, njega, ki visi na križu s krono na glavi, toda, to je krona zasmehovanja. Njegove močne roke so prikovane z žebli. Sklonil je svojo glavo in izdihnil.

*"Kri in znoj sta s tebe lila,
iz ran tvojih brez števila."*

Spomnite se na Jezusa, postojte pred njegovim križem in se vprašajte: "Zakaj je bil križan?" Sprašujte se tako dolgo, dokler ne najdete odgovora: "Na križu me je osvobodil sil teme! Tam me je osvobodil hudičeve oblasti!"

S svojo žrtvijo na križu nas je Jezus osvobodil oblasti teme. Če se s pomočjo vere poistovetite s križanim Jezusom, lahko dojamete in brez vsakega dvoma sprejmete resnico. Na tem križu ste bili osvobojeni oblasti teme in postali ste svoboden otrok božji. Ni vam treba več dopuščati hudiču, da vas muči. Zaradi Kristusovega dejanja na križu ste lahko popolnoma gotovi v naslednje: Hudič je premagan! Jezus je močnejši! Križani Jezus me je odkupil, da sem lahko postal svoboden otrok božji!

Pozabite vse moderne brezsmiselne teorije! Poskušajte dojeti pravo stvarnost! Mi lahko in moramo postati svobodni otroci božji! Bog je sam izpolnil vse potrebne pogoje za to z Jezusom, ki je bil križan in je od mrtvih vstal, za nas!

Vem, da človek lahko doživi marsikatero neprijetnost, ko se začne pogovarjati o Bogu. Zakaj je tako? Glejte, vsi smo kakor izgubljeni sin iz Biblije, ki je zapustil svoj dom in očeta. Vendar, ko je živel daleč od doma, je postal zelo nesrečen. Rad bi se vrnil domov k očetu, vendar se je bal. Zakaj se je bal? Zato, ker se je veliko stvari zgodilo med njima!

Tudi z mnogimi ljudmi je tako; bojijo se približati Bogu, ker mislijo: "Toliko tega se je nagrmadilo med menoj in Bogom, da ni nič več skupnega med nama". Tudi v tem imajo popolnoma prav! Ti ljudje so seveda v oblasti teme in ne morejo imeti nič skupnega z Bogom! Šele, ko nas Jezus reši oblasti teme in iz nas naredi otroke božje, odstrani vse prepreke med nami in Bogom. In prav zaradi tega je bil križan. Zato lahko samo pri njem najdemo odpuščanje svojih

grehov. Seveda, samo razpeti, križani Odrešenik nam lahko oprostí grehe! To je potrdil tudi apostol Pavel, ko je rekel: "Bog nas je rešil oblasti teme in privedel v kraljestvo svojega ljubljenega Sina". Po naravi smo vsi v oblasti hudiča. Jezus, Sin božji nas reši in nam pokloni oprostitev grehov.

Dragi prijatelji, Bog nam je dal naš čas na razpolago prav zato, da bi dojeli osvoboditev v Jezusu!

4. O nekom, ki prav tako ni imel nič časa

Želel bi vam povedati zgodbo o človeku, ki prav tako ni imel nič časa. Ta zgodba je zapisana v Novi zavezi. Bil je zelo vpliven mož. V času, ko se zgodba dogaja, je bil visok rimski uradnik. Nosil je prelepo ime Feliks, kar pomeni "srečen". Njegovi ženi je bilo ime Druzila. V njegovo oblast je bil predan jetnik z imenom Pavel. Nekega dne, ko je imel Feliks nekaj prostega časa, je dejal svoji ženi: "Pojdi z menoj, žena, da zaslišim tega Pavla!" Odšla sta na sodišče in ceremonijalno zasedla svoji mesti. Z leve in desne strani so bili postrojeni legionarji. Pred njih so privedli jetnika. "Govori, Pavel, zaradi česa si tu?", je Feliks vprašal svojega jetnika. Takoj, ko je Pavel smel spregovoriti, se je začel prepričljivo braniti. Oh, ko bi tudi jaz znal govoriti kakor on! Dlje, ko je Pavel govoril, bolj je ozračje v sodni dvorani postajalo resno. Nenadoma se je v prostoru začutila prisotnost živega Boga!

Ko je Pavel govoril o pravičnosti, ki naj bi krasila sodnika, je Feliks spoznal, da Pavel govori prav o njem. Na misel so mu prišle vse nepravične sodbe, ki jih je izrekel zaradi podkupnine. Pavel je nadalje govoril o čistosti in Druzila se je začudila: "Človek božji, v katerem času pa živite?" In ko je Pavel nadaljeval rekoč: "Bog želi, da smo pravični in živimo čisto življenje!", je obema postalo vroče.

V nadaljevanju je Pavel govoril o božji sodbi in o tem, kako lahko človek izgubi svoje večno življenje. V tem mu Feliks skoči v besedo: "Samo trenutek, Pavel! Kar si nam povedal, je lepo in prav gotovo izjemno važno. V primernem času te bom spet poklical k sebi. Toda sedaj ga nimam!" In ukazal je, naj ga odvedejo. Nikoli več ni imel časa zanj...

Bojim se, da se nam, kadar nimamo časa dopustiti Bogu,

da nam govori o pravičnosti, čistosti in poslednji sodbi, dogaja isto kakor Feliksu. Prav res, kako nam je neprijetno soočiti se z božjo stvarnostjo! In kaj tedaj naredimo? Hitimo v kino pogledat kakšen film ali vključimo televizor. Z drugimi besedami, izberemo raje nekaj, kar nas ne bo vznemirilo in vse ostane po starem!

Ali ni grozno, ko moramo v življenju reči: "Vse je po starem in to vedno!" Tedaj pride Sin božji in reče: "Poglejte, jaz lahko spremenim stvari! Lahko vam oprostim vašo preteklost. S svojo smrtjo vas odkupim, da boste lahko vstopili v kraljestvo božje! Dajem vam Svetega Duha, da boste lahko postali nov človek!" Mi pa na to pravimo: "Hvala, ni mi treba tega!" in vse ostaja po starem. Obstajajo "kristjani", za katere je krščanstvo že dolgo mrtvo, samo, da tega še niso opazili in vse ostaja po starem. Dragi prijatelji, tako bi rad, da bi bilo z vami drugače. Želim vam to, najboljše, da pri vas ne bo ostalo vse po starem, temveč, da se skozi Jezusa Kristusa vse obnovi.

5. O nekom, ki ima čas

Za konec bi vam rad povedal še nekaj zelo važnega: dokler bomo v oblasti Satana, bomo večno v stiski in nikoli ne bomo imeli časa. Vem za nekoga, ki ima čas za vas, to je Jezus, Odrešenik! Nekaterne žene se morda pritožujejo: "Moj mož nima nikoli časa zame." Možje se pritožujejo: "Moja žena nima nikoli časa zame." Starši se pritožujejo: "Otroci sploh nimajo časa za nas." Otroci se pritožujejo: "Starši nikoli nimajo časa za nas."

Poslušajte! Jezus ima čas. Jezus ima čas za nas!

To je zame popolnoma novo spoznanje, ki sem ga odkril šele nedavno. Pretekli teden sem imel težje probleme, ki vam jih sedaj ne bi razlagal do potankosti. Bil sem tako potr, da mi je žena rekla: "Prav neznosen si, vendar te lahko razumem!" Zardel sem in odhitel v gozd. Tam sem v miru govoril s svojim Odrešenikom: "Jezus, moram ti izpovedati vso svojo bol..." Vse sem mu povedal in On si je vzel čas, da me je poslušal. Dve uri sta v hipu minili. Tedaj sem odprl Novo zavezo in vsaka beseda, ki sem jo prebral, je zvenela kakor, da bi Bog govoril prav meni. Kako srečen sem odšel domov.

Odkril sem nekaj popolnoma novega: Jezus ima čas zame!

V Novi zavezi je zapisana prelepa zgodba. Na ulici je sedel slepec in beračil. V roki je držal leseno posodo, ki jo je iztegoval proti mimoidočim. Vsakemu je vzdiknil: "Darujte miloščino!" Ko je šla nekoč mimo njega velika skupina ljudi, je slepec pomislil: "Kaj pa je sedaj to? Gre mimo kaka procesija ... ali vojska?" Končno je vprašal mimoidočega: "Kaj se dogaja?" Ta mu je odgovoril: "To je Jezus, ki gre mimo!" Naenkrat je slepca prešinilo. O Jezusu je namreč že dosti slišal; o da, tudi verjel je, da je Jezus Sin božji. Začel je vzdikati: "Jezus, Sin božji, pomagaj mi, usmili se me!" Ljudi je to motilo, pa so mu rekli: "Ne vpij! Radi bi slišali, kaj Jezus govori." Toda slepec je še vedno klical: "Jezus, Sin božji, usmili se me!"

Ko je vzdikal še glasneje, so mu ljudje jezno zapretili: "Če ne umolkneš, te bomo pretepli!" Množica, ki ti preti, je zelo nevarna. Toda slepca se ni dalo utišati: "Jezus, Sin božji, usmili se me!"

Če bi bil takrat prisoten in bi slepec vprašal mene, bi mu pojasnil: "Glej, moraš razumeti. Jezus je na poti na Golgoto. Tam bo umrl, da bi odrešil svet, ki je zaradi svojih grehov na poti v večno pogibel. Jezus bo odrešil svet tako, da bo nase prevzel vse njegove grehe in tako nam bo zagotovil božji mir. Potem bo premagal smrt in od mrtvih vstal. Kot vidiš, se dogajajo važnejše stvari in ni pravi čas zate."

Toda slepec je kričal na ves glas: "Jezus, Sin božji, usmili se me!" Sledi eden najlepših odlomkov iz Nove zaveze: "Jezus se zaustavi... " Kako pogosto sem bil v skušnjavi, da bi rekel: "Ah, Jezus, hitim na tako važen sestanek, da ne morem izgubljati časa za kogarkoli!" Toda Biblija pravi: "Jezus se zaustavi in reče: 'Pokličite ga!'" Jezus si je vzel čas za slepega berača celo, ko se je napolnil rešit največji problem tega sveta! Tako veliko mu pomeni vsak od nas!

V Jezusovih očeh ste tudi vi toliko vredni. Ali je še kdo na tem širnem svetu, ki mu toliko pomenite? Vi pa še vedno nimate časa zanj!? Zares vas je moral hudič popolnoma zaslepiti, da tega ne uvidite!

Nekoč sem slišal neverjetno zgodbo. Ladja se je potapljala in strežnik je tekal po hodnikih ter vzdikal: "Vsi na palubo! Ladja tone!" Seveda je stekel tudi do kuhinje, kjer pa je kuhar mirne duše pekel piščance in mu dejal: "Najprej moram

izpolniti svojo dolžnost," in mirno nadaljeval s peko. In tako je potonil s piščanci vred. Tako se obnašajo tudi naši sodobniki: "Jezus? To je zastarelo! Me ne zanima! Nimam časa!" In tako, brez Jezusa, drsi svet v pekel!

Mislím, da je najprej potrebno opraviti tisto najvažnejše. Če nam Bog ponudi odrešitev, tedaj je absolutno najvažnejše to odrešitev tudi sprejeti! Zakaj ne bi sedaj pokleknili pred Jezusom in mu ponovili besede te pesmice?

*Trpel zame si strašno, na križ razpet še živ,
s krvjo moj greh si plačal, a jaz sem zanj bil kriv.
A zdaj kesam se grenko, rotim iz duše svoje:
Usmili se Jezus, usmili, oprostí mi grehe moje.
Ne oziraj se proč od mene, spreglej mi grehov pezo,
na grešnika skesanega, ne stresi svojo jezo.
Odpusti mi, prosim Gospod, usliši to mojo molitev,
mir mojemu srcu podari in duši moji rešitev.*

Pozor! Življenjsko nevarno!

Ko sem se vozil po avtocesti, mi je po glavi neprekinjeno rojil naslov teme, o kateri vam bom govoril: "Pozor! Življenjsko nevarno!"

Dobro veste, da dandanes ljudje ne umirajo več tako, kakor nekdanj, v postelji, stari in siti življenja. Danes se umira v nesrečah ali od srčnega infarkta. Nekdanj so ljudje živeli tudi po 90 let, potem pa so legli in umrli. Danes ni več tako. Danes nad oceanom eksplodira letalo in 80 ljudi je mrtvih. Avtobus se zvrne v prepad, 60 mrtvih. V neki tovarni pride do eksplozije in spet jih veliko umre. Ljudje množično umirajo po rudnikih. Vsakih nekaj desetletij izbruhne večja vojna. V prvi svetovni vojni je samo na nemški strani umrlo 2 milijona ljudi, v naslednji vojni pa se je to število povzpelo na 5 milijonov. Resnično živimo v neprestani življenjski nevarnosti.

Ko trezneje razmislimo o tem, se mi zazdi, da zares nimamo veliko možnosti umreti v miru, v svojih posteljah. Pomislite, kako bi bilo, če se vam nocoj ob desetih zgodi kakšna nesreča. To bi se prav lahko zgodilo, kajne?! In kje bi bili potem ob enajstih? Ste že razmišljali o tem?

1. Resnost položaja

Moram vam povedati zanimivo zgodbo, ki je sicer nisem osebno doživel, pač pa mi jo je povedal moj ded, ki je znal izvrstno pripovedovati.

Nekoč je mladenič obiskal svojega starejšega strica in mu dejal: "Stric, čestitaj mi! Danes sem maturiral!" "Super," mu reče stric, "tukaj imaš dvajset mark, pa si za nagrado kupi kaj lepega. Povej mi, kaj načrtuješ za bodočnost?" "Za bodočnost?" se zamisli mladenič. "Mislim, da se bom vpisal na fakulteto. Rad bi postal pravnik." "Lepo," nadaljuje stric, "in potem?" - "Potem bom nekaj časa pripravnik na prvostopenjskem sodišču." "Dobro," pravi stric, "in potem?" "Potem pa bom postal član pokrajinskega sodišča." "Krasno, in kaj potem?" nadaljuje stric. "No, stric, potem pa si bom poiskal ženo in si osnoval družino." "Lepo, in potem?" "Upam,

da bom postal zelo vpliven sodnik ali celo javni tožilec." "Dobro," ne odneha stric, "in potem?" "Potem stric," mladenič postaja že nestrpen, "potem bom odšel v pokoj." "Dobro, kaj pa potem?" je neumoren stric. "No, dobival bom dobro pokojnino. Omislil si bom hišico in sadil jagode." "Lepo, in kaj potem?" Fant se je že pričenal jeziti: "Potem pa bom umrl, kaj pa drugega!" "A tako," je dejal stric, "in potem?" Mladeniču ni bilo več do smeha. Prevzel ga je strah: "Tedaj bom umrl, le kaj naj bi bilo potem!" - "In kaj bo potem !!!" vztraja stric. "Stric," odgovori mladenič, "o tem nisem še nikdar razmišljal." "Kaj," se začudi stric, "opraviš si maturo in vendar si tako neumen, da ne vidiš dlje od svojega nosu! Ali ne bi moral človek, ki mu je Bog dal razum, misliti malo dlje od tega? - Kaj se bo zgodilo potem?" Mladenič hitro odgovori: "Stric, saj nihče ne ve, kaj pride po smrti!" "To ni res dragi moj," reče stric, "obstaja nekdo, ki natančno ve, kaj se zgodi s človekom po smrti. To je Jezus! On je rekel: 'Široka je pot, ki vodi v pogibel, ozka je pot, ki vodi v večno življenje.' Po smrti pride božja sodba. Človek bo rešen ali večno izgubljen."

Moram vas opozoriti, da ni dovolj načrtovati svoje življenje samo do groba. Človek se mora vprašati: Kaj pride potem?

Ko sem delal z mladimi, sem jim često razlagal: "Če bi dal rad popraviti čevlje, se ne bom obrnil na avtomehanika. Avtomehaniki so sicer v redu fantje, toda na čevlje se prav nič ne razumejo. Čevlje nosim v popravilo k čevljarju! Toda, ko se mi pokvari avto, ga seveda ne odpeljem k čevljarju, pač pa k avtomehaniku. In če želim kupiti kruh, ne bom šel ponj v mesnico. Tudi mesarji so dobri ljudje, toda na peko kruha se prav nič ne razumejo. Če želim kupiti kruh, bom stopil do peka. Ko mi počí vodovodna cev, pokličem inštalaterja. To pomeni, da vedno poiščem strokovnjaka!"

Vendar pa ko želimo izvedeti, kaj pride po smrti, sprašujemo vse mogoče ljudi, ali pa se enostavno zanesemo na lastno mnenje. Ali ne bi bilo bolje, za odgovor na tako važno vprašanje, poiskati strokovnjaka? Kdo je strokovnjak za to temo? Samo eden obstaja! To je Sin božji, ki se je vrnil iz onostranstva, ki je že bil v kraljestvu smrti. Umril je na križu in se vrnil v življenje. Jezus dobro ve, kaj pride po smrti! Pravi nam: "Lahko prideš v pekel, toda lahko prideš tudi v nebesa!"

Tudi, če bi me 25 znanstvenikov prepričevalo, da je smrt konec vsega, bi jim dejal: "Vsa čast vašim zvenečim naslovom, toda na tem področju niste strokovnjaki. Še nikoli namreč niste bili v onostranstvu. Vendar pa poznam nekoga, ki je bil - Jezusa; in kar mi govori On, se popolnoma razlikuje od vašega mnenja."

Ljudje dandanes nevarno razmišljajo. Obnašajo se, kot da je smrt konec vsega, ali pa mislijo, da bodo avtomatsko prišli v nebesa, ker so pač krščeni in jih je pokopal duhovnik. Zatrjujem vam, da bo pekel poln ljudi, ki so bili krščeni in jih je pokopal duhovnik! Morate razumeti, da se nahajate v zelo resni življenjski nevarnosti. Prej ali slej bomo vsi doživeli božjo sodbo.

Odkrito vam povem, da je prav moje razmišljanje o božji sodbi povzročilo, da sem postal kristjan in da kot tak stojim danes pred vami. Ko sem bil še mladenič, se mi ni niti sanjalo, da bom nekega dne stal na prižnici. V prvi svetovni vojni sem bil še mlad častnik. V mojem polku smo imeli zelo velike izgube. Bil sem kakor ostali častniki, ne boljši ne slabši. Toda, če bi mi takrat kdo dejal: "Nekega dne boš pridigal v cerkvi!", bi me bilo od smeha konec. Moje življenje je bilo takrat daleč od Boga. Oče me je nekoč vprašal: "Ali ne verjameš v Boga?" Odvrnil sem mu: "Nisem tako neumen, da bi trdil, da Boga ni. Precejšna mera neumnosti je potrebna, da bi bil človek ateist. Vendar pa do sedaj še nisem srečal Boga in me tako niti malo ne zanima." Nedolgo po tem pogovoru z očetom se je primerilo, da sem s svojim prijateljem, ki je bil prav tako mlad častnik, sedel v nekem jarku poleg ceste, nedaleč od Verduna. Bilo je za časa nemške ofenzive v Franciji. Čakali smo ukaz za napad in si pripovedovali prostaške šale (če ste okusili vojno, dobro veste, o čem govorim). Povedal sem neko zares prostaško šalo in na moje začudenje se prijatelj ni zasmel: "Zakaj se ne smejiš, Kutscher?" V tem trenutku se je zgrudil na stran - mrtev. Drobec granate ga je zadel točno v srce.

Stal sem poleg trupla svojega prijatelja in nisem mogel razumeti, kaj se je zgodilo. V šali sem mu rekel: "Kako nevljudno, dragi moj. Odšel si, preden sem ti do konca povedal šalo!" V tem trenutku me je prešinila misel: "Kje je sedaj on?" Zdi se mi, kot da ponovno podoživljam trenutke v tem jarku, ko me je preplavila zaslepljujoča svetloba, kakor

blisk eksplozije atomske bombe: "Sedaj stoj pred samim Bogom!" Prešinila me je misel: "Če bi sedel na njegovem mestu, bi drobec zadel mene in bi sedaj jaz stal pred Bogom!"

Ne pred nekakšnim "gospodom bogom", temveč pred Bogom, ki je odkril svojo voljo človeku in mu predal svoje zapovedi - zapovedi, ki sem jih vse prekršil, kakor jih kršite tudi vi! So ljudje, katerih grehi kričijo do neba in ki kljub temu govorijo: "Delam dobro in ne bojim se Boga." Zakaj sami sebi lažete? Sam sem v tem hipu vedel: "Prekršil sem vse božje zapovedi! Če bi me sedaj zadela krogla, bi v istem hipu stal pred Bogom!" In še nekaj mi je bilo popolnoma jasno: "Tedaj bi prav gotovo odšel v pekel!"

Prihod vojaka, ki je pripeljal konje, je prekinil tok mojih misli. Zaslišal sem ukaz "naprej" in zajahal. Tam v jarku je ostal moj mrtvi prijatelj. Prvič po mnogih letih sem sklenil roke v molitvi in izrekel te besede: "Ljubi Bog, ne pusti me umreti, dokler ne bom gotov, da me ne čaka pekel!"

Kasneje sem odšel k vojaškemu kuratu in ga vprašal: "Kaj moram narediti, da ne bom šel v pekel?" Odgovoril mi je: "Gospod poročnik, najprej moramo zmagati, zmagati, zmagati!" - "Saj tudi sami ne veste tega!", sem mu odvrnil.

Ali ni pretresljivo, da na tisoče mladih ljudi odhaja v smrt in da v resnici ni nikogar, ki bi jim povedal, kako naj se odrešijo? In to se dogaja "krščanskemu narodu!"

Verjetno bi tudi sam obupal, če mi ne bi nekega dne prišla v roke Nova zaveza. Še sedaj se spominjam mesta, kjer sem jo dobil, poleg neke francoske kmetije v zaledju fronte, kamor nas je ta dan zaneslo. "Nova zaveza," sem pomislil, "v njej gotovo piše, kaj naj storimo, da si ne pogubimo večnega življenja!" Začel sem jo prelistavati na raznih mestih, ker tedaj knjige nisem ravno dobro poznal. Oči so se mi ustavile na nekem stavku: "Jezus Kristus je prišel na svet, da odreši grešnike." To me je zadelo kakor strela. "Grešnike", ni me bilo treba prepričevati, da to leti name.

Boste končno tudi vi priznali pred Bogom in ljudmi: "Grešnik sem!" Prenehajte s tem lažnivim opravičevanjem samega sebe! Sam v tem trenutku nisem potreboval nobenega duhovnika. Bilo mi je kristalno jasno, da sem grešnik in moja največja želja je bila, da bi bil odrešen! Ni pa mi bilo popolnoma jasno, kaj v bistvu to pomeni. Razumel sem samo to, da "biti odrešen" pomeni rešiti se stanja, v katerem sem

bil in najti mir z Bogom. "Jezus Kristus je prišel na svet, da bi odrešil grešnike!", pravi Sveto Pismo. Če lahko Jezus to stori, tedaj ga moram prav gotovo najti!

To moje iskanje je trajalo še nekaj tednov. Iskal sem nekoga, ki bi mi lahko pokazal pot do Jezusa, toda nisem ga našel. Tedaj sem storil nekaj, kar bi rad priporočil tudi vam. Ko smo spet napredovali proti francoskim položajem, sem se zaprl v neko kmečko hišo, blizu katere smo se nahajali. Hiša je bila zapuščena in skoraj uničena, toda ena soba je ostala skoraj nedotaknjena. V ključavnici se je nahajal ključ. Vstopil sem, se zaklenil, padel na kolena in izustil: "Gospod Jezus! V Bibliji piše, da te je poslal Bog, da bi 'odrešil grešnike'. Jaz sem grešnik. Za v bodoče ti ne morem veliko obljubiti, ker imam zelo slab značaj, vendar ne bi hotel pristati v peklju, če me ustrelijo. In zato te prosim, Gospod Jezus, sprejmi me. Naredi z menoj, kar hočeš!"

Ni zagrmelo in nič posebnega se ni zgodilo, toda, ko sem stopil iz hiše, sem vedel, da sem našel Gospoda. Gospoda, ki mu sedaj pripadam. In od tedaj se, iz dneva v dan (takrat sem imel komaj 18 let), bolj in bolj zavedam, v kakšni strašni nevarnosti živijo ljudje. Človek živi, ne da bi mu bili grehi odpuščeni! - In kaj je z vašimi grehi, so vam bili odpuščeni? Kaj bo z vami po božji sodbi?

Ljudje živijo, ne da bi se pomirili z Bogom. Niso se spreobrnili! Ljudje so samo krščansko obarvani, na videz so kristjani, toda v svojih prsah nosijo bedno, nemirno in nespreobrnjeno srce!

Dobro poslušajte: Bog ne želi pekla za nikogar od nas! Prav zares ne! "Bog želi, da so vsi ljudje odrešeni in da spoznajo resnico." Zaradi tega nam je tudi poslal svojega Sina. Toda, dragi prijatelji, sami moramo iti Kristusu nasproti. Moramo mu pripadati. To, kako se "krščanski svet" obnaša do Boga in odrešitve preko Jezusa Kristusa, se ne bo dobro izteklo. To me zelo jezi. Me razumete? Nahajamo se v veliki življenjski nevarnosti, saj se neustavljivo bližamo božji sodbi!

V moji mladinski skupini je bil včlanjen tudi nek simpatičen mladenič. Nekaj časa je redno prihajal na naše ure preučevanja Biblije. To je bilo v dobi Hitlerjevega Tretjega rajha. Kasneje se je vpisal v nacistično šolo in prenehal obiskovati naša predavanja. Nisem ga več srečeval. Nekega dne pa sva se skoraj zaletela na ulici. "Dober dan, Gunther!" sem ga pozdravil.

"Heil Hitler", mi odvrne. "Kako si, Gunther," sem nadaljeval, "že dolgo te nisem videl na naših sestankih!" Zravnal se je in mi pojasnil: "Moj moto je: 'delam, kar je prav, in se ne bojim Boga!' Če je v mojem življenju kaj narobe, bom za to tudi odgovarjal pred Bogom. Toda ni mi potrebno nobeno žrtveno jagnje, Jezus, ki bi umrlo zame!"

V duhu vidim milijone moških in žensk, ki mislijo tako kakor on: "Delam, kar je prav in zato sem pravičen; za svoje življenje in dejanja lahko odgovarjam pred Bogom!"

Dragi prijatelji, ne bi se rad skliceval na svojo pravičnost pred Bogom, ker vem, da se ravno pri tem nahajam v največji življenjski nevarnosti. Z vso gotovostjo lahko računate na to, da bomo vsi deležni božje sodbe! Zato bi vas rad opozoril, da dobro premislite, kako živite in kakšno božjo sodbo boste dočakali.

Tekom svoje kariere je umetnik Ernst Barlach ustvaril prelepe skulpture. Poleg tega je napisal gledališko igro z naslovom: "Višnjevi Boll". Glavna oseba, Višnjevi Boll, je zemljiški posestnik z večno rdečimi lici. Nekega dne se je dobro najedel in napil, ter se v času največje opoldanske vročine odpravil na glavni mestni trg. Zaustavil se je pred cerkvenimi vrati, na katerih so bili izrezljani štirje kerubini, ki igrajo na trobente. Ko jih je opazoval, se mu je zazdelo, da so kerubini živi in da trobente najavljajo: "Sedaj bo človeštvo doletela božja sodba!" Barlach je dobesedno zapisal te besede: "Vstanite iz grobov, vi mrtvi! Brez izgovora! Vstanite!" Tedaj je Višnjevi Boll dojel: "Bogu ne morem uteči. Nekoč bom moral v vsej svoji bedi stopiti predenj!"

Globoko v sebi vsi vemo, da z opravičevanjem samega sebe ne bomo prišli daleč. Božja sodba bo zajela cel svet. Tedaj bo vsa naša pravičnost kakor vosek v talilni peči!

Dobro vem, kako neradi ljudje dandanes slišijo to sporočilo. Ko jim govorim: "Če se ne boste obrnili k Jezusu, boste odšli v pekel," mi smeje odgovarjajo: "Pekel? Kako srednjeveška ideja! Pekel ne obstaja!" Kadar slišim kaj takega, se vedno spomnim na neko zgodbo, ki vam jo moram povedati.

Bilo je za časa druge svetovne vojne. Odpravil sem se na nek obisk, ko se je nenadoma oglasil znak za zračni napad. Stekel sem v prvo zaklonišče in počakal konec alarma. Nato sem nadaljeval pot in prispel v mestni predel, kamor sem bil namenjen. Niti ena hiša ni bila porušena! Ko pa sem prišel

bliže, sem opazil, da je dvajset hiš popolnoma zapuščenih. Pomislil sem: "Ali se mi sanja? Hiše so nedotaknjene, ljudje pa, kakor da so se vdrli v zemljo!" Srečal sem nekoga iz civilne zaščite in ga vprašal: "Zakaj so vsi odšli?" Nič mi ni odgovoril, temveč me je prijel za roko, me odpeljal v eno izmed hiš in pokazal skozi okno. Tedaj sem razumel, kaj se dogaja: te hiše so stale krožno okrog zelenice in na njej je ležala ogromna letalska bomba, velika kakor kotel parne lokomotive. "Neeksplozirana bomba?" sem vprašal. "Ne," je odgovoril "to ni neeksplozirana bomba. To je bomba s časovnim detonatorjem!" To je zelo rafiniran tip bombe, ki ne eksplodira, ko pade na tla, temveč od pet do dvajset ur kasneje, običajno ko ljudje že zapustijo zaklonišča. "Zaradi tega so se vsi odpravili v zaklonišče!" je nadaljeval. "Jo slišite, kako tiktaka?" Neverjetno, zares se je slišalo tiktakanje detonatorja. Bomba bi lahko eksplodirala v vsakem trenutku. "Pridite, tukaj ni varno!" Vrnila sva se del poti in si poiskala zaklon. V tem trenutku sem ugledal smešen prizor. Priletela je jata vrabcev in se spustila na travo blizu bombe. Eden od njih je priletel čisto blizu detonatorja. Zaklical sem: "Bežite, vrabčki, nevarno je!" In zdelo se mi je, kakor da so mi vrabci odvrnili: "Ha, ha! Mi smo napredni. Kdo še danes verjame v bombe? Nobene nevarnosti ni!"

Ravno tako se obnašajo dandanes ljudje! Bog nam je dovolj prepričljivo govoril v Svetem pismu, med drugim tudi s pomočjo obsodb; govoril je tudi našemu narodu. Tudi Sin božji je prišel, dotrpel na križu in vstal od mrtvih. Zato bi lahko že prav vsak dojel, da obstaja Bog, ki je resničen in svet! In ko po vsem tem kdo reče: "V nevarnosti ste. Najti morate rešitev za svojo dušo!", se ljudje smejiijo in govorijo: "Ha, ha! Kdo še verjame v kaj takega?!"

Tudi Biblija je lahko tu in tam ironična. Ateizem, torej zanikanje božjega obstoja, je v Bibliji omenjen samo enkrat z enim samim samcatim stavkom: "Brezumnik reče v srcu: 'Boga ni.'" Tako govori Biblija o ateizmu. Upam, da vi ne pripadate tako smešnemu svetovnemu nazoru, kakor je ateizem.

2. Rešitev

Bog je že enkrat hudo kaznoval ta svet. Rešil se je en sam človek in njegova družina. Ime mu je bilo Noe. Da bi ušel uničenju, mu je Bog naročil, naj zgradi veliko barko. Vam je znana zgodba o vesoljnem potopu? Če ne, vas je lahko sram ne povejte nikomur, da tega ne veste! Tik preden je svet zadela božja sodba, potop, je Bog naročil Noetu: "Vkrcaj se s svojo družino na barko!" Nato se je Noe vkrcal in Bog je za njim zaprl vrata.

Svet je na dobri poti, da ga zadene pravična sodba božja. Na srečo obstaja barka, s katero se lahko rešimo: to je božja milost, ki nam je ponujena preko Jezusa Kristusa. Iz božjega kraljestva se je spustil na ta naš bedni svet in za nas umrl na križu!

Če je Bog dovolil, da Sin njegov umre tako okrutne smrti, tedaj tudi rešitev, ki jo ta smrt omogoča, zagotovo lahko odreši tudi največjega grešnika. Jezus je vstal od mrtvih in nas preko Svetega Duha kliče k sebi. Jezus je barka odrešitve!

Prav kakor je nekoč Bog poklical Noeta: "Pojdi v barko, ti in vsa tvoja družina!", tako tudi sedaj, skozi moje besede, kliče vas: "Vkrcaj se na barko odrešitve - Jezusa Kristusa! Zakorači v božjo milost! Odvrzi vse, kar te zadržuje! Reci odrešeniku: 'Prihajam predte kot velik grešnik.' Vse svoje grehe pusti pod njegovim križem! Verjemi, da je bila njegova kri prelita zate! Reci mu: 'Gospod, predajam ti svoje življenje.'" Tako se lahko tudi ti vkrcaš na barko.

"Pozor! Življenjsko nevarno!"

Koliko ljudi bo pričakalo božjo sodbo popolnoma nepoučenih in nezaščitenih! In vendar je božja milost tu, na razpolago vsakomur, ki jo želi sprejeti z vero. A verovati pomeni: zapustiti področje božjega srda in vstopiti v področje milosti Jezusa Kristusa. Ta korak ni nikakršna igračka, toda pomeni rešitev iz življenjske nevarnosti!

Znani misijonski inšpektor Albert Hoffman, misijonar na Novi Gvineji, mi je povedal nepozabno zgodbo. Dejal sem mu: "Brat Hoffman, v svojem krščanskem življenju se moram trdo boriti. Ni lahko, tudi pastorju ne, pripadati Jezusu v svetu, ki služi hudiču in drvi v pekel."

"Rad bi ti nekaj povedal", je začel. "Na Novi Gvineji smo običajno Papuance, ki so si želeli postati kristjani, najprej

poučevali o veri. To jim je pomagalo, da so lažje pravilno spoznali Jezusa Kristusa. Nato pa smo kako nedeljo krstili vse, ki so za to zaprosili. Ob tej priliki se je vedno pripravilo veliko slavje, na katero so prišli tudi številni pogani. No, najzanimivejše reči pa so se vedno dogajale na večer pred krstom. Tedaj so namreč zakurili velik kres, kamor so kandidati za krst prinesli predmete, ki so jih uporabljali pri čaščenju svojih poganskih božanstev: amulete, predmete za čaranje, kipce... Pristopali so h grmadi in v razplamteli ogenj metali te predmete svojega prejšnjega življenja."

"Nekoč sem tako opazoval mlado žensko, ki se je prav tako bližala ognju s polnim naročjem kipcev in amuletov. Toda v trenutku, ko je hotela vse to zmetati v ogenj, je zastala in se zagledala v plamen. Gotovo je pomislila: 'S tem so živeli moji predniki. Vse moje prejšnje življenje je povezano s tem. Ne, ne morem se ločiti od tega!' Obrnila se je in se vrnila nazaj. Toda verjetno se ji je v tem trenutku utrnila druga misel: 'Vendar tedaj ne bom mogla pripadati Jezusu!' Ponovno je zakoračila proti ognju. Tudi drugič se ni mogla ločiti od svojih stvari. V tem sem pristopil k njej", je inšpektor Hoffman nadaljeval svojo zgodbo, "rekel sem ji: 'Vidim, da ti je težko. Razmisli še enkrat o teh stvareh. Saj se lahko ponovno prijaviš k naslednjemu krstu.' Ženska je razmišljala samo en trenutek. Obrnila se je in s hitrimi koraki stopila proti ognju, vrgla stvari vanj in se nezavestna zrušila na tla."

Nikoli ne bom pozabil, kaj mi je misionar Hoffman dejal na koncu: "Verjamem, da lahko samo nekdo, ki je doživel pravo spreobrnjenje, razume razburjenje te ženske."

Dragi prijatelji, samo korak je potrebno narediti, da bi se vkrcali na barko! Izstopite iz življenjske nevarnosti in predajte se Jezusu v roke. Vendar pa morate vedeti, da ta korak ni lahek. Ta korak pomeni prekinitev s prejšnjim življenjem, vendar lažje poti ni - "Življenje je predragoceno!"

Sem bil dovolj jasen?

Vedno se razžalostim, ko vidim, koliko ljudi je, navkljub vsem opozorilom, na poti v večno pogibel! Bog tega ne želi! Bog želi za vas odrešitev! Prav zaradi tega nam je poslal svojega Sina. Njegov Sin je plačal za vse naše grehe. Prepoznajte svojo krivdo in verujte, da je Jezus plačal vaše grehe! Namesto vas!

Ko so me nekoč, v času Hitlerjevega Tretjega rajha, ponovno

poklicali na Gestapo, sem moral nekaj časa čakati v prostoru, ki je bil do vrha napolnjen z dosjeji. Na vsaki mapi je bil listek z imenom, na primer: "Meier Karl", ali: "Schulze, Friedrich". Zdelo se mi je, da že neskončno dolgo čakam in zahvalil sem se Bogu, da mi ni treba vsega svojega življenja prebiti med temi papirji. In ker sem se dolgočasil, sem začel brati imena na dokumentih: "Meier Karl", "Schulze Friedrich"... Nenadoma preberem: "Busch Wilhelm"! Saj tu piše o meni! V trenutku mi mape niso bile več dolgočasne, pred očmi mi je ležal moj dosje. Gorel sem od radovednosti in se spraševal, kaj piše v njem; obsedla me je želja, da bi prebral, kaj so napisali o meni. Vendar pa si nisem upal tvegati in pokukati v mapo. Obsedel sem na svojem mestu in s tresočim srcem premišljeval: "Moj dosje imajo!"

Glejte, pri meni je bilo tako tudi s križem Jezusa Kristusa. V mojem življenju je bilo obdobje, v katerem se mi ni zdelo nič bolj dolgočasno kakor krščanstvo. Poln vrček piva mi je bil mnogo bolj privlačen od vere in to vse do trenutka, ko sem sprevidel, kaj v resnici pomeni križ Jezusa Kristusa. "Saj to je moj dosje! Moja krivda in moja rešitev!" Od tedaj naprej mi je Jezusov križ nekaj najzanimivejšega.

Dajte, uprite svoj pogled na človeka s trnovo krono! On nas bo odrešil! Tam na križu je ustvarjena vaša in moja odrešitev greha! In ta pripada tudi vam, četudi tega še ne veste.

3. Iz smrti v življenje

"Pozor! Življenjsko nevarno!" - Te besede bi vam rad razložil še iz nekega drugega stališča. Ko sem razmišljal o besedah: "Pozor!" - "Življenjsko nevarno!" - "Postoj!" - "Človek, obrni se k Kristusu!" - "Poišči svojega Odrešenika!", sem nenadoma pomislil: "V življenjski nevarnosti je lahko samo nekdo, ki je živ!" Če se avtobus zruši v prepad in se vsi potniki ponesrečijo, tedaj niso več v življenjski nevarnosti. Ste razumeli, kaj vam želim povedati?

To, kar bi vam rad povedal je, da ste v nevarnosti, da ne boste nikoli našli svojega življenja. V nevarnosti, da mrtvi preživite to življenje in da boste na koncu kot mrtvi tudi odvrženi! Sem se dovolj jasno izrazil? Nevarnost, ki jo v vaših

življenjih opazam, je v tem, da enostavno niste sprejeli življenja. Biblija pravi: "Kdor ima Sina, ima življenje; kdor nima Sina božjega, nima življenja!"

Pred kratkim sem srečal neko gospodično, učiteljico tujih jezikov iz Berlina. "Oprostite mi, gospodična," sem ji rekel, "pastor si lahko od časa do časa dovoli tudi kakšno majhno nevljudnost. Ali mi lahko prosim poveste, koliko ste stari?" Mlade gospodične se načeloma ne sprašuje po letih, vendar se staremu pastoru ta svoboda po navadi ne zameri. Brez oklevanja mi je odgovorila: "Osem let!" "Samo trenutek!", sem presenečeno dejal. "Osem let? Tri tuje jezike poučujete, a imate samo osem let?" Nasmehnila se je in mi pojasnila: "Pred osmimi leti sem našla Jezusa. Šele tedaj sem začela živeti. Pred tem sem bila kot mrtva." Bil sem navdušen: "To je prelepo povedano!" Tedaj mi je citirala naslednji biblijski verz: "Kdor ima Sina božjega, ima življenje; kdor nima Sina božjega, nima življenja." Nadaljevala je: "Glejte, dokler nisem imela Odrešenika, tudi nisem imela pravega življenja. Živela sem samo zato, da bi zaslužila denar in se zabavala, toda to ni bilo življenje!"

Ali ni to pomembna ugotovitev? Kdor se zavestno odloči, da ne bo sprejel Jezusa, ta v bistvu ne poseduje življenja. Da, brez Jezusa ne vemo, kaj je to življenje! Samo ta, ki ima Sina božjega, ima tudi življenje!

Pred mnogimi leti me je obiskal nek mladenič. "Kaj te muči?" sem ga vprašal. "Še sam ne vem", mi je odgovoril. "Samo to vem, življenje, ki ga živim, ni nobeno življenje!" Te besede so me presenetile in vprašal sem ga: "Zakaj? Kot ključavničar imaš dobro službo in zaslužiš mnogo denarja!" "To ni življenje!" je nadaljeval. "To ni nikakršno življenje! Ključavničar sem v ponedeljek, ključavničar sem v torek, ključavničar sem v sredo, ključavničar sem v četrtek, ključavničar sem v petek; v soboto igram nogomet, v nedeljo pa pridejo na vrsto dekleta in kino; v ponedeljek pa sem ponovno ključavničar, v torek sem ključavničar, v sredo sem ključavničar, v četrtek sem ključavničar, v petek sem ključavničar; v soboto je na vrsti nogomet, v nedeljo pa dekleta in kino... To resnično ni nobeno življenje!" "Fant moj," sem mu rekel, "prav imaš. Lepo je, da si sprevidel, da to ni pravo življenje! Povedal ti bom, kaj je pravo življenje. Moje življenje se je popolnoma spremenilo in to se je zgodilo,

ko me je našel Jezus - Jezus, ki je zame umrl in ponovno vstal. Postal je moj Odrešenik, ki me je pomiril z Bogom. Ko sem to sprevidel, sem mu podaril svoje srce. Od tedaj imam življenje!" In tedaj je tudi ta mladenič našel svoje življenje.

Nedavno tega, sem ga ponovno srečal v Freiburgu. "No," sem ga vprašal, "kako gre? Kakšno je sedaj tvoje življenje?" Radostno mi je odgovoril: "Da, to je zares pravo življenje!" Sedaj je srečen in zadovoljen človek, vodi neko mladinsko Biblijsko družbo in vodi k Jezusu tudi druge ljudi. V Jezusu je našel življenje.

Razumete? Dokler dopuščate, da se vam življenje s Kristusom izmika, ste v veliki življenjski nevarnosti! To se dogaja tedaj, ko ste sicer slišali nekaj o krščanstvu, vendar še niste našli Odrešenika!

Imam prijatelja trgovca. Nedavno tega je bil na zabavi, ki jo je priredil nek tovarnar. Ta tovarnar ima prekrasno vilo, zgrajeno sredi čudovitega parka. Na zabavi se je zbralo čez sto gostov. Med vrvežem je moj prijatelj srečal gostitelja in mu med razgovorom dejal: "Kakšno srečo imate! Živite kakor kakšen kralj! Vaše posestvo je prečudovito! Imate veliko tovarno, lepo ženo, ljubke otroke!" Na to mu je mož odgovoril: "Da, prav imate. Dobro mi gre." Nenadoma pa je smrtno resno dodal: "Toda ne vprašajte me, kako se počutim tu, globoko v sebi," in pokazal je na svoje srce.

Ko hodim po ulicah, često razmišljam: "Če bi bili ljudje iskreni sami s seboj, bi prav vsi zaklicali: 'Ne sprašujte me, kaj čutim v svojem srcu!'" V njihovih srcih ni miru. Njihove misli jih obtožujejo in vznemirjajo. Njihovo srce je polno krivde.

Samo nekdo nas lahko pozdravi, in to je Bog. On ve za naše trpljenje. Mi ne moremo sami do Boga, toda Bog je, v svoji veliki ljubezni do nas, sam prišel k nam v osebi Jezusa Kristusa. To je to čudovito sporočilo, ki vam ga želim posredovati: "Bog je tako ljubil svet ... " Sam ga ne bi mogel ljubiti; ta svet je poln umazanije, zla in neumnosti. In vendar ga je Bog tudi takega vzljubil! Pri tem razum zastane: "Bog je tako ljubil ta svet, da je daroval svojega edinega Sina, Jezusa, da vsak, ki to ljubezen sprejme, ne bo pogubljen, temveč bo imel večno življenje".

Povejte mi, kaj vse bi hoteli, da Bog še stori za vas; poleg tega, da je dopustil smrt svojega Sina, ki vam je prinesla

življenje!?

Še eno zgodbo bi vam rad povedal: nekoč se je velikemu angleškemu pridigarju Charlesu Haddonu Spurgeonu po pridigi približal mladenič in mu dejal: "Gospod, prav imate, poiskati moram tega moža z Golgote in postati otrok božji. Nekega dne se bom tudi jaz obrnil nanj." "Nekega dne?" je vprašal Spurgeon. "No da, kdaj kasneje." "Kasneje? Zakaj ne danes?" Mladenič mu je malo osramočeno pojasnil: "Zares bi bil rad odrešen in zato se bom nekega dne obrnil na Jezusa Kristusa, toda pred tem bi rad še malo užival življenje." Na te besede se je Spurgeon zasmel in dejal: "Niste ravno preveč ambiciozni, mladenič. Jaz se ne bi zadovoljil samo s tem, da malo uživam življenje. Od življenja si ne želim samo malo. Jaz želim življenje. V moji Bibliji piše: 'Prišel sem, da ... imajo življenje in da ga imajo v izobilju.'"

Kadar pridigam o tej temi, me na koncu vedno muči neprijeten občutek, da me ljudje morda niso dobro razumeli. Zato mi dovolite, da še enkrat na kratko ponovim: Bog je dopustil, da Jezus umre na križu za nas, izgubljene in preklete grešnike, da bi mi, danes in tu, lahko imeli življenje. In ko se zjutraj prebudimo, lahko od radosti zapojemo, ker smo postali otroci božji, kajti On je naše življenje! Ste slišali? Jezus je prišel zato, da bi lahko že na zemlji uživali življenje, bili v večnosti obvarovani božje sodbe in dosegli večno življenje.

S tem spoznanjem lahko radostno korakamo po svoji življenjski poti.

Dovolite mi majhno ilustracijo. Bilo je nekega zimskega večera. Padal je sneg in bilo je vetrovno ter zelo hladno. Po ulici sta hodila dva možka. Eden od njiju ni imel plašča in, da bi se zaščitil od vetra, si je zavihal ovratnik. Videti je bilo, kakor da mu je vseeno, da je ves moker. Bilo mu je tudi vseeno, v katero smer gre, ker ni imel svojega doma! Tako večina ljudi tava po svetu. Pred seboj nimajo nobenega cilja. In kako je z vami? Kam ste namenjeni vi? Brezbožni filozof Nietzsche je napisal v neki svoji pesmi: "...eden od tistih, ki nimajo doma!" In vi, imate večni dom?

Tedaj se mu približa drugi mož. Tudi ta je koračil skozi isto blato, isti dež, isti sneg. Toda hodil je s čvrstim in zanesljivim korakom, ter si požvižgaval neko melodijo. Zakaj? Nedaleč stran se je v temi bleščala luč njegovega doma. Tam

je njegova hiša! V njej je toplo! Njega slabo vreme ni preveč motilo. Tako hodijo po tem svetu ljudje, ki pripadajo Jezusu in je v Jezusu tudi njihovo življenje - kakor sedaj, tako tudi v večnosti.

Spomnite se, kako je Bog rekel Noetu: "Vkrcaj se na barko!" Tudi jaz vas prosim: pojdite nekam v samoto! Jezus bo gotovo tam! Lahko govorite z njim! Povejte mu, kaj vam leži na srcu!

Nekoč me je nekdo vprašal: "Se lahko pogovoriva o veri?" "Zakaj?" sem ga vprašal, "ni se treba pogovarjati z mano, temveč z Jezusom!"

Tudi vi storite tako!

Kaj storiti?

Vsak dan dobim po pošti kup pisem z različnimi vprašanji. Pred kratkim sem prejel pismo z naslednjim vprašanjem: "Ali je to, kar učite vaše lastno mišljenje ali pa nauk vaše cerkve?" Na to bi lahko odgovoril samo: "To kar učim, je nauk Biblije!" Spodbujen s tem vprašanjem sem razmišljal dalje: "Če boste poslušali mnenje pastorja Buscha, boste hitro razočarani. Od tega ne boste imeli kakšne posebne koristi. Poslušati morate glas Jezusa Kristusa! Jezus je 'dobri pastir' in vi morate poslušati njegov glas!" Po svojih skromnih močeh vam lahko pomagam slišati ta glas, glas Jezusa, glas "dobrega pastirja" naše duše. In ko bomo spregovorili o temi: "Kaj storiti?", morate dopustiti, da vam govori Jezus sam, slišati morate njegov in ne moj glas.

1. Prenehajte s svojo obrabljeno nejevero!

Že ves čas, odkar sem pastor v velikem mestu, vsak dan poslušam pripombe na Biblijska sporočila. Te pripombe so že tako obrabljene, da bi vas predvsem rad prosil, da v vaše dobro prenehate s to obrabljeno nevero!

Med drugo svetovno vojno sem poleg svojega običajnega dela kot mladinski pastor nekaj časa delal tudi kot duhovnik v veliki bolnišnici. Ko sem se nekega dne namenil potrkati na vrata privatne bolniške sobe, je za mano pritekla mlada medicinska sestra in mi razburjeno dejala: "Gospod pastor, ne vstopite v to sobo!" "Zakaj ne?" sem vprašal. "Zato, ker je gospod, ki tu leži, izrecno prepovedal obiske kakršnih koli duhovnikov. Vrgel vas bo ven!" Pri tem je pokazala na ime na vratih, v katerem sem spoznal znanega poslovneža, čigar ime mi je bilo znano iz njegovih reklam. "Sestra," sem ji rekel, "imam jeklene živce!" Potrkal sem. "Naprej!" sem zaslišal močan moški glas. Vstopil sem v sobo. V postelji je ležal starejši sivolas gospod. "Dober dan!" sem ga pozdravil. "Jaz sem pastor Busch!" "O," je dejal bolnik, "o vas sem pa že dosti slišal. Vstopite, lahko me na kratko obiščete!" "To je pa lepo

od vas!" sem veselo dejal, nakar je on hitro dodal: "Vendar pa vas prosim, da me pustite pri miru z vašim krščanstvom!" "Potem pa nimam sreče," sem z nasmeškom dodal, "ravno o tem sem hotel govoriti z vami!" "Izključeno!" je začel vznemirjeno mahati z rokami, kakor da me hoče odpoditi iz sobe. "Ne pride v poštev! Že zdavnaj sem prekinil s tem! Veste, dokler sem bil še otrok, so me moji starši silili, da sem se učil psalme na pamet. Če nisem znal, sem bil tepen. Ko sem odrasel, sem se oprijel svetovnega nazora, v katerem imajo glavno vlogo Darwin, Häckel in Nietzsche!"

Ko sem slišal te besede, sem postal rdeč v obraz! Na žalost se zelo hitro razburim. "Poslušajte me, gospod!" sem dejal, "če bi mi to izjavil kak šestnajstletnik, bi se zasmel in pomislil: 'No da, ga bo že minilo. Spoznal bo, da celo moderni filozofi ne verjamejo več v svoje nekdanje preroke.' Če pa mi kaj takega reče starejši človek kot ste vi, ki je že na robu večnosti, tedaj je to strašno! Na smrtni postelji stel! Se hočete s to neumnostjo pojaviti pred Bogom? Lepo vas prosim!"

Presenečeno me je gledal. Očitno takega tona ni bil navajen. Tedaj mi je prišlo na misel: "Počasi! V bolnišnici ne smem tako eksplodirati. Obnašati bi se moral bolj blago." V trenutku se mi je ubogi človek zelo zasmilil. Pomiril sem se in mu razložil, da navkljub njegovemu nasprotovanju želi biti Jezus tudi njegov 'dobri pastir'. Globoko je zavzdihnil: "Da, to bi bilo prelepo! Toda, kaj naj naredim s svojim svetovnim nazorom? Ali naj zavržem vse, v kar sem veroval celo življenje?" "Seveda!" sem mu dejal z radostjo v srcu. "Dragi gospod! Odvrzite vse, česar ne boste potrebovali v večnosti! Odvrzite vse, in to raje danes kakor jutri! Z vašo obrabljeno filozofijo ni mogoče niti pravilno živeti, kaj šele blaženo umreti. In ko boste to storili, se vrzite v naročje Sina božjega, ki je za vas umrl in ki vas je odrešil. Odrešenik bo tudi vaš Rešitelj!"

V tem trenutku je vstopila sestra. Začudila se je, ker naju je našla v zaupnem pogovoru. Z roko mi je nakazala, da je čas za obiske minil. Čvrsto sem stisnil starčevo roko in zapustil sobo. Nikoli nisem izvedel, ali je sprejel moj nasvet, umrl je tekom noči! Zelo me pretresa spoznanje, da se izobraženi ljudje v svojem življenju pustijo voditi idejam Darwina, Häckla in Nietzschea, katerih nevera jih vodi v nevarnost izgube večnega življenja. Zato bi vas predvsem rad

zaprosil: odvrzite vse obrabljene ideje, na katerih gradite svojo nevero! Rešite se tega! Vaša obrabljena nevera ni vredna niti prebite pare! V Bibliji piše: "Bog je eden in eden je posrednik med Bogom in ljudmi - človek, Jezus Kristus."

Nekoč sem sedel nasproti nekega plečatega moža. Sam pri sebi sem ga imenoval 'progasti', ker je vedno nosil črtast pulover. Žena mu je umrla v bombnem napadu. V vojni je izgubil tudi oba sina. Ubogi revež! Ko sem ga tega dne obiskal, nisem uspel niti dobro sestiti, ko je začel: "Gospod pastor, prosim, ne govorite mi o krščanstvu. V življenju sem že toliko prestal, da ne morem več verovati. Preveč hudega sem preživel. Lahko mi govorite, kar hočete, toda jaz ne verujem več." Nasmehnil sem se in dejal: "Lahko si predstavljam! No, recite mi gospod 'črtasti', seveda se je on pisal drugače, se kdaj peljete z vlakom?" "Seveda!" mi je odgovoril. "Potem pa predpostavljam," sem nadaljeval, "da vsakič preden sedete na vlak odidete do lokomotive in od strojevodje zahtevate, da vam pokaže svoje vozniško dovoljenje?" "Ne, seveda ne!" je bil njegov odgovor. "Verjamem, da na železnici ne zaposlujejo strojevodij brez ..." "Kaj?" sem ga prekinil. "In vi sedete na vlak, ne da bi se prepričali, če gospod v lokomotivi zna voziti?! Tem fantom zaupate življenje brez vsake garancije! Gospod 'črtasti', zaupati nekemu svoje življenje, temu pravim verovati! Nikoli več mi ne recite: 'Jaz sploh ne verujem!' Raje recite: 'Jaz sploh ne verujem, razen železnici!'" "Da..." "Gospod 'črtasti', greste kdaj v lekarno?" sem nadaljeval z vprašanji. "Da," reče, "pogosto me boli glava. V lekarno stopim po tablete proti glavobolu." "No, gospod 'črtasti', verjetno se zavedate, da vam lahko vaš lekarnar po pomoti da strup namesto zdravila. Zato vaše tablete proti glavobolu verjetno pred uporabo odnesete na analizo?" "Ne, gospod pastor," mi je odgovoril, "študirani lekarnar svoj posel dobro pozna. Ne more se zmotiti!" "Kaj?" sem se začudil. "Tablete popijete, ne da bi se prej prepričali? Svoje življenje zaupate lekarnarju? Zdravila vzamete, ker verjamete vanj! Kaj je to drugega kot vera?! Dragi gospod 'črtasti', nikoli več mi ne recite: 'Ne verjamem več!', raje recite: 'Ne verjamem - razen železnici in lekarnarju!'"

In tako sem mu nizal primer za primerom. Na koncu sem ga prepričal: "Glejte, nekega dne je v moje življenje vstopil nekdo, ki ga je poslal Bog. Nekdo, ki je od mrtvih vstal. Rane

na njegovih rokah so dokazovale, da me je ljubil do smrti. Nihče na svetu ni zame naredil toliko kot Jezus! Nihče ni tako vreden zaupanja kakor Jezus! Mislite, da se je Jezus kdaj zlagal?" "Ne!" je odgovoril. "Glejte, jaz ne bi sprejel pričevanja od nikogar drugega, kakor samo od Jezusa! Ko sem to spoznal, sem si dejal: 'Od sedaj bom svoje življenje posvetil Jezusu!'" - "Je to tako preprosto?" me je vprašal. "Da, tako preprosto je to, gospod 'črtasti'. Zelo enostavno! Vi verjamete v vse mogoče, verjamete vsakomur, razen tistemu, ki mu zares lahko verjamete. Njemu pa nočete verjeti! Zavrzite obrabljene osnove svoje nevere in predajte svoje življenje Jezusu Kristusu!"

Nekoč sem na shodu, na katerem se je zbralo nekaj sto mladih ljudi, dejal: "Milijon mark nagrade dam tistemu, ki mi najde nekoga, ki se kesa, da je sprejel Jezusa v svoje življenje!" Tega denarja seveda nimam, vendar sem prepričan, da na svetu ni nikogar, ki bi se zaradi tega kesal. Vendar pa poznam dosti ljudi, ki se kesajo, ker tega niso storili!

Prav zato se čimprej rešite svoje nevere! Verjemite tistemu, ki je za vas storil vse! To je intimni odnos med njim in vami. Najdite si tiho in samotno mesto ter ga pokličite: "Jezus, od danes naprej želim pripadati tebi!"

2. Rešite se te neverjetne zaverovanosti samega vase

Biblija pravi: "Beseda je resnična in moramo ji verjeti: Jezus Kristus je prišel na svet, da bi odrešil grešnike." Veliko ljudi se čuti osebno prizadete in izjavljajo: "Toda jaz nisem grešnik! Nobenega zločina nisem storil!" Tem ljudem bi želel reči naslednje: "Zlagali ste se! Nekega dne boste morali to ponoviti pred božjim obličjem. Boste tudi njemu dejali: 'Jaz nisem grešnik. Prekršil nisem niti ene od tvojih zapovedi!' - Boste lahko rekli kaj takega?"

Prenehajte s to neverjetno samopravičnostjo, ki si domišlja, da je vse v najlepšem redu!

Pred mnogimi leti sem se pogovarjal z nekim mladeničem pri dvajsetih in tega pogovora ne bom nikoli pozabil. Ko sva se po daljšem času spet srečala, sem mu rekel: "Dragi moj Heinz, ne videvam te več na naših mladinskih shodih in pri

biblijskih urah!" Odgovoril mi je: "Veste gospod pastor, razmislil sem o teh zadevah. Nепrestano govorite o Jezusu, ki da je umrl za grešnike. Toda jaz ne potrebujem nobenega žrtvenega jagnjeta, ki bi plačalo za moje grehe. Če sem naredil kaj narobe in če Bog obstaja, tedaj bom pač pred njim odgovarjal za svoja dejanja! Ideja, da bi potreboval nekakšnega Odrešenika, se mi zdi prav smešna!"

Odvrnil sem mu: "Dobro, dragi prijatelj! Pred Bogom se nameravaš sklicevati na pravičnost. To seveda lahko storiš! Lahko zavrneš Jezusa in rečeš: 'Sklicujem se na božje zakone!' Vendar pa, dragi moj, nekaj ti mora biti jasno: v Franciji uporabljajo francoske zakone, v Angliji angleške, toda pred Bogom bodo veljali božji zakoni! Zares upam, da nisi prekršil niti ene božje zapovedi. Drugače boš izgubljen! Na svidenje!"

"Samo trenutek," je rekel, "je Bog tako zelo drobnjakarski?" "Kaj pa drugega!" sem odvrnil. "Kako pa si ti zamišljaš Boga?! Recimo, da v petdesetih letih življenja nisem naredil prav nič narobe, nato pa sem nekaj ukradel, kar je trajalo tri minute. Postavijo me pred sodišče. Stojim pred sodnikom in pojasnjujem: 'Gospod sodnik, ne bodite tako drobnjakarski! Kaj pomenijo te tri minute v primerjavi s petdesetimi leti poštenega življenja! Ne morete biti tako drobnjakarski in me sedaj kaznovati zaradi tega!' Si lahko zamišljaš ta prizor? Sodnik bi mi odgovoril: 'Samo trenutek! Ne govorimo o vaših petdesetih letih poštenega življenja, temveč o tistih treh minutah, ko ste kradli! Sodili vam bomo zaradi teh treh minut!' In če tako postopa sodnik na zemlji, koliko strožje bo šele sodil Bog?"

Mislite, da Bog ne ve za vaše grehe? Mislite, da vam ni potrebno odpuščenje? Mislite, da vi niste grešniki? Ah, odvrzite svojo ničvredno samozaverovanost in poiščite Gospoda, ki je umrl za vaše grehe in jih namesto vas plačal na križu. Sprejmite ga v svoje življenje, povejte mu svoje grehe in recite: "Gospod, predajam se ti z vsemi svojimi zmotami in grehi! Rad bi sprejel tvojo milost! Operi me s svojo krvjo!"

3. Storite odločilen korak!

Najbolje bo, da vam za ponazoritev spet povem neko zgodbo. Nekoč, na samem začetku nacističnega režima, sem

spoznal nekega visokega nacističnega funkcionarja. Mladi so jih v šali imenovali 'žlamejenci', ker so nosili uniforme, nakičene z različnimi kovinskimi trakci, imitacijami srebra in zlata. V njegovo pisarno sem vstopil ves prestrašen, saj sem dobro vedel, da pastorfji pri nacističnem režimu niso najboljše zapisani. Na moje začudenje me je prijateljsko poslušal in ko sva končala, sem mu dejal: "Veste, redkokdaj se mi zgodi, da me kak vaš kolega sprejme tako prijateljsko. Zato bi se vam rad posebno zahvalil! Ker ste bili tako ljubeznivi z mano, bi vam rad podaril nekaj velikega. Rad bi vam povedal svoje sporočilo: "Bog je namreč svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor veruje vanj, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje."

Pogledal me je za trenutek in dejal: "Ni vam treba nadaljevati. Moji starši so pobožni in verni ljudje. Vaše sporočilo mi je poznano že od otroštva, vendar ... " Na mizo je položil prazen list papirja ter s svinčnikom zarisal črto od vrha do tal: "Glejte, gospod pastor, vse vem o tem in vem tudi, da moram samo prestopiti mejo, če hočem biti odrešen. Mejo, kakor je ta črta, ki sem jo potegnil; moral bi stopiti samo en korak preko črte, ki me loči od Boga. Zelo sem blizu," ob tem je položil prst zraven črte, "zelo blizu meje. Toda ostal mi je še zadnji, odločilen korak!" In nato je, malo osramočen, dejal: "Vendar mi moj družbeni položaj tega ne dovoljuje!"

Zapustil sem ga z žalostjo v srcu. Preteklo je že mnogo let, odkar je umrl. Njegov položaj v družbi mu v večnosti ne bo prav nič pomagal! Toda kljub temu je razumel: "Če želim vstopiti v kraljestvo božje, moram samo prestopiti črto."

Ste dovolj pogumni za ta korak? Vredno ga je narediti! Jezus vas čaka z razprtimi rokami! Naredite ta odločujoč korak preko meje, ki vas loči od Boga - v Jezusov objem!

4. Prekinite z znanimi grehi!

Poznam človeka, ki ima ljubico. Ko sva se nekoč srečala, sem mu dejal: "V grehu živite. Vaša žena je zaradi tega zelo nesrečna! In zaradi tega boste tudi končali v peklu!" Odgovoril mi je: "Neumnosti govorite! Dovolite, da vam pojasnim razmere. Moja žena me ne razume..." Povedal mi je celo zgodbo in opazil sem, da mu je nekaj pri tej zadevi popolnoma jasno: "To, kar delam, je greh!"

Znano je, da ljudje, ki so s kom v sporu, radi govorijo: "On (ona) je začel." Obstajajo samo spori in prepiri, ki jih je začel nekdo drug. Nihče ni s preprirom začel prvi, mar ni tako?! Vedno začenjajo drugi.

Glede tega bi vam rad dejal: "V božjih očeh je prepir resna zadeva, ravno tako kakor umor! Zakaj ne prenehate s spori?" Sprašujete me: "Kaj moram storiti?" Dejal vam bom: "Ne delajte tistega, za kar veste, da je greh!"

Za trenutek se zaustavite, naredite kratek premor v svojem življenju in se vprašajte: "Kaj je narobe v mojem življenju? S čim moram prekiniti?" Ne skrbite, to vam bo takoj kristalno jasno! Mislite, da vam bo Jezus naklonil svojo milost, če boste še naprej zavestno grešili? V Bibliji nam Bog zapoveduje: "Pokesajte se!" Izgubljeni sin je pustil svoje staro življenje za seboj.

K Jezusu lahko pridete takšni, kakršni ste: obremenjeni z grehom in neverni. Toda potem morate prekiniti s stvarmi, ki vas potiskajo v večno pogibel in za katere dobro veste, da so grešne!

V pismih, ki jih dobivam vsak dan, mi ljudje znova in znova pišejo: "To, kar govorite, je prestrogo! To in ono ni greh!" Tedaj začnejo naštevati stvari, ki jih nikoli nisem rekel. Pri tem odkrivam, kako se naša zavest upira, da bi Jezus zavladal nad našim življenjem. Vedeti morate, da ne boste mogli verovati z vsem svojim srcem, če nimate poguma, da bi svoje življenje popolnoma predali Jezusu. In to tako, da boste popolnoma končali z dejanji, s katerimi morate končati. Prenehajte delati stvari, za katere dobro veste, da so grehi!

5. Pogovarjajte se z Bogom!

Znate moliti? Verjetno lahko spravite skupaj nekaj stavkov, toda ali znate zares moliti? Veste, nekateri ljudje imajo o molitvi tako čudne predstave, da bi se mi od tega lahko naježili lasje na glavi (... če bi jih še imel).

Nedavno tega sem obiskal neko družino. Gospodinja mi je ponosno dejala: "Tudi mi smo dobri kristjani." "Klara, pridi malo sem!" je poklicala svojo štiriletno hčerkico. "Tako lepo znaš moliti, malo moli, da te sliši pastor." Dekletce je začelo z molitvijo, vendar sem jo kmalu prekinil: "Stoj otrok! Za božjo voljo, gospa, tega ne delajte več!" To ni molitev. Moliti pomeni pogovarjati se z Bogom, ki je, kadar molimo, prisoten v Jezusu Kristusu. Prava molitev je tista, v katero izlijemo svoje srce. Ste že kdaj molili na tak način?

Angleški škof Robinson je napisal neko grozno knjigo z naslovom: "Bog je drugačen". V njej med drugim piše, da sodoben človek v glavnem ne zna več moliti. Glede tega se popolnoma strinjam z njim. Toda to ne pomeni, da je nekaj narobe z molitvijo, temveč s sodobnim človekom! Se ne zdi tudi vam tako? Tisto, s čimer se ne strinjam, je škofova teorija, da bi bilo treba reformirati celotno krščanstvo, ker sodoben človek ne zna več moliti. Na to bi dodal: "Bolje bi bilo, če bi se sodoben človek naučil moliti!"

Poskusite enkrat in molite od srca! Enostavno recite: "Gospod, rad bi te našel!" ali: "Gospod, odreši tudi mene!" ali: "Gospod, pomagaj mi najti pravo vero!" ali: "Gospod, oprosti mi moje grehe!" Samo začnite že enkrat! Vaša molitev v začetku pač ne bo imela veličastnega tona, kakor če bi duhovnik bral iz molitvenika. Vendar pa to niti ni potrebno, važno je, da ste začeli pravilno komunicirati z Bogom. Samo začnite, s časom se boste že naučili!

Veste, vera je živ odnos med nami in našim Gospodom. Če je to res, takega odnosa brez pogovora ne more biti. Jaz se pogovarjam z njim - in On se pogovarja z mano!

S tem smo prišli do naslednje pomembne zadeve:

6. Berite Biblijo!

Kako Bog govori z ljudmi? Skozi Biblijo! Prav zaradi tega morate nemudoma začeti brati Biblijo! Morda boste dejali: "Dandanes nihče več ne bere Biblije!" - Priznati vam moram, da imate na žalost prav.

Na obiskih mi ljudje često rečejo: "Da, gospod pastor, imamo staro Biblijo iz leta 1722, ki je pripadala še naši prababici!" - in snamejo s police ta ogromni muzejski primerek, katerega prav gotovo nihče ne bere! Z vsem dolžnim spoštovanjem do stare Biblije jim vedno znova rečem: "Kupite si malo Novo zavezo. Danes obstajajo že v obliki knjižic, manjših kakor moja dlan. Nekatero izdaje so zelo atraktivne. Kupite si kakšno sodobno izdajo, ki jo boste lahko razumeli! Potem pa si določite čas, v katerem boste lahko vsak dan brali Biblijo. Pri branju se prepustite besedam. Preko njih bo Jezus govoril z vami. Med branjem boste prav gotovo naleteli na mesta, ki jih ne boste razumeli; ne mučite se z njimi, temveč mirno nadaljujte z branjem." Svojim mladim poslušalcem ponavadi to pojasnim takole: "Nekoč mi je nek brazilski posestnik pripovedoval, kako je prišel do svoje zemlje. Ko se je naselil na svojem posestvu, je odkril, da je del zemljišča preraščen s pragozdom. Posekal je drevesa, izkopal štore in odstranil kamenje. Nekega dne, ko je bil teren že popolnoma očiščen, je v plug vpregel dva vola in poskusil orati. Ko je preoral tri brazde, se mu je plug zataknil za skalo, skrito v zemlji. Kaj sedaj? Ali naj se vrne v hišo po dinamit in razstreli skalo skupaj s plugom in voli? Ne! Potegnil je plug malo nazaj, obšel skalo in oral naprej. Ko je zaključil z oranjem in se ozrl, je videl, da njiva ni videti ravno najbolj urejena. Toda kljub temu je posejal seme in pobral plodove. Naslednje leto je bilo oranje že lažje. Iz zemlje je ponovno odkopal in odstranil nekaj kamenja in skal in njiva je bila videti že veliko lepša. Ko pa je oral tretje leto, mu je šlo vse že zelo lepo od rok."

Tudi Biblijo morate brati tako. Najpomembnejše pa je, da jo začnete brati. Če česa ne razumete, pustite to za kasneje in nadaljujte z branjem!

Čisto na začetku Nove zaveze boste, takoj po seznamu imen Jezusovih prednikov, naleteli na verz, ki se nanaša na Jezusa: "... kajti On bo svoje ljudstvo odrešil njegovih grehov."

Dejali boste: "Saj to razumem! To se tiče tudi mene!" - Dopustite Bogu, da vam govori preko Biblije. Vsak dan si vzemite čas za božjo Besedo. In ko boste to storili, molite: "Gospod! Razsvetli me! Omogoči mi razumeti tvoje sporočilo! Razsvetli moje srce, moj um in mojo dušo!"

In še nekaj, ne dopustite, da vam kdo očrni Biblijo! Biblija je veličastna knjiga, aktualnejša in razburiljivejša od vseh drugih.

V prvi svetovni vojni sem bil kot mlad vojak poslan v izvidnico. Bili smo nedaleč od Verduna. Ko smo dosegli mesto, odkoder smo lahko opazovali bojišče, je sonce že zahajalo in noč se je hitro približevala. Sedeli smo v polmraku, na robu nekakšnega useka, ko smo nenadoma med debli zagledali, kako je nedaleč od nas po ozki gozdni poti "priropotala" sovražnikova poljska kuhinja. Niti pomislili nismo, da bi se po tej poti lahko prebilo kakšno vozilo. Tako nam je ta poljska kuhinja, ki očitno ni mogla pričakati popolne teme, odkrila važno dejstvo, tu poteka sovražnikova oskrbovalna linija! Če se lahko po tej ozki stezi med drevjem pripelje poljsko kuhinjo, tedaj je po tej poti možna tudi preskrba za pehoto. Še lažje pa bi se bilo po tej poti prebiti koloni vojakov, ki bi nosili strelivo v sovražnikov tabor! Odkrili smo pomembno sovražnikovo strateško linijo!

In kaj smo nato storili? Mislite, da smo pozabili na to gozdno stezico? Ravno nasprotno, celo noč smo bombardirali ravno ta prostor!

Tudi Biblija je v nekem smislu oskrbovalna linija, pot, po kateri Bog pošilja kristjanom "hrano in strelivo". Toda Satan je dovolj moder, da ravno to linijo napada. Prav zaradi tega je Biblija podvržena neprestanim napadom. Kak mladenič na primer, ki se s pametjo ravno ne more pohvaliti, pravi: "Ah! Neumna knjiga!" Najpametnejši profesorji se trudijo dokazati, da je Biblija samo ena od knjig, ki so jo napisali ljudje. O nečem pa so si vsi edini - Biblijo je treba napadati z vsemi sredstvi!

Če želite postati otrok božji in biti odrešeni, se vam zaradi tega ni treba žalostiti. Ne dopustite omalovaževanja Biblije. Biblijo so zares napisali ljudje, toda to so bili ljudje, ki jih je razsvetlil Sveti Duh. Pri branju Biblije boste kmalu odkrili, da jo preveva neki drug duh, božji Duh.

Nekoč mi je nekdo potožil: "Božja beseda mi tako mrtvo

zveni. Rad bi bil odrešen, vendar mi njegova beseda prav nič ne pove." Odvrnil sem mu: "Prosite Boga, da vam daruje Svetega Duha. Prosite vsak dan, če je potrebno, tudi več mesecev: 'Gospod, daruj mi Svetega Duha, da bi mogel razumeti tvojo besedo in da bi bila moja vera živa!' Verjemite mi, Bog bo gotovo uslišal vašo prošnjo!"

Na koncu bi vam želel povedati še nekaj:

7. Poslušajte razlaganje božje Besede

Poiščite mesto, kjer lahko poslušate čisto božjo Besedo. Danes se na žalost prepogosto razlaga "razredčena" božja Beseda. Ne izgublajte časa za to. Naj vas ne zanima "limonada", temveč "vino radosti" evangelija Jezusa Kristusa. Hitro boste lahko razločili, ali se pridiga čisti evangelij, radostno sporočilo, ali nekaj povsem drugega. Na srečo je povsod dosti pastorjev, pridigarjev in vernikov, ki evangelij dobro poznajo in ga znajo tudi razlagati. Najdite te ljudi in poslušajte božjo Besedo! Družite se s takimi, ki jo srčno radi poslušajo.

Pred kratkim mi je nekdo dejal: "Veste, bolj samotarske narave sem, z ljudmi se ne družim rad!" Nisem mu mogel drugače pomagati, kakor da sem mu dejal: "Vaša vera ne bo nikoli živa, če se ne boste začeli družiti z drugimi kristjani in če ne boste hodili poslušat pridige in božje Besede!"

Za konec bi vam rad povedal še zgodbo o neki moji starejši znanki. Nekoč mi je nek mladenič dejal: "Zgodbe o starih ljudeh me ne zanimajo!" Mladi neradi poslušajo zgodbe o starih. Vendar pa je ta stara gospa v mojem življenju odigrala pomembno vlogo. Poznam kar tri inženirje, ki so z njeno pomočjo našli vero v Jezusa Kristusa. Obiskal sem jo, ker sem bil prepričan, da preko nje deluje velika božja sila. Bila je že vdova, njen mož je bil rudar. Mojega obiska se je zelo razveselila. Ob tej priliki mi je tudi povedala, kako je postala vernica.

Pred tem je živela v nekem zaselku po imenu Stoppenberg, ki se je danes že zlil z Essnom. Nekega dne je v časopisu prebrala, da bosta v cerkvi apostola Pavla posvečena dva nova pastorja. Svojim prijateljicam je dejala: "To bo velik dogodek za Essen. Kaj ko bi skupaj odšle tja?" V Essen so se odpravile po bližnji cesti čez polja. Pot do cerkve apostola

Pavla je bila precej dolga. Ko so prispele, je bila cerkev že nabito polna in morale so stati prav v zadnji vrsti. Eden od pastorjev, ki so jih tega dne posvetili, Julius Dammann, je imel kasneje v mestu velik vpliv.

Tako mi je gospa govorila: "Julius Dammann se je tedaj prvič vzel na prižnico. Svojo pridigo je začel z besedami iz Janezovega evangelija: " Bog je namreč svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor veruje vanj, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje." Tedaj je dejal: 'Od tisočerih besed v Bibliji so najstrašnejše naslednje - izgubljen Človek je lahko za vedno izgubljen, če mu Bog odvrne svoje obličje. Tudi to je pekel!' Stala sem tam, v tisti ogromni cerkveni ladji (tedaj sem bila še skoraj otrok) in bilo mi je, kakor da sem od vse pridige slišala samo te besede. Kot strela so me prešinile besede: 'Tudi jaz sem izgubljenal Božjega miru ni v meni! Moji grehi niso oproščeni! Jaz nisem božji otrok! Izgubljena sem!' Domov sem odšla kakor v sanjah. Čez tri dni me je oče vprašal: 'Si morda bolna?'"

Staršem je poskušala pojasniti, kaj se je zgodilo, vendar so ji odvrnili: "Saj si nora, to so samo tvoji živci!" Nikomur ni mogla razložiti smrtnega strahu, ki so ji ga prinesle besede: "Izgubljena sem!"

"Štiri tedne", je nadaljevala stara gospa, "sem se potikala po hiši, nesposobna za kakršno koli delo. Tedaj sem v časopisu prebrala novico, da bo pastor Dammann spet pridigal. Takoj sem krenila na naporno pot od Stoppenberga do Essna. Celo pot sem molila in sama pri sebi ponavljala verz neke pesmi."

V takem stanju je prišla do Pavlove cerkve. Dammann je že začel s pridigo. Cerkev je bila spet polna ljudi; sedeža ni dobila in spet je morala stati v zadnji vrsti, čisto na koncu cerkvene ladje. Sama pri sebi je še enkrat ponovila svojo molitev in pri tem uporabila iste besede, ki jih je ponavljala na poti do cerkve. Nato je odprla svojo pesmarico in poiskala označeno pesem. Presenečeno je ugotovila, da je bila označena pesem prav tista, ki jo je uporabila za svojo molitev. Pomislila je: "Ko bodo vsi zapeli to pesem, se bo prav gotovo nekaj zgodilo!"

Pastor Dammann je iz prižnice prebral Jezusove besede iz Janezovega evangelija: "Jaz sem vrata. Kdor stopi skozi me, se bo rešil ..."

"Že drugič se mi je v tej cerkvi zgodilo, da sem od vse pridige slišala samo te besede. V trenutku mi je bilo vse jasno - Jezus pomeni vrata v življenje! Vstopila sem skozi ta vrata. Od pridige nisem slišala niti besede več, toda te so mi zadostovale. Vstopila sem v življenje!"

To zgodbo velikokrat pripovedujem ljudem, ki mi pravijo: "Oh, jaz ne hodim v cerkev. Ne prenašam tistega zraka. Raje odidem v gozd, kjer prepevajo ptice in veter šumi v krošnjah..." Tedaj jim rečem: "Ženska, o kateri sem vam pripovedoval, ne bi nikoli našla žive vere, če ne bi odšla poslušat božje Besede!"

Na vprašanje "Kaj storiti?" obstaja še mnogo drugih odgovorov. Mislim, da sem vam najvažnejše že povedal, vendar pa se mi zdi izjemno pomembno na koncu ponoviti tisto najvažnejše.

Naša dejanja v bistvu niso odločilna, čeprav so zelo pomembna. Odločilno je to, kar je Bog naredil za nas - preko Jezusa Kristusa! To je radostno sporočilo, ki bi vam ga rad predal: "Jezus je naredil vse - za vsakogar. Prišel je k nam, umrl je za nas, za nas je od mrtvih vstal, v božjem kraljestvu nas zastopa. Jezus je dobri pastir, ki za svojo čredo naredi prav vse." Triindvajseti psalm je pisec začel takole: "Gospod je moj pastir; nič mi ne manjka..., in v nadaljevanju naštel, kako neskončno veliko je ta dobri pastir storil zanj.

Od srca vam želim, da bi tudi vi lahko rekli: "Gospod je moj pastir!"

Zakaj Bog vse to dopušča?

Na svetu se dogajajo grozne stvari!

Ko sem nekoč v Essnu prečkal ulico, zdi se mi, da je bilo to leta 1937, sem srečal šestnajstletnega fanta, ki sem ga poznal z naših mladinskih srečanj. Bil je zelo vznemirjen: "Ker je moja mati Židinja, so me na silo odvlekli v bolnišnico in me sterilizirali. Ko sem se vrnil domov, so moji starši izginili." Nikoli več jih ni videl. Njegovega očeta so aretirali, mater pa odpeljali v koncentracijsko taborišče Auschwitz! Fanta sem rešil tako, da sem organiziral prebeg v Nizozemsko in od tam v Ameriko. Podobe tega nesrečnega dečka in njegovih besed ne bom nikoli pozabil: "Ker je moja mati Židinja, so me na silo odvlekli v bolnišnico in me sterilizirali. Ko sem se vrnil domov, so moji starši izginili."

Neštetokrat sem doživel podobne stvari! Zaradi takšnih dogodkov se pri ljudeh porodi vprašanje: "Kje je bil Bog takrat, mar ničesar ne vidi? Zakaj molči? Zakaj Bog dopušča zlo?"

V Kölnu je nek norec vdrl v osnovno šolo in z metalcem ognja pobil dvanajst otrok! In spet se sprašujemo: "Kje je bil Bog? Zakaj je to dopustil?"

Spominjam se mlade ženske, ki je imela raka. Umirala je dolgo in v strašnih mukah. Zapustila je majhne otroke. Kdor je bil priča takšnim dogodkom, se prav gotovo sprašuje, kje je bil Bog in zakaj je to dopustil.

Veliko ljudi bi nam lahko povedalo podobne zgodbe in na koncu upravičeno postavilo isto vprašanje.

Priljubljeni nemški pesnik Friedrich Schiller je napisal pesem z naslovom "Pesem radosti". V njej je tudi naslednji stih: "Bratje, nad zvezdnim šotorom gotovo živi ljubljeni Oče!" Današnji človek bi verjetno raje rekel: "Bratje, nad zvezdnim šotorom ni nobenega ljubljenega Očeta!"

Ko se človeku začnejo porajati vprašanja, kot so: "Kje je Bog? Zakaj to dopušča? Zakaj molči?", verjetno ni daleč od točke, ko posumi v obstoj Boga! "Morda tudi nebesa ne obstajajo?! Morda imajo ateisti vendar prav?!"

Dragi prijatelji, če gojite take misli, bi se morali prestrašiti. Če bi Bog resnično ne obstajal, bi bilo to strašno. Tedaj bi

bili ljudje na istem kakor živali - sami in zapuščeni. Bili bi kakor izgubljeni otroci, ki ne najdejo poti domov. Da Boga ni?! To bi bilo grozno! Če mi nekdo reče: "Ateist sem!", mu odgovorim: "Ne zavedate se, kaj govorite! Da ne obstaja nič višjega od nas?! Da smo zapuščeni?! Da smo sami s seboj?!" Človek je človekov največji sovražnik, mar ni tako? Stari Rimljani so govorili: "Homo homini lupus", kar pomeni: "Človek je človeku volk", strašno!

Ne morem vam povedati, kako pogosto mi kot pastору ljudje postavljajo vprašanja: "Kako je lahko Bog to dopustil? Zakaj Bog molči?" Ob tej priliki bi rad na to odgovoril.

Toda najprej bi rad poudaril, da nisem noben božji "minister za notranje zadeve". Bog mi ni zaupal svojih načrtov. Razumete? Poleg tega pa so ta vprašanja precej neumna, kakor da bi mi lahko razumeli Boga. Nekega dekana ali papeža bi še lahko razumeli, toda pravilno razumeti Boga je zelo težko. V Bibliji nam Bog sporoča: "Moje misli niso vaše misli in moja pota niso vaša pota." To je dovolj jasno povedano, se vam ne zdi?

V Bibliji sem naletel še na druga spoznanja in bi vam zaradi tega želel, kolikor je seveda v moji moči, odgovoriti na vprašanje: "Zakaj Bog vse to dopušča?"

1. Napačno zastavljena vprašanja

V zvezi z vprašanji: "Zakaj Bog vse to dopušča?" ali: "Zakaj Bog molči?", bi najprej rad poudaril, da so že v osnovi napačno zastavljena. Postavljamo jih namreč tako, kot da bi bili na sodišču, kjer je vlogo sodnika zasedla gospa Schulze ali pastor Busch, Bog pa je prikazan kot obtoženec. "Obtoženi Bog, zakaj dopuščaš, da se vse to dogaja? Zakaj molčiš, ko je zlo na pohodu?" Iskreno vam povem - Bog, ki bi nam dopustil, da ga postavimo v vlogo obtoženega, sami pa sedimo na sodnikovem stolu, ne obstaja!

Spominjam se nekega dogodka iz časa, ko sem bil še mlad pastor. Ko sem prišel v Essen, mi je bilo sedemindvajset let. To je bil čas velike rudarske stavke, ki je zelo vznemirila duhove. Ko sem tako nekega dne prečkal trg, sem opazil nekega človeka, ki je stal na praznem zaboju in zbranim ljudem z ostrim tonom nekaj razlagal. Govoril jim je o lačnih

otrocih, o nizkih mezdah in brezposelnosti. Nenadoma me je zagledal, prepoznal in mi zaklical: "No, tukaj imate farja. Pridi malo sem!"

Tako "ljubeznivega" povabila seveda nisem mogel odbiti in sem stopil k njemu. Ljudje so se razmaknili, da bi mi napravili prostor; zbranih je bilo vsaj sto rudarjev. Ni mi bilo ravno lahko pri duši, saj me na take situacije na fakulteti niso pripravili. "Poslušaj me, far," je začel, "če Bog obstaja, v kar dvomim, ali če pač nekaj obstaja, tedaj bom, ko umrem, stopil predenj in mu rekel", in tedaj je zavpil na ves glas: "Zakaj si dopustil, da ljudje umirajo na bojiščih? Zakaj si dopustil, da otroci stradajo, medtem ko drugi mečejo hrano stran in imajo vsega zadosti? Zakaj si dopustil, da ljudje umirajo od raka? Zakaj? Zakaj?" In potem mu bom rekel: 'Poberi se, Bog! Izgini!'"

Mož je ogorčeno vpil. Tedaj sem tudi sam zaklical: "Tako je! Dol s takim bogom! Dol s takim bogom!"

V trenutku je popolnoma utihnil. Začudeno me je vprašal: "Samo trenutek! Ali niste pastor? Vi ne morete vpiti: 'Dol s takim bogom!'" Na to sem mu odgovoril: "Poslušaj! Bog, ki bi ti pustil, da ga tako nadereš in postaviš pred sodišče kot obtoženega, ti pa mu sodiš, tak bog obstaja samo v tvoji domišljiji. Takemu bogu lahko tudi jaz rečem: 'Dol s takim bogom! Dol s takim neumnim bogom, ki ga lahko obtožujemo, sprejemamo ali odbijamo - kakor se nam pač zljubi!' Tak bog ne obstaja! Povem pa ti naslednje - obstaja pravi Bog, ki pa ni tak, kakor si ga zamišljaš ti; Bog, pred katerim boš stal kot obtoženec; Bog, pred katerim si ne boš upal niti ziniti. Obstaja samo Bog, ki bo vprašal tebe: 'Zakaj me nisi slavil? Zakaj se nisi obračal name? Zakaj si živel nečisto življenje? Zakaj si lagal? Zakaj si sovražil? Zakaj si se prepiral? Zakaj si...?' To te bo vprašal. In tedaj ti bo beseda zastala v grlu! Tudi enega odgovora ne boš vedel! Bog, ki bi mu lahko rekel: 'Izgubi se!', ne obstaja. Obstaja živi Bog, ki je resničen in svet in ki lahko tebi reče: 'Izgini, izgubi se!'"

Tudi vam želim to povedati. Ko boste slišali ljudi spraševati: "Kako lahko Bog to dopušča? Zakaj Bog molči?", jim recite: "Bedasti bog, ki bi nam dopustil, da ga obtožujemo in mu sodimo, je lahko samo plod naše domišljije! Obstaja en sam, sveti in pravični Bog, ki obtožuje nas, vas in mene!" Ste v življenju spoštovali vse božje zapovedi in niste prekršili niti

ene? Dobro premislite! Ko je Bog predal ljudem svoje zapovedi, se ni šalil. Torej, mi stojimo na zatožni klopi - ne Bog!

2. Božji molk je njegova obsodba

"Zakaj Bog molči?" Često Bog zares molči. Božji molk je za nas najstrašnejša obsodba!

V obstoj pekla sem prepričan, vendar pa prav gotovo ni tak, kakršnega prikazujejo nabožne slikarije, kjer hudič meče grešnike v ogenj in podobne neumnosti. Namesto tega mislim, da pekel nastane takrat, ko Bog preneha govoriti ljudem. Lahko ga kličete in molite, lahko kričite in vpijete, toda nikoli več vam ne bo odgovoril!

Ruski pisatelj Dostojevski je nekoč dejal: "Pekel je kraj, ki ga Bog ne pogleda več." Kraj, kjer ostanemo sami s svojo krivdo na veke vekomaj, kraj, kjer nas je Bog zares zapustil. Da, božji molk je njegova obsodba. Če Bog molči, se pekel začne že tu, na zemlji.

V ilustracijo vam bom povedal neko zgodbo iz Biblije: na mestu, ki ga sedaj prekriva Mrtvo morje, sta nekdam stali dve mesti - Sodoma in Gomora. Bili sta za ta čas zelo razviti; pravi kulturni centri, bi lahko rekli. Ljudje, ki so tam živeli, niso zanikali božjega obstoja, verjetno je bilo med njimi tudi nekaj duhovnikov.

Toda čeprav so verovali v Boga, ga niso jemali resno. Nanj so se spomnili samo ob kakšni poroki ali pogrebu, drugače pa so pozabili, da sploh obstaja. Vse njegove zapovedi so kršili.

V Sodomi je živel poštenjak z imenom Lot. Spoštoval je Boga in svaril svoje someščane: "Ne smete imeti takšnega odnosa do Boga. Ne smete si misliti, da lahko grešite, ker vas pač Bog ne kaznuje takoj! Kar bo človek posejal, to bo tudi požel!" "Šališ se!", so mu odgovarjali ljudje. "Saj nisi pridigar! Ne govori takih neumnosti: 'Kar bo človek posejal, bo tudi požel!'"

Nekega dne je Bog ob zori zasul Sodomo in Gomoro z ognjem in žveplom, Lota pa je odvedel na varno. Preživeli iz zavezniških bombardiranj v drugi svetovni vojni dobro vemo, kako je to izgledalo. Bog za to ni potreboval letal. Lahko si predstavljam, kako so ljudje v paniki skakali iz postelj in

klicali: "Hitro v klet!" Stekli so v kleti, kjer je kmalu postalo tako vroče, da niso mogli več zdržati in so klicali: "Ven moramo!" Stekli so na ulice, toda tu je bilo polno ognja in žvepla. Ubogi ljudje, v kletih so se dušili, toda ven niso mogli.

Tako to opisuje Biblija. Lahko pa si zamišljam tudi še drugačne situacije (ki niso opisane v Bibliji), ki so se lahko dogajale v teh kletih, v katerih je nesreča združila toliko različnih ljudi; mlada ženska iz visoke družbe, ki je zapustila Boga zaradi nekega moškega, starejši gospod z izbranim okusom za vino. Tudi ta ni imel nič proti Bogu, toda božje želje ga niso zanimale. V kletih so se skupaj znašli: prijazni ljudje, lojalni in pošteni meščani, vestni plačevalci davkov... Vsak od njih je bil svet zase - prav tako kakor danes.

Klet je postajala neznosno vroča. Hoteli so ven, toda niso mogli, ogenj je bil vsepovsod - kakor v peklu. Nenadoma debeli gospod reče: "Ljudje, Lot je imel prav. Bog zares obstaja!" Ženska iz visoke družbe doda: "Samo nekaj nam lahko pomaga - moliti moramo! Kdo zna moliti?" Prvič v svojem življenju so dvignili roke v molitvi (v antični dobi so ljudje molili z vzdignjenimi rokami). Zaslišale so se besede: "Gospod, usmili se nas! Grešniki smo! Prezirali smo te! Usliši zdaj našo molitev! Vemo, da si ljubeč Bog, vemo, da si milostljiv! Zato te prosimo: Gospod, usmili se nas!"

Vendar pa od nikoder ni bilo niti glasu! Slišalo se je samo prasketanje in bučanje ognja. Spustili so roke. S stisnjenimi pestmi so zaječali: "Bog, zakaj molčiš?!"... Odgovora ni bilo! Slišalo se je samo divjanje ognjene stihije. Sedaj je bilo vseeno, ali so molili ali preklinjali, Bog jim ni več odgovarjal!

Obstaja meja, ki jo človek, mesto ali narod ne sme prekoračiti. To je meja ravnodušnosti do Boga! Ko je prekoračena, Bog ne odgovarja več. In prav ta božji molk je bila najstrašnejša kazen za Sodomo in Gomoro. Bog jim ni imel več kaj reči!

In ko dandanes opazujem, kako se moj lasten narod ravnodušno obnaša do božjih zapovedi, božjih resnic in božjega Sinu, me oblije srh. Morda boste tudi sami doživeli trenutek, ko boste lahko molili ali psovali, vendar vam Bog ne bo imel več kaj reči.

V Bibliji so zapisane tudi te božje Besede: "Klical sem vas, toda niste se odzvali". Človek, zakaj molčiš, ko te kliče Bog! Božji molk je njegova najstrašnejša obsodba!

3. Ne moremo slišati, če smo predaleč

Če imamo občutek, da nas Bog ne sliši, smo se morda preveč oddaljili od njega!

Nedavno mi je nek mladenič dejal: "Pastor Busch, greste mi na živce, ker stalno govorite o Bogu! Slučajno se kje srečamo in že govorite o Bogu. Sam Boga niti ne slišim, niti ne vidim. Kje vendar naj bi on govoril? Jaz nič ne slišim!" Odgovoril sem mu: "Mladi mož, ali poznaš zgodbo o izgubljenem sinu?" "Približno", mi je odvrnil. "Približno" je premalo. Povedal ti jo bom:

Nek bogat posestnik je imel dva sina. Eden od njiju je bil lahkomišljen. Doma se je počutil utesnjenega in zdolgočasenega. Nekega dne je dejal očetu: 'Oče, daj mi moj del dediščine, izplačaj me, rad bi odšel v svet!' Oče mu je dal, kar ga je prosil in fant se je napotil v beli svet. Čez čas je oče izvedel, da je njegov sin porabil vse svoje imetje z razvratnim življenjem." Tudi sami veste, da je v velikih mestih zelo lahko porabiti ves denar - in tedaj sledijo lakota in brezposelnost.

"Brez denarja se je fant kmalu znašel v brezizhodnem položaju in je slednjič končal med svinjami, kot njihov pastir. V Izraelu so svinje smatrali za nečiste živali. Biti svinjski pastir je za Izraelca pomenilo največjo možno sramoto. Ko je pritisnila lakota, je bil mladenič hvaležen, da je lahko kradel hrano, ki je bila namenjena svinjam in tako preživel. Očetovega glasu ni mogel več slišati. Bil je predaleč. Izgubljeni sin bi lahko rekel: 'Ne slišim očetovega glasu!' - Razumljivo, da ga ni slišal!

Dovolite mi, da za ponazoritev dodam nekaj, kar sicer v Bibliji ni napisano. Izgubljeni sin sedi tako poleg svojih svinj in se jezi na svojega očeta. Obtožuje ga: "Kako si lahko dopustil, da sem prišel v tako težek položaj?!" To bi bila lahko tudi podoba današnjega sveta. Ljudje so zapustili Boga in nesreča se je zgrnila nadnje, sedaj pa vpijejo: "Kako lahko Bog to dopušča? Zakaj molči?"

No, Jezusova zgodba o izgubljenem sinu je drugačna. Leta je nekega trenutka sprevidel svojo zmoto in dejal: "Koliko najemnikov mojega očeta ima kruha v izobilju, jaz pa tukaj lakoto trpim. Vrnil se bom k očetu in mu rekel: Oče, grešil sem zoper nebesa in pred teboj." In krenil je k svojemu očetu!

"...Ko je bil še daleč, ga je oče zagledal. Ves ganjen je

pritekel sinu naproti, ga objel in poljubil. Sin pa mu je rekel: Oče, grešil sem zoper nebesa in pred teboj... Oče ga je objel in ukazal služabnikom: Hitro, prinesite oblačilo, tisto najlepše, in mu ga nadenite! Dajte mu prstan na roko in sandale na noge!" - Očetov glas je sedaj dobro slišal.

"Če ne moreš slišati božjega glasu, potem to pomeni, da si predaleč od njega! Moraš se obrniti nanj in to sam prav dobro veš!", sem dejal temu mlademu možu.

Ljudje se lahko znajdejo zelo daleč od Boga, celo med svinjami, če se slikovito izrazim. Za časa mojega brezbožnega življenja, ko sem bil poročnik med prvo svetovno vojno, sem to tudi sam dobro vedel. Premišljeval sem: "Moram se obrniti k Bogu!" Ne poznam nikogar, ki globoko v sebi tega ne bi vedel: "Moram se obrniti k Bogu!"

Neka zelo samozaverovana ženska mi je rekla: "Z menoj je vse v najlepšem redu!" Vendar pa je po daljšem razgovoru priznala: "Da, prišel je čas, da se obrnem k Bogu. V mojem življenju se je nabralo preveč grehov. Moje srce je v bistvu popolnoma okamenelo!"

Vsak med nami ve: "Moram se obrniti k Bogu!" Če tako čutite, zakaj tedaj tega ne storite? Obrnite se k Bogu. Šele tedaj boste zaslišali Očetov glas!

4. Poslušati moramo poslednjo božjo Besedo

Če vas dolgočasim, sem tega kriv samo jaz in ne evangelij. Pridiga lahko naredi evangelij zelo dolgočasen. V tem primeru berite Biblijo sami, brez pridigarja. Evangelij je tako zanimiv, da boste ob branju ostali brez sape, verjemite mi!

To, kar bi vam rad povedal, je zelo važno: Če imate občutek, da Bog molči, tedaj morate natančno poslušati njegovo poslednjo besedo! Povedal vam bom verz iz Biblije, ki je del nagovora Hebrejcem: "Velikokrat in na veliko načinov je Bog nekoč govoril očetom po prerokih (npr. po Mojzesu in Jeremiji), v teh dneh poslednjega časa nam je spregovoril po Sinu." Ali veste, kdo je ta "Sin"? To je Sin božji, Jezus Kristus!

Jezus! Srce mi hitreje bije, kadar lahko govorim o Jezusu. Jezus je, kakor pravi Bog sam, božja Beseda, ki je postala

meso.

"In Beseda je človek postala in se naselila med nami."

Ko mi izgovorimo besedo, je to samo dih iz naših ust. Bog pa je Besedo spremenil v meso, v Jezusa. Jezus je poslednja božja Beseda.

Vam je poznan izraz "moja zadnja beseda"? Predpostavimo, da želim prodati kravo. Ne bojte se, nobene krave ne prodajam. Samo predpostavljamo. Koliko je vredna neka krava? Sam ne vem. Recimo, da je vredna tisoč mark. Vi mi rečete: "Ne dam vam več od tristo!" "Toda takšna krava je vredna tisoč dvesto mark!" vam odvrnem jaz. Vi tedaj ponudite štiristo mark. Jaz nadaljujem: "Tisoč sto!" In tako mešetariva, dokler ne rečem: "Dobro, osemsto mark! To je moja zadnja beseda!" Pri tej ceni bomo ostali in je ne bomo več spreminjali.

Jezus je zadnja božja Beseda! Če ga ne boste sprejeli, vam Bog ne bo imel več kaj povedati. Ste razumeli? In ko se ljudje pritožujejo: "Bog mi ne govori! Zakaj Bog molči?", jim odgovarjam: "Bog vam nima kaj reči, če nočete sprejeti njegove poslednje Besede!" Tudi vi morate sprejeti Jezusa! Vi lahko sprejmete Jezusa! Drugače ne bo šlo!

Velikokrat srečujem ljudi, ki mi pravijo: "Verjamem v ljubega Boga. Toda zakaj potrebujem Jezusa?" Berite Biblijo. Ona vam pove, da je Jezus Beseda božja, ki je meso postala, njegova poslednja Beseda, namenjena nam!

Poskušal vam bom še bolj pojasniti. Pri tem bom moral govoriti o Jezusu in nič mi ni ljubše od tega!

Ko je Jezus govoril zbrani množici, so se ljudje nenadoma vznemirili. Zaslišali so se kriki in nekateri so se razbežali. Jezus je prekinil svojo zgodbo in vprašal: "Kaj se dogaja?" Zgodilo se je nekaj strašnega, med ljudmi se je pojavil gobavec.

Ali veste, kaj je to gobavec? To je človek, ki pri živem telesu razpada. To je nekaj strašnega. Gnojni turi mu razjedajo oči, nos in ustnice. Človek se ob pogledu na to grozoto prav lahko onesvesti. Prav zato so morali gobavci živeti sami, v divjini, daleč od ljudi. Nikoli niso smeli zaiti mednje. Tu pa se je sredi množice, zbrane okrog Jezusa, pojavil gobavec!

Dosti je že slišal o Jezusu in privedla ga je velika želja: "Rad bi videl Odrešenika!" Ljudje so se mu umikali s poti in kričali: "Beži! Izgubi se!" Pobirali so kamenje, da bi ga odpodili, vendar se ni pustil preplašiti. Lahko si predstavljam,

kako se je množica razdelila, kako so se ljudje umikali na levo in na desno stran. Mož je hodil kakor po prazni ulici in obstal pred Jezusom. Ne, ne, ni obstal pred Jezusom, pred njim se je vrgel v prah in s solznimi očmi razgalil Odrešeniku vso svojo bol: "Moje življenje je bilo pokvarjeno in onečaščenol Jezus, če hočeš, me lahko očistiš. Pomagaj mi!"

Veste, propadel človek in Odrešenik se morata srečati! To je neizogibno, s svojo bolečino moramo priti pred Jezusa! Kako bi rad, da date svojo "religijo" malo na stran in se namesto tega obrnete s svojo bolečino na Jezusa.

In tako je ta ubogi gobavec pred Jezusom padel v prah in izustil: "Če hočeš, me lahko očistiš!" Tedaj se je zgodilo nekaj čudovitega. Jezus se je odmaknil za korak in dejal: "Hočem! Vstani! Očisti se!" Toda ne, ni storil tega. Jezus je stopil do gobavca in položil svoje roke na njegovo razpadajočo kožo! Ljudje so se zgražali: "Gobavca se ne sme dotikati!" Biblija nam pripoveduje: "Jezus je iztegnil roko in se ga dotaknil..." Nobena nesnaga ni Jezusu odvratna! Nobena bol ni zanj prevelika! Na gobavca je položil svoje roke! Če bi bil umetnik, bi naslikal Jezusove roke na brezobličnem, razpadajočem se gobavčevem obrazu. Takšen je Jezus! Najčudovitejši človek vseh časov! In četudi ste človek, ki ga nihče ne mara, ki ni nikomur potreben, zaprosite Jezusa, naj položi svoje roke na vas. Rekel vam bo: "Jaz sem te odkupil, ti si moj!" Četudi vas je kakor gobavost razjedel greh in je vaše življenje polno nečistosti, bo Jezus položil svoje roke na vas in vam rekel: "Očisti se!" Z Jezusom nam je darovana celokupna božja ljubezen, ki lahko odstrani vso našo bol, grehe, umazanije in bolezni! Jezus je utelešena božja Beseda! Ljudje govoriijo: "Zakaj Bog molči?" Mar ni Bog dovolj jasno in ljubeznivo spregovoril?

Tega istega Jezusa so, nedolgo po dogodku z gobavcem, pribili na križ. Z železnimi žebli so mu pribili roke in noge in ga prikovali. Nato so dvignili križ. Okrog križa se je zbrala razjarjena množica. Rimski vojaki so grobo odganjali ljudi stran. Sledite mi, prebili se bomo čez množico in stopili pod križ! Poglejte ga, križanega Kristusa. - "O glava kronana, od vseh zasmehovana! O glava, polna ran, na čelu krona trnoval Kri in znoj sta s tebe lila, iz ran tvojih brez števila." - Poglejte ga! Vprašajte ga: "Zaradi česa si tu?" Odgovoril vam bo: "Na križu visim zaradi tvojih grehov. Zanje boš plačeval v peklu

ali pa jih bom jaz tu plačal zate. Nekdo od naju jih mora plačati! Jaz bom to storil zate. Samo verjemi vame!"

Dragi prijatelji, ko sem kot mladenič dojel, da je Jezus Jagnje božje, ki je nase sprejelo vse grehe sveta - tudi moje - tedaj je Jezus zares izbrisal vse moje grehe, me pomiril z Bogom, odplačal moj dolg in me odkupil, tako da sedaj pripadam Bogu. Tedaj sem svoje srce položil pod križ Jezusa Kristusa, komu drugemu bi lahko predal svoje življenje?

*Srečna brezskrbnost, Jezus je moj!
Njemu pripadam, nič več nisem svoj.
Po Njemu odrešen, srečen vsak dan,
v Duhu sem rojen in v krvi opran.
Vse svoje življenje prepevam okrog,
častim te in hvalim, ker ti si moj Bog!*

Nato so Jezusa položili v grob, vsekan v skalo in pred vhod zvalili težko kamnito ploščo. Rimski vojaki so stali na straži. Tretjega dne, še pred zoro, se je nenadoma razsvetlilo, kakor da bi v bližini eksplodirala atomska bomba; tako se je razsvetlilo, da so stražarji, ki pač niso bili kakšni histerični slabiči, popadali v nezavest. Zadnje, kar so videli, je bila podoba veličastnega Jezusovega vstajenja!

To, kar vam pripovedujem, ni nobena pravljica. Pripovedujem vam zato, ker vem, da je Jezus vstal od mrtvih. Ta Jezus, ki je za vas umrl, živi še danes! Jezus je umrl prav za vsakega izmed nas. Jezus živi! In poklical vas je, kot poslednja božja Beseda! Najvažnejše vprašanje vašega življenja je: Ga boste sprejeli v svoje življenje?

"Zakaj Bog molči?" Dragi prijatelji, Bog ne molči. On govori. Njegova Beseda se imenuje: "Jezus!" To ime pomeni ljubezen, milost in usmiljenje!

V življenju sem preživel že dosti strašnih trenutkov, v nacističnih zaporih in med bombardiranjmi. Dobro se spominjam enega najstrašnejših. Ko sem se med zavezniškim bombardiranjem znašel na nekem dvorišču, mi je v grlu zastal krik. Pred očmi se mi je ponujal grozljiv prizor. Po tleh je zloženih v vrsto ležalo kakšnih osemdeset trupel, ki so jih izkopali iz od bomb uničenega zaklonišča. Že na bojiščih prve svetovne vojne sem videval strašne prizore, toda ta je bil najstrašnejši. To niso bila trupla mrtvih vojakov, pač

pa trupla starcev, žensk in otrok, otrok, katerih suhljata telesa sem med drugo svetovno vojno videl še neštetokrat.

Otroci! Kako naj bi bili oni vmešani v to nesmiselno vojno?! In ko sem stal tam med vsemi temi trupli, je moje srce razparal krik: "O, Bog, kje si? Zakaj molčiš na vse to?" V tem trenutku sem v duhu slišal besede iz Biblije: "Bog je tako ljubil svet, da je dal svojega Sina..." Prav gotovo mi je te besede v trenutkih globokega obupa poslal sam Bog. Nenadoma sem v mislih pred seboj zagledal Golgotski križ, na katerem je Bog svojega sina pustil - da za nas izkrvavi!

Boga ne razumem. Ne razumem, zakaj je Bog dopustil toliko gorja. Toda na srečo obstaja njegovo znamenje, spomenik, svetilnik njegove ljubezni. To je križ Jezusa Kristusa. Če Bog "ni rešil svojega lastnega Sina, temveč ga je za nas vse predal, kako naj nam ne bi dal tudi vsega ostalega?" Tako je dejal apostol Pavel. In to je resnica. Ko pod Jezusovim križem najdem svoj mir z Bogom, mi vse postane jasno in nimam nobenih vprašanj več.

Ko so bili moji otroci še majhni, niso razumeli vsega, kar sem delal, vendar so se zanesli name: "Oče bo to dobro naredil!" Ko pod križem Jezusa Kristusa najdem mir božji, se lahko tudi sam zanesem na Nebeškega Očeta. Karkoli stori, je dobro. In tedaj nimam več vprašanj.

Najvažnejše je torej sprejeti to poslednjo božjo Besedo, Jezusa Kristusa!

5. Božji molk lahko prinese veselje

O vprašanju "zakaj Bog dopušča vse to" lahko razglabljammo cele ure. Vendar pa to vprašanje postane zares aktualno, ko se dotaknemo osebnih zadev. Ali ni tako?

Nedavno mi je neko mlado dekle, že na prvi pogled vse obupano, dejalo: "Ne morem več živeti!" Ne vem, v kakšnem stanju ste vi, toda rad bi vam povedal nekaj v zvezi z vašimi življenjskimi problemi. Prav nič ne boste dosegli, če se neprestano sprašujete: "Kaj? Zakaj? Zakaj?" Raje se vprašajte: "Zaradi česa? V kakšen namen?" Da bi vam to pojasnil, vam bom spet povedal neko zgodbo.

Pred desetletji, ko sem kot pastor služboval v nekem rudarskem kraju, se je nekoč zgodila huda nesreča. Nekega

rudarja je zasulo in mu zlomilo hrbtenico. Spodnji del telesa mu je popolnoma ohromel in ni ostalo nobenega upanja v ozdravitev ali vsaj izboljšanje. Grozno!

Obiskal sem ga, vendar moram reči, da je bil to najstrašnejši obisk, na katerega sem kdaj šel. Okoli ponesrečenca so se zbrali njegovi prijatelji. Na mizi so stale steklenice žganja. Sedel je na invalidskem vozičku. Ko sem vstopil, je zaklical z močnim glasom: "Ti, črn ptič, ostani zunaj! Kje je bil tvoj Bog, ko me je zasulo? Zakaj je Bog takrat molčal?" In začel je preklinjati. Bilo je kot v peklu. Niti besede nisem izustil, temveč sem se molče umaknil.

Med rudarji sem imel nekaj prijateljev in naslednji dan, med urami proučevanja Biblije za moške, sem jim opisal ta mučni dogodek. Na naslednjem sestanku čez teden dni se je, ravno, ko sem hotel začeti s predavanjem, na vratih pojavil mož v invalidskem vozičku. Moji prijatelji rudarji so ga povabili na sestanek in on se je odzval. Ne vem, če so kaj govorili z njim, vendar mislim, da niso. Tako je tega večera sedel pred mano in poslušal pridigo.

Sestanek sem začel z besedami: "Bog je tako ljubil svet, da je dal svojega edinorojenega Sina..." Govoril sem o Jezusu, poslednji božji Besedi, ki jo moramo slišati in ji potem slediti: "...da bi se nihče, kdor veruje vanj, ne pogubil..." Mož je poslušal! Prvič v življenju je slišal o Jezusu! Nenadoma je zagledal svetlobo. Obšlo ga je spoznanje.

Ne bom dolgovezil. Čez tri mesece je tudi on postal otrok Jezusa Kristusa. Ne morem vam povedati, kako zelo se je njegovo življenje spremenilo. Na njegovem domu sta zavladata red in čistoča. V prostorih so donele pesmi o Jezusu. Stari prijatelji so ga zapustili, vendar je našel nove. Izginile so tudi steklenice žganja, sedaj je na mizi ležala Biblija. Žena in otroci so bili kakor prerojeni. Poslednjič sem ga obiskal nedolgo pred njegovo smrtjo. Dobro se še spominjam. Mož se je imenoval Amsel, lepo ime! Ne bo se hudoval, ker ga omenjam po imenu, sedaj je v večnosti. "Amsel," sem ga vprašal, "kako si?" "Ah," je dejal, "odkar moje življenje pripada Jezusu, odkar so mi odpuščeni grehi in sem postal otrok božji, od tedaj je v mojem domu," za trenutek je postal in nato nadaljeval, "od tedaj mi je, kakor da je vsak dan Božič."

Za rudarja se je zelo lepo izrazil, kajne? In tedaj je izjavil nekaj tako lepega, da tega ne bom nikoli pozabil. Dejal je:

"Busch! Čutim, da bom kmalu umrl." - Tikala sva se, saj sva s časom postala dobra prijatelja. "Tedaj bom vstopil skozi vrata in se znašel pred Bogom", je nadaljeval. "Dobro vem, da smrt ni konec vsega. In ko bom tedaj, v večnosti, stal pred božjim prestolom, se bom vrgel pred njim na kolena in se mu zahvalil - ker mi je zlomil hrbtenico."

"Amsel!" sem ga zmedeno prekinil. "Kaj pa govoriš?!" "Dobro vem, kaj govorim," je nadaljeval. "Vidiš, če se mi to ne bi zgodilo in bi me Bog enostavno pustil, da živim svoje brezbožno življenje, tedaj bi svojo življenjsko pot prav gotovo zaključil v peklju, v večnem prekletstvu. Bog je v svoji odrešilni ljubezni dopustil, da se mi je zlomila hrbtenica, zato da bi našel njegovega Sina, Jezusa Kristusa. Preko Jezusa sem postal radosten otrok božji. Prav zato bi se mu rad zahvalil za svojo nesrečo." In tedaj je dejal nekaj, česar ne bom nikoli pozabil: "Bolje je, da hrom pripadam Jezusu in da sem otrok božji, kot da z zdravimi nogami končam v peklju!"

Tega ne bom nikoli pozabil: "Bolje je, da hrom pripadam Jezusu in da sem otrok božji, kot da z zdravimi nogami končam v peklju!" "Dragi moj Amsel," sem mu dejal, "vidiš, kako hudo preizkušnjo ti je naložil Bog. Na začetku si tožil: 'Kje je bil Bog? Zakaj Bog molči?', toda sedaj si spoznal, zakaj je Bog dopustil, da se ti je to zgodilo. Hotel te je privedi do Jezusa, da bi te Jezus lahko privedel k njemu!"

Vidite? Ne sprašujmo se zakaj, temveč zaradi česa, v kakšen namen. Samo še to bi vam rad povedal: osebno verjamem, da vse težave v našem življenju obstajajo samo zato, da bi nas Bog preko svojega Sina Jezusa lahko pripeljal k sebi!

Naša pravica do ljubezni

Tej temi sem sicer dal naslov: "Ali je lahko ljubezen greh? "Govorimo torej o vprašanju, ki nas vse zelo zaposluje, o vprašanju spolnosti, odnosov med spoloma. O tej temi lahko dolgo govorimo. Pa začnimo!

1. Spregledana nevarnost

Dejstvo, da ljudje še nikoli v zgodovini civilizacije niso toliko trpeli zaradi osamljenosti, je za naš čas prav neverjetno. In vendar niso bili ljudje še nikoli tako "povezani", kot danes. "Povezani" je premil izraz, bolje bi bilo reči "stisnjeni kot sardine". Ob vsem tem pa je človek bolj sam kot kadarkoli prej. Nek šestnajstletnik mi je dejal: "Nikogar nimam na svetu!" "Ne govori neumnosti", mu pravim, "saj imaš vendar svojega očeta!" "Oh, moj stari!" mi odvrne, "domov pride ob petih, malo pogodrnja, nekaj poje in spet odide." "Kaj pa tvoja mama?" "Ah, ona ima dela čez glavo. Nima časa zame!" "In kaj je s tvojimi tovariši iz šole?" "To niso nobeni tovariši! Na svetu nimam nikogar, da bi se mu zaupal."

In to mi reče nek šestnajstletnik! Toda te vrste osamljenosti ne najdemo samo med otroki. Poročene ženske često vodijo zelo osamljeno življenje ob svojih možeh. Pa tudi obratno, žene često nimajo pojma, s čim se ukvarjajo njihovi možje. In to naj bo zakon! Tako postajamo vedno bolj osamljeni!

Kadar sodobni "filozofi" razpravljajo o osamljenosti, jih ljudje pozorno poslušajo. Ljudje hrepenimo po tem, da bi se rešili iz osamljenosti. Toda tu se pokaže problem. Iskanje izhoda iz osamljenosti je povezano z najmočnejšo silo, ki obvladuje naše življenje, s spolnim nagonom. Tu nastane težava. Petnajstletnik si bo poiskal dekle, ki ga bo rešilo osamljenosti. Resen, poročen moški, ki je zelo osamljen poleg svoje žene, se bo spustil v zvezo s svojo tajnico, v upanju, da ga bo to rešilo osamljenosti. Mlad študent, eden od enajst ali dvajset tisoč študentov na neki univerzi - in kljub temu strašno osamljen, se bo začel družiti z ravno tako osamljeno študentko.

V vseh teh primerih je beg iz osamljenosti povezan z najmočnejšim nagonom v življenju - seksualnim nagonom. Zaradi tega je današnji svet obseden s seksom.

Dejstvo, da človek išče izhod iz osamljenosti v seksu, je botrovalo bogastvu marsikaterega pisatelja ali filmskega producenta. Dan današnji je nemogoče posneti film brez vsaj ene "posteljne" scene. Prav tako verjetno ni modernega romana, v katerem se ne zgodi kakšno prešuštvo!

Neko dekle mi je dejalo: "Gospod pastor, mi danes gledamo na te stvari popolnoma drugače kot v časih moje babice. Imamo novo moralo, novo etiko!" Za te besede bi se ji odkril, če bi imel tedaj klobuk na glavi. "Vsa čast vam!" sem dejal. Toda ko je človek pastor v velikem mestu tako dolgo kot sem jaz, njenim besedam ne more več verjeti. Iz izkušenj mi je znano, da so te lepe besede samo fasada, izza katere se skriva neslutena nevarnost. Fantje in dekleta, katerih medsebojni odnos je nejasen, so v duši še nedorasli otroci, prav kakor tudi zakonci, ki skrivajo svoje skoke čez plot ali se ločujejo. To je zelo nevarno! Toda to nevarnost prav vsi dobro poznamo. Kakor vidite govorim v prvi osebi.

Pred leti sem imel v nekem mestecu v pokrajini Lipperland predavanje na to temo. Namenjeno je bilo izključno mladini. Ko sem stopil v dvorano, sem pomislil: "Saj to je pravi pekel!" Fantje, dekleta, cigaretni dim! Nekaj mladcev je na dan privleklo steklenice z žganjem. Nekatera dekleta so sedla fantom v naročje. "In jaz jim moram govoriti! Bog mi pomagaj!" sem si mislil. Nato sem začel s prvim stavkom: "V spolnosti se skriva velika nevarnost!" Bilo je, kakor da bi nekdo prižgal luč v mračni sobi. Še se spominjam mladeniča, ki je odrinil dekle iz naročja. Očitno so mu moje besede zbudile zanimanje. Nastala je grobna tišina. Tedaj sem pomislil: "V začetku so se vedli kot na kakšni zabavi, sedaj pa so začutili: na področju seksualnosti preti neslutena nevarnost!"

2. V čem je nevarnost?

Nevarnost je v dejstvu, da v bistvu ne vemo več, kaj je dobro in kaj je slabo. Mnogi bodo dejali, da imamo dandanes drugačne poglede na spolnost. Toda v resnici je vse kakor je bilo, greh ni mit, greh je resničnost! Vsakič ko grešim, je moja vest težja. To ni utvara, to je resničnost! Nevarnost se skriva v tem, da ne vemo več, kaj je dobro in kaj je slabo.

Dovolite mi provokativno vprašanje: Ali je predzakonska spolnost dobra ali slaba? Ali je prešuštvo v skrhanem zakonu nuja ali pa slabost? Ali je lezbičen odnos med dvema ženskama greh ali ne? Ali je homoseksualnost nekaj slabega ali ne? Je razveza nekaj dobrega ali slabega? Kaj je v bistvu dobro in kaj je slabo? Glejte, v tem leži nevarnost!

Na stotine romanov nas bi rado prepričalo, da seks nima nobene veze s pojmovanjem dobrega ali zla. Ali ni to resnica? Nedružabnost je nekaj slabega, toda področje seksualnosti nima nikakršne veze s pojmovanjem dobrega ali slabega. Vzemite na primer sodobne filme: poljub v velikem planu... spusti se zavesa, skozi katero prosevajo figure ženske in moškega med spolnim aktom. Takšna scena je samo del filma. Nihče se ne vpraša, ali je to dobro ali slabo. Je to pravilno?

Kaj je dobro in kaj je slabo? Zelo dobro se spominjam, kako sem še kod mladenič spoznal resnico. Prav tako me je tedaj začelo mučiti vprašanje, kaj je dovoljeno in kaj ni? Da bi lahko odgovorili na to vprašanje, moramo postaviti drugo: "Kdo v bistvu ve, kaj je dobro in kaj je slabo? Kdo nam to lahko pove?"

Nekega dne me je obiskal mlad par. Ženska je bila močno naličena, moški pa je puščal precej labilen vtis, njegovi prsti so bili porumeneli od nikotina. Dejal sem jima: "Na daleč lahko vidim, kaj se dogaja z vama!" "V tem ni nič slabega, gospod pastor, prav nič slabega!" mi pojasni ona. "Počakajte malo," sem dejal, "kdo lahko presodi, ali je to dobro ali slabo?" Zares, kdo ima pravico reči, kaj je dobro in kaj je slabo? Cerkev? Ne! Nikoli se ne bi uklonil temu. Kot mladenič nisem nikdar priznaval avtoriteto pastora, sedaj pa sem sam pastor. Kdo nam lahko pove, kaj je dobro in kaj je slabo? Moja teta Amalija? Naša lastna vest? "Sledim svojemu notranjemu glasu!" pravijo nekateri. Hm! Hm! Sedaj smo na

spolzkem terenu. Resnično, kdo je tisti, ki lahko loči dobro od slabega?

Prišli smo do zelo važne točke. Če obstaja Bog, ki je gospodar tega sveta, tedaj je On tisti, ki nam bo povedal, kaj je dobro in kaj je slabo! Če pa boga ni, lahko v miru počenjate, kar vas je volja! Če je tako, ne vidim nobenega razloga, da bi se zaradi tete Amalije morali obnašati kaj drugače. Na tej točki smo vsi soočeni z vprašanjem: "Ali Bog obstaja ali ne?"

Poznam ljudi, ki živijo v moralni umazanosti vseh vrst, in vendar govorijo: "Verjamem v Boga!" Neumnost! Če bog obstaja, potem moramo slediti njegovi volji tudi na področju seksualnosti. Zato se morate odločiti. Lahko odstranite Boga iz svojega življenja, toda to vas bo ubilo! Življenja ne moremo načrtovati tako, da do svojega petinštiridesetega leta živimo brez Boga, potem pa na stara leta postanemo pobožni. To ne gre! "Iščite Boga, dokler ga je še moč najti!" pravi Sveto pismo, in ne: "Iščite ga, kadar se vam ljubi." Ponavljam; če Boga ni, lahko živite kakor želite sami. Če pa Bog obstaja, vam bo sam povedal, kaj je dobro in kaj je slabo. Precej logično, mar ne?

Jaz pa vam povem, Bog obstaja! Bog živi! In če me vprašate, kako lahko trdim to s takšno gotovostjo, vam bom odgovoril: "Ker se je oznanil v Jezusu Kristusu!" Dobro si zapomnite; po Jezusovem prihodu je vsaka ravnodušnost do Boga in nepriznavanje njegovega obstoja, ali neznanje ali pa sovraštvo do njega! Bog obstaja! In ker obstaja, nam bo povedal, kaj je dobro in kaj je slabo! Lahko ga zavrnete in porečete: "Naše pojmovanje morale je drugačno!" Toda v tem primeru vam zagotavljam, da boste morali nekega dne stati pred Bogom in mu položiti račune!

Resnično je veliko olajšanje sprevideti, da nam samo Bog lahko pove, kaj je dobro in kaj je slabo. V Svetem pismu, ki je božja Beseda, nam je to jasno razloženo. Nekoč me je nekdo osuplo vprašal: "Ali v Bibliji resnično piše kaj takega?" Odgovoril sem mu: "Da, tudi takšne stvari lahko najdemo v Bibliji! V njej je Bog popolnoma jasno izrazil svoje pojmovanje dobrega in slabega v spolnosti!"

Sem bil dovolj jasen? Pomembno se je vprašati: "Kaj nam Bog v zvezi s tem sporoča?" V nadaljevanju vam bom skušal prikazati bistvo tega, kar nas Biblija uči v zvezi s spolnostjo.

3. Kaj pravi Bog

a) Bog dopušča spolnost

Pesnik Tucholsky v neki svoji pesmi pravi: "Od pasa navzgor sem kristjan - a od pasa navzdol sem pogan." Kakšna neumnost! Biblija pravi: "Bog je ustvaril moža in ženo." Bog je ustvaril nas in našo seksualnost! Zato o tem tudi tako odkrito govorim. To ni nikakršna tabu tema. Bog nas je ustvaril kot moške - tudi vas, moške, ki to berete. Zato bodite možje in ne reve! Bog je ustvaril tudi vas, ženske! Zato bodite tudi ve prave ženske! Obupni poskusi nekaterih žensk, da bi bile kot moški, in obratno, so nenaravni in bolesteri. Razumete! Bodite prave ženske! Bodite pravi moški! Bog je ustvaril ljudi "...ustvaril, moža in ženo, ju je ustvaril" - in ne kot nekakšen tretji spol. Bog nima nič proti naši seksualnosti in mi jo nimamo pravice zatirati. To mora biti vsakomur jasno! Bog je tako odločil še v času stvarjenja.

Toda mi smo padla bitja in svet ni več takšen, kakor ga je ustvaril Bog. Zato se je Bog odločil, da bo zaščitil to občutljivo področje našega življenja, našo seksualnost.

b) Bog je zaščitil seksualnost z zakonsko zvezo

Zakon je božja zaščita naše seksualnosti! Zakon ni samo pravna institucija, temveč božja odredba.

Nek ameriški psihiater, ki ni kristjan, je napisal zajetno knjigo, v kateri piše: "Na to temo še nikoli ni bilo napisano nič takega, kar bi se lahko primerjalo s tem, kar piše v Bibliji." Bog je ustvaril, moža in ženo ju je ustvaril." In nadaljuje: "Nisem kristjan, toda kot psihiater trdim, da je ravno zakon tisto, kar človek potrebuje." Dobro ste razumeli - pravi zakon, in ne sedmi, osmi, deveti ali deseti "zakon", kot je to običajno v Hollywoodu! Zgledovati se po takih "zakonih" je ena od neumnosti našega časa. To lahko pripelje človeka samo v razočaranje. Institucijo zakona je osnoval Bog in temelji na ljubezni in zvestobi.

Rad bi vam povedal nekaj v zvezi z zakonsko skupnostjo. Drage žene, da bi bile dobre zakonske žene, morate storiti še kaj več, kot samo dobro kuhati in prišiti kak gumb. In vi, možje, se morate zavedati, da za dober zakon ne bo dovolj, če date ženi svojo plačo, ostalo vas pa ne zanima več. Zakon vas mora rešiti osamljenosti! In vi, kakšen je vaš zakon?

Morda bi se morali malo pogovoriti in se vprašati: "Kam sva zašla? V zakonu ne bi smela biti osamljena!" "Ni dobro, če je človek sam," je rekel Bog v začetku, "ustvaril mu bom družico." Ste sedaj razumeli, da je zakon rešitev iz osamljenosti!?

Povedal vam bom neko pomenljivo zgodbo. Ko sem bil še otrok, so naju s sestro peljali na poroko naših sorodnikov v Stuttgart. Tedaj sem bil prvič na kaki poroki in vse se mi je zdelo zelo zanimivo. V cerkev smo se odpeljali s kočijo, nato pa smo se vrnili v hotel na poročno kosilo. Na dnu jedilnika je pisalo "Ledena bomba". S sestro sva nestrpno čakala na sladoled.

Čakati pa sva morala precej dolgo, ker se je nek "stric" na dolgo in široko razgovoril. Grozno sva se dolgočasila. Sledil je še en govor, ki pa mi je ostal trdno v spominu. Govornik se je hotel malo pošaliti in je dejal: "Dragi gostil! Pravijo, da sta v nebesih dva stola, ki čakata moža in ženo, ki jima ni bilo niti sekundo žal, da sta se poročila. Toda ta dva stola sta še danes prazna!" V tem trenutku ga je prekinil moj oče. Vstal je in preko celega omizja zaklical moji mami, ki je sedela na nasprotni strani sobe: "Mami, ta stola čakata na naju!"

Bil sem še otrok in nisem v celoti dojel pomena teh besed, toda prevzel me je občutek topline in veselja, ker pripadam taki družini. Je tudi vaš zakon tak? Bog si ga je zamislil prav takega!

Na moji poroki je imel prijatelj lep govor. Govoril je o verzu iz Geneze, v katerem Bog reče: "Ni dobro človeku samemu biti; naredim naj mu pomočnico, njemu primerno." Rekel je: "Ne gospodarico, ki bi mu vladala; ne sužnjo, ki bi ji vladal on. Niti predmet, ki bi ga lahko odvrigel. Bog je človeku ustvaril družico po svoji podobi."

Zelo sem bil ganjen, ko je moj oče na srebrni poroki pogledal svojo ženo in ji dejal: "V teh petindvajsetih letih si mi bila vsak dan dražja!" Pomislil sem na vse tiste zakone, v katerih zakonci petindvajset let opazujejo, kako se ohlaja ljubezen med njima. Grozno! Mnogo je zakoncev, ki bi morali drug drugemu reči: "Dajva, poskusiva znova čisto od začetka!" To je mogoče! Zares je mogoče!

Še nekaj bi vam rad povedal. Veliko mladih ljudi govori, da se ne nameravajo poročiti. Kakšno je vaše mnenje o tem? Lahko delamo, kar hočemo? Tem ljudem bi želel povedati tole:

c) Bog si želi čisto mladino

Morda zveni smešno, toda ali ste zares mislili, da se Bog ravna po modi? To si nisem sam izmislil, tako pravi božja Beseda.

Naj navedem nekaj primerov. V Bibliji je zapisana zgodba o mladeniču, ki se je imenoval Izak. Njegov oče je poslal svojega služabnika v daljne dežele, da bi tam našel ženo za sina. Mladenič je vsak večer molil k Bogu, saj je bil prepričan, da je Bog tisti, ki mu bo v resnici našel ženo. In čeprav še ni vedel, katera bo to, ji je bil vseeno zvest.

Tako ste lahko tudi vi, čeprav še ne razmišljate o ženitvi, prepričani, da vam bo, ko bo nastopil čas, Bog našel pravo ženo za vas. Temu dekletu morate biti že sedaj zvesti! In obratno! Tudi ve, dekleta morate biti zveste svojemu bodočemu možu, čeprav še ne veste, koga vam je Bog namenil. Tako nas uči Biblija. Bog si želi čisto mladino!

Nekoč mi je nek zdravnik, psihiater razlagal: "Prepričan sem, da lahko dekcle samo enkrat zares ljubi. Samo enkrat je njeno srce zares predano. Ko je imela, recimo sedem ljubimcev, tedaj je njeno srce za zakon 'onesnaženo'. Poročila se je sicer s sedmim, misli pa na prvega, ki ga je kdaj ljubila." Dejal sem mu: "Zelo zanimivo! Prišli ste do podobnega zaključka, kakor ga lahko izluščimo iz božje Besede."

Odkrito vam moram povedati - predzakonski spolni odnosi, lezbijštvo, homoseksualnost, prešuštvo in ločitev, vse to so grehi! Grehi, zaradi katerih boste morali odgovarjati pred božjim obličjem!

S tem bi lahko zaključil, toda dobro se spominjam, kako dragoceni so mi bili v mladosti vsi nasveti, vsaka pomoč pri prepoznavanju božje volje. Zaradi tega bi bilo kruto, če ne bi nadaljeval in vam povedal še nekaj izjemno važnega.

4. Kako se izogniti nevarnosti

V Bibliji je zapisana prelepa, pretresljiva zgodba. Jezus, božji Sin, je bil kakor običajno obkrožen z ljudmi. Nenadoma se je od nekod zaslíhal vik in krik. Množica se je razmaknila, da bi naredila prostor in pred Jezusa so privedli lepo mlado žensko. Bila je napol gola in vsa razmršena, prav lahko si jo predstavljam. Privlekli so jo pred Jezusa in rekli: "Gospod! To ženo smo zalotili pri prešuštvu. Božja Beseda zapoveduje,

da naj se prešuštniki kamenjajo. Čeprav si poln usmiljenja, se božji volji gotovo ne boš upiral. Želimo, da prav ti obsodiš to žensko na kamenjanje!" Jezus jo je pogledal in odgovoril: "Da, to je zelo težak prestop, po božjih zakonih zasluži smrt." Med ljudmi se je razširil val zadovoljstva. Nekateri so že začeli pobirati kamenje, ko je Jezus nadaljeval. "Samo trenutek! Naj vrže prvi kamen tisti izmed vas, ki je popolnoma brez greha - v mislih, besedah in dejanjih!"

Tedaj se je sklonil in začel pisati po pesku. Zelo bi rad vedel, kaj je napisal, toda to nam Biblija ne pove. Čez nekaj časa se je zravnal, in glej - vsi so odšli, samo še ženska je ostala. V Bibliji piše, da so začeli odhajati eden za drugim in prvi so odšli najstarejši.

In sedaj vprašam vas! Bi lahko vi prvi vrgli kamen? Kaj, nihče od vas?! Torej smo mi vsi samo kup grešnikov. Da, nič drugega kot to smo, grešniki.

Vidite, ti ljudje so napačno ravnali. Razšli so se, ker jih je obsodila njihova lastna slaba vest. Morali pa bi napraviti ravno obratno. Morali bi reči: "Gospod! Naše mesto je poleg te ženske. Nisi je obsodil, pomagaj tudi nam!"

Nihče drug, samo Jezus nam lahko pomaga, da se izognemo nevarnosti na področju seksualnosti. To vam govorim kot človek, ki je sam doživel Jezusovo pomoč. Ko govorim o Jezusu, ne razpravljam o nobenih teorijah. Postal je Življenje mojega življenja in do zadnjega trenutka to tudi ostal. Toda vsak pastor je samo človek. Kakor vsako drugo človeško bitje potrebuje Odrešenika. Osebno sem doživel, kakšen je Jezus Odrešenik, in to na dva načina:

a) Jezus oprošča grehe

Ne obstaja pastor, duhovnik, niti angel ne, ki bi vam lahko oprostil vaše grehe. Prva nečista misel in vsak vaš spodrsrljaj so nepopravljivi grehi. S svojimi grehi ste na poti v večnost, v poslednjo sodbo; seveda če pred tem ne najdete Jezusa in mu priznate svojih grehov, in on vam jih bo oprostil. Samo Jezus nam lahko oprostí grehe.

V duhu postojte pred Jezusovim križem in recite: "Jezus, prinašam ti svoje mladostne grehe. Izpovedal se bom o vseh svojih zgrešenih ljubezenskih zvezah. Nič nočem skrivati pred teboj." Nato dvignite pogled na Križanega in mu recite: "Jezus, verjamem, da je bila tvoja dragocena kri prelita za

moje grehe. Verjamem, da si ti umrl zame. Oprosti mi moje grehe, očisti moje srce in naseli se vanj." - Biblija pravi: "Kri Jezusa Kristusa, Sina božjega, nas očisti vsakega greha."

Pri sedemnajstih so me vpoklicali v vojsko. Posledic si ni težko predstavljati. Življenje v takšni sredini je onečastilo mojo mlado dušo. Nenadoma sem se onečaščen prebudil in se vprašal: "Kdo me bo osvobodil mojega grešnega življenja?" Tedaj sem spoznal: "Jezus bo izbrisal mojo preteklost. Jezus je ta, ki bo moje grehe oprostil!" Tedaj sem se mu posvetil in brez njega ne morem več živeti.

Na nekem shodu v Düsseldorfu sem govoril, kako Jezus, ko nam odpušča naše grehe, izbriše tudi našo grešno preteklost. Ko so se po koncu shoda ljudje začeli zgrinjati proti izhodu, sem med njimi zagledal visokega markantnega moža, ki se je skozi množico prebijal proti meni. Čez nekaj trenutkov je zadihano obstal pred menoj in me vprašal: "Je resnica, kar ste rekli, namreč, da oproščenje grehov obstaja?" "Da," sem mu odgovoril, "hvala Bogu, da obstaja. Zaradi tega tudi živim!" Nadaljeval je: "Psihiater sem. Glejte, k meni zahajajo ljudje z duševnimi težavami. Polni so kompleksov, toda ne vedo, kaj jih v resnici muči. V večini primerov pa gre samo za stare grehe, ki se jih ne morejo ali pa nočejo več spominjati. Dosti časa potrebujem, preden mi uspe te dogodke, shranjene globoko v njihovi podzavesti, privleči na dan. Toda to je tudi vse, kar lahko storim. Človeka lahko pripravim samo do tega, da spozna in prizna svoje stare grehe: laž, prepir, nemoralnost. Toda često sem razočaran premišljeval: 'Ko bi le mogel ljudi rešiti občutka krivde!' In zato vas sprašujem, gospod Busch, ali resnično obstaja nekdo, ki je sposoben izbrisati grehe? Je to resnica?" Z veseljem sem mu ponovno zatrdil: "Hvala Bogu, obstaja!" In ponovno sem spoznal, kako pomembno in neverjetno je sporočilo Nove zaveze: Jezus odpušča grehe!

b) Jezus nas osvobodí vseh vezi

Nekoč sem neki mladi, čedni tajnici dejal: "Gospodična, na dobri poti ste, da pridete v pekel. Vaš odnos s šefom je grozna stvar! Ne spravljajte tega človeka in njegove družine v nesrečo!" Žalostno mi je odgovorila: "Ne morem prekiniti! Ljubim ga!" "Da," sem nadaljeval, "toda mož ima ženo in otroke! Zares ste okrutni!" Ponovila je: "Ne morem prekiniti

z njim!" Začutil sem, kako zelo jo ta zveza muči, vendar je ni sposobna prekiniti. Srečen sem bil, da sem ji lahko povedal: "Glejte, težko se je rešiti iz spon greha in često nam za to zmanjka moči, toda v Bibliji piše: 'Če vas Sin božji osvobodi, boste zares svobodni.' Obrnite se na Jezusa! On vas bo osvobodil te zveze!"

Zelo rad prepevam to pesem: "Jezus prihaja in trgajo se spona, verigo smrti presekal bo na dvoje!" Med svojim službovanjem sem to neštetokrat doživel in videl, kako se "veriga smrti" raztrga! "On, Sin božji, nas osvobaja, sramoto in greh v čast spreminja; Jezus prihaja in trgajo se spona!"

Mi vsi, stari in mladi, potrebujemo Odrešenika, da bi se osvobodili suženjstva seksualnim nagonom in rešili trpljenja, ki ga ta povzroča. Sami se lahko prepričate, da vam Jezus podarja čudovito in resnično osvoboditev! Potrebujete Odrešenika, drugače lahko pričakujete, da bo vaše življenje bedno.

5. Svet je lačen "agape" ljubezni

Na to temo bi rad še nekaj povedal. Mnoge samske ženske pravijo: "Že štirideset jih imam, pa še nisem poročena. Kaj je narobe z mano?"

Prepričan pacifist sem, to sem postal ob pogledu na nesrečno življenje teh žensk. V drugi svetovni vojni je padlo pet milijonov mladih mož. To pomeni, da je bila petim milijonom deklet odvzeta življenjska radost. To pomeni, da je bilo pet milijonov deklet iz našega naroda obsojeno, da svojo življenjsko pot prehodijo same. Je potreben še kakšen močnejši argument proti vojni? Si predstavljate, v kako mučnem položaju se je znašlo teh pet milijonov nemških deklet? Moški, ki so jih hotele osrečiti, so za vekomaj obležali na bojiščih.

Tem dekletom bi rad sporočil: "Draga dekleta, ne grešite, ne poskušajte ukrasti, kar ste izgubile! Ne razdirajte tujih zakonov! To je težka preizkušnja za naš narod." "In kaj naj potem storimo?" me vprašate. Moj odgovor je: "Vaša usoda je pač takšna, sprijaznite se z njo. Ni nujno, da ste nesrečne, če niste poročene!"

Biblija nam pripoveduje o neki neporočeni ženski po

imenu Tabita. Živel je v mestu Jopi, današnji Jaffi. Ko je umrla, so poklicali apostola Petra, ki se je tedaj slučajno nahajal v mestu. Ko je Peter vstopil v mrliško sobo, se je zelo začudil: "Ker je bila samska, verjetno ne bo dosti ljudi bedelo ob njeni smrtni postelji!" Toda soba je bila polna ljudi. Neka vdova je rekla: "Tabita mi je sešila to obleko!" Slepec, ki je stal poleg nje, je dodal: "Zelo sem bil osamljen. Tabita me je obiskovala vsako nedeljo od tretje do četrte ure in se pogovarjala z menoj. To so bile najsrečnejše ure v mojem življenju!" V sobi je sedelo tudi več majhnih otrok, še smrkavih pod nosom, ki so jo hvalili: "Sirote smo. Nihče se ni zmenil za nas. Tedaj je prišla Tabita in prevzela skrb za nas!" Nenadoma se je Petru posvetilo: "Tabita je imela bogatejše življenje od marsikatere poročene ženske, ki je poleg svojega zdolgočasenega moža sčasoma postala čisto zagrenjena."

V nemščini obstaja samo ena beseda za ljubezen. Grški jezik ima tri in Nova zaveza je napisana v grščini. Ljubezen, o kateri v tem poglavju govorimo, se v grškem jeziku imenuje "eros". Iz te besede izhaja tudi "erotika". Obstaja pa še drugo ime za ljubezen in to je "agape". To je božja ljubezen, ljubezen, ki jo lahko razdajamo drugim.

Naj ponovim! Bog prav gotovo ve, kaj je dobro in kaj slabo! Od mladih ljudi zahteva moralno čistost in zvestobo v zakonu. Če pa iz kakršnegakoli razloga ne moremo osnovati zakonske skupnosti, se moramo pač sprijazniti s situacijo, v kateri smo se znašli.

6. Ljubezen, do katere nimamo pravice

Na koncu bi vam rad še enkrat spregovoril o Jezusu. Naslov, ki sem ga izbral za to temo, je: "Naša pravica do ljubezni!" Moram pa vam povedati, da obstaja tudi ljubezen, do katere nimamo nobene pravice, ljubezen, ki jo lahko sprejmemo samo kot veliko milost. To je ljubezen Jezusa Kristusa. Mi vsi smo grešniki in potrebujemo Odrešenika.

Rad bi vam opisal neko moje osebno doživetje. V nacističnem zaporu, v katerem sem se znašel zaradi svoje vere, me je obiskal jetniški kaplan in mi dejal: "Tokrat imate zelo malo možnosti, da vas izpustijo." Nato me je zapustil. Spet sem bil sam v svoji tesni celici. Visoko v steni je skozi ozko režo

prodiralo malo svetlobe. Bilo je hladno in bil sem ves premražen. Tudi vzdušje v zaporu je bilo ledeno. Preplavilo me je hrepenenje po ženi, otrocih, mojem uradu, mladih ljudeh, s katerimi sem delal; ravno v tem času sem bil voditelj mladine.

Tako sem sedel v ječi, brez upanja na osvoboditev. Ko se je spustila noč, me je prevzel neskončen obup. Ne vem, če ste že kdaj v življenju občutili tisti pravi neskončen obup. V tem trenutku je v mojo celico vstopil Jezus! On živi! Lahko vstopi skozi zaklenjena vrata. To je tudi storil. Prišel je in mi prikazal svojo smrt na križu, kjer je umrl zame - grešnika. Slišal sem njegove besede: "Jaz sem dobri pastir, ki je dal življenje za svoje ovce." Tedaj se je iz Jezusovih rok v moje telo prelil tok božanske ljubezni, kar je moje srce komaj preneslo.

Spoznal sem, da je to ljubezen, ki je nismo zaslužili, ljubezen, do katere nimamo nobene pravice, ljubezen, ki nam jo lahko podari samo Bog kot posebno milost.

Bog to ljubezen nudi tudi vam! Zakaj dopuščate, da reka božje ljubezni teče mimo vas? Bog želi vaše srce napolniti z njo!

Ali lahko človek govori z Bogom?

Po Nemčiji kroži naslednja anekdota: V neko švabsko vas je prispela skupina akrobatov. Njihova glavna točka je bila hoja po vrvi. Ko so na vaškem trgu razpenjali svojo vrv, je prišla mimo neka ženska z otrokom. Otrok jo je vprašal: "Mama, ali ljudje lahko hodijo po vrvi?" "Lahko, če znajo!" mu je odgovorila mama. "Samo jaz ne morem!"

In to je tudi prvo, kar bi rad v zvezi s to temo poudaril:

1. Lahko tisti, ki ve - kako!

Da, možno je, če to zmoremo! Vendar pa je večina od nas, skupaj z otrokovo materjo, prisiljena priznati: "Samo jaz ne morem!" Seveda se človek lahko pogovarja z Bogom! Če se lahko pogovarjate s svojim sosedom, zakaj se potem ne bi mogli z Bogom? On je vendar tu! Toda, ali se znate pogovarjati z Bogom?

Ko sem se kot otrok naučil to pesmico: "V nebesih, daleč od tod, med angeli, tam ljubi je Bog...", sem si mislil: "Potem pa nima smisla, da molim, saj ne morem vpiti tako glasno, da bi me lahko slišal tam daleč v nebesih." Tudi Rusi so prišli do pametnega zaključka, ko so izjavili: "V vesolje smo poslali rakete. Če bi Bog obstajal, bi že morali naleteti nanj."

Mnogim ljudem to ni jasno in se sprašujejo: "Da, prav zares, kje je Bog? Daleč v nebesih? Tam zgoraj? Na kateri višini? Na 100 km? 1000 km?"

Zelo rad bi vam to pojasnil: V Bibliji izraza "daleč v nebesih" ne bomo našli, nasprotno, Biblija nas uči popolnoma drugače. Govori o živem Bogu: "...On ni daleč od nikogar izmed nas." Na drugem mestu pravi: "Obdajaš me okrog in okrog, svojo roko si položil name." To lahko razumemo šele tedaj, ko vzamemo v obzir, da so naša čutila zmožna dojeti samo tridimenzionalni svet. Vendar pa to, kar vidimo okoli sebe, ni vse, kar obstaja. Bog se nahaja v neki drugi dimenziji, hkrati pa tudi poleg nas. Ko grešite, stoji poleg vas - in molči. Ljudje, ki imajo za seboj že 40 ali 50 let življenja, so ves ta čas grešili pred božjim obličjem, a Bog je samo molčal.

Zares, človek se lahko pogovarja z Bogom! Vendar je s tem tako, kakor s hojo po vrvi: ni težko, če se ve kako! Vendar pa mora dandanes večina ljudi priznati: "Ne vem kako, ne morem!" Bodite iskreni - tudi moliti ne znate. Moli lahko samo tisti, ki ve kako. Težava pa je v tem, da ne veste kako!

Eden od najbolj zaskrbljujočih pojavov v našem stoletju je izguba naše sposobnosti za molitev. S tem smo izgubili tudi sposobnost za verovanje. Znani pisatelj Franz Werfel je napisal roman z naslovom "Ponarejeno nebo". Sledečega stavka iz te knjige ne bom nikoli pozabil: "Značilni fenomen sodobnega časa je metafizično poneumljanje ljudi." S pojmom "metafizično" označujemo večne, duhovne stvari, ki so prav tako stvarne, vendar v neki drugi dimenziji. "Metafizično poneumljanje" pomeni, da se človek poneumlja toliko časa, dokler dopušča, da radio, televizija, reklame, ideologije, politika, sosedje, delovna sredina, vplivajo nanj - tako dolgo, da izgubi sposobnost prepoznavanja božjega obstoja in komuniciranja z Bogom.

Se lahko pogovarjamo z Bogom? Lahko bi se, če nas v zadnjih sto letih ne bi tako poneumljali!

To pretresljivo zgodbo mi je povedal nek šestnajstletnik, ki so ga prisilno mobilizirali in poslali na fronto. Ko je po nekem bombnem napadu kot prvi prilezel iz zaklonišča, je zunaj naletel na ranjenca, čigar telo je bilo v eksploziji bombe strašno razmesarjeno. Hotel mu je pomagati, vendar pa mu je mož dejal: "Umiram. Ne moreš mi več pomagati. Potreboval bi samo nekoga, ki bi molil z menoj. Fant, moli z mano!" Mladenič mu je odgovoril: "V Hitler-Jugend u me niso naučili moliti, samo psovati."

Nato je stekel k častniku in mu dejal: "Gospod stotnik, pridite hitro sem!" Le-ta je priteknel in pokleknil poleg umirajočega, okoli katerega so se zbrali tudi drugi vojaki: "Kaj bi rad, prijatelj?" "Stotnik, umiram, molite z menoj!" je ranjenec zaprosil s šibkim glasom. "O Bog," je zamrmral stotnik, "saj ne znam moliti." In poslal je nekoga po majorja. In tako so stali zbrani okrog nesrečnika, vojaki, po navadi tako samozavestni, strokovnjaki za pripovedovanje prostaških šal in preklinjanje, in prav nihče med njimi ni znal moliti. Niti eden izmed njih ni bil sposoben zmoliti enega samega "očenaša".

Mladenič je nadaljeval: "Ob pogledu na vse to, sem si

zadal, da bo prva stvar, ki jo bom storil, ko bo konec te gnile vojne, da se naučim moliti. Ne bi hotel umreti tako bedno kakor ta mož!"

V takem stanju je danes človeštvo. Ne glede na to, ali govorimo o generalnem direktorju ali o delavcu, med njima ni nikakršne razlike: prvi je prepameten, da bi molil, drugi pa je podložen terorju liberalizma. Ne znamo več moliti. To je ta očitna katastrofa, ki jo je Franz Werfel poimenoval "metafizično poneumljanje". Prav zaradi tega smo izgubljeni in nas lahko uniči že najmanjši udarec.

Za časa zavezniških bombardiranj sem v zakloniščih večkrat naletel na ljudi, ki so neprestano govorčili o "končni zmagi", "čudovitem Führerju" in "Veliki Nemčiji". Toda, ko so začele padati bombe, so takoj umolknili. Mi, kristjani, pa smo, da bi jih malo potolažili, molili in prepevali pesmi o Jezusu. Sami niso znali moliti. Če ljudje ne znajo moliti, je to prava katastrofa!

Nedavno tega sem srečal inteligentnega, izobraženega človeka, ki mi je z nasmehom pojasnil: "Gospod pastor, od molitve ni prav nobene koristi!" Razjezil sem se in mu odgovoril: "Ne govorite neumnosti!" - "Kaj vam je?" me je presenečeno vprašal. Odgovoril sem mu: "Spominjate me na človeka z amputirano nogo, ki pravi: 'Od smučanja ni prav nobene koristi!' Ker se sam ni sposoben smučati, tudi ne more vedeti, kaj ima lahko človek od tega!"

Lahko razpravljamo o smučanju, toda ne s človekom z eno samo nogo, mar ne! In kako je z nami? Moliti ne znamo, toda še vedno si upamo trditi: "Molitev je brez smisla!" V primerih, kakor je ta, izgubljam spoštovanje do nemških intelektualcev. In ne brez osnove, verjemite mi. Bolj ko smo bedni, bolj se skušamo narediti pomembne in pametne! Ko bi vas le lahko pripravil do tega, da bi si še nocoj našli nek tih, miren kotiček, ter priznali sebi in Bogu: "Nekaj najlažjega, kar lahko kristjan stori, je - moliti! Toda jaz tega ne znam!"

Ko vidim, kakšno mrtvilo je zajelo naše ubogo ljudstvo, me napolnita bes in srd. Najbolj me prizadene nemaren odnos cerkve, ki se obnaša, kakor da ljudje še vedno znajo moliti. Je tudi pri vas tako; za Božič pridejo v cerkev tudi tisti, ki jih drugače ni blizu. Pri Božični maši je cerkvena stavba napolnjena do zadnjega kotička. In na pridigarjeve besede - "Molimo!", prav to me najbolj moti, vsi sklonete glave

in sklenete roke v molitvi. Najraje bi zavpil: "Ne delajte tega! Niti deset odstotkov med vami vas ni sposobno moliti! Vsi samo igrate!"

Sem se morda zmotil? Iste besede - "Molimo!", lahko slišimo tudi na cerkvenih porokah in pogrebih. Vsi samo stojite tam s klobuki v rokah in mislite, da je molitev, če gledate v klobuk. Na koncu pa odidete v gostilno in se napijete!

Ko sem bil vojak, še pred letom 1915, smo morali obvezno hoditi v cerkev. Preden smo se odpravili, nam je desetar naročil: "Tiho se porazdelite po klopeh. Ko pridete na svoje mesto, snemite čelado z glave, vendar se ne usedite takoj; počasi štejte do dvanajst in se šele tedaj usedite!" Ko so nas ljudje gledali, so si gotovo mislili: "Kako iskreno molijo!" Mi pa smo samo šteli do dvanajst in se usedli!

Prepričan pa sem, da ko se na porokah in pogrebih zasliši beseda "molimo", ljudje ne molijo niti do dvanajst. Žalosti me, ko vidim kako nelagodno se pri tem ljudje počutijo, saj se zavedajo, da to, kar počnejo, ni molitev.

Znani raziskovalec centralne Afrike David Livingstone, eden od največjih osebnosti na tem planetu, znan po pogumu, pameti in učenosti, je tako odšel v večnost - svetovljani bi rekli, da je umrl. S svojimi nosači, domorodci, je potoval skozi centralno Afriko. Nekega jutra so tako pospravljali prtijago in podirali šotore. Pri miru so pustili samo Livingstoneov šotor, ker ga niso hoteli motiti pri njegovi jutranji molitvi. Imel je namreč običaj, da se je vsako jutro pogovarjal s svojim nebeškim "tuanom" - svojim Bogom. Tega jutra pa je to le predolgo trajalo. Končno se je vodja nosačev ojunčil in pokukal v šotor. Livingstone je bil še vedno na kolenih. Čakali in čakali so vse do poldneva. Končno so se le odločili, da bodo podrli in zložili šotor. Toda Livingstone je bil še vedno na kolenih, le da je njegovo srce prenehalo biti!

Ta veliki, duhovni človek je umrl na kolenih. Med molitvijo ga je Gospod poklical k sebi. Kak nemški malomeščan pa pravi: "Molitev je brez smisla!" Lahko nas je sram. Namesto, da se razjočemo in rečemo: "Ne znam moliti!", bi morali reči: "Ljubi Bog, nauči me moliti!"

Livingstone je znal moliti. Umrl je na kolenih. Mi pa umiramo v bolnišnicah in v pomoč so nam tablete za pomiritev in tablete proti bolečinam. Ne prenesemo smrti, če nas

zdravnik ne drogrta. Livingstone ni potreboval nikakršnih tablet. Pogovarjal se je z Bogom. Med tem pogovorom se je preselil v večnost.

In kako je z molitvijo po domovih? Pri nas doma, bilo nas je osem otrok, je bilo tako: Zjutraj smo se vsi zbrali pri zajtrku. Najprej smo zapeli "Jutranji sijaj večnosti..." ali "Boga hvali...", nato pa smo prebrali odlomek iz Biblije. Na koncu je naš oče molil. Tudi v času, ko sem živel brez Boga, sem se spominjal, kako smo včasih doma molili. Čeprav sem kot mlad častnik vse to zavrgel in skrenil na stranpota, je bila molitev mojih staršev kakor luč v temi, ki me je vračala k Bogu.

Se tudi vi udeležujete jutranjih molitev? Vi, mogoče, se morate zavedati, da vas bo Bog nekega dne pozval na odgovor, če ne boste pravilno vodili svoje družine. Kako se začne dan v vaši družini? Prepevate pobožne pesmi? Preberete kaj iz Biblije? Ne znate moliti? Kaj storite, ko vam otroci rečejo: "Očka, boš zjutraj molil z nami?"

Nekoč me je nek pomemben gospod iz Essna povabil, naj ga obiščem na domu. Ko sem ga obiskal, našel sem ga skupaj z ženo, mi je dejal: "Danes se je zgodilo nekaj čudovitega. Moj petnajstletni sin se je udeležil vašega biblijskega sestanka z mladimi in ko se je vrnil domov, me je vprašal: 'Zakaj pri nas ne molimo?' Ko sem mu pojasnil, da je to samo formalizem, da v resnici ni nič v tem, me je vprašal: 'Oče, kaj misliš o Svetem Duhu?' Odvrnil sem mu: 'Prav nič!' Tedaj mi je pojasnil: 'To je nesreča za našo družino. V družini potrebujemo očeta, ki bo znal moliti k Svetemu Duhu!'"

Ko je končal, sem ga vprašal: "In kaj naj storim jaz? Želite, da vašega sina pokaram, ker se je do vas nespoštljivo vedel?" "Ne! Ne!" je rekel. "Če ima prav moj sin, tedaj sem jaz na napačni poti!" Odgovoril sem mu: "Da, na napačni poti steli Vaš sin ima prav." "Da," je tiho dejal, "tega sem se bal. Kaj mi je storiti?"

Mož je hitro sprevidel, da je zanemaril najvažnejšo očetovsko dolžnost. Ni dovolj, da svojim otrokom kupujemo obleke in skrbimo za to, da imajo kaj jesti. Vi, očetje, nosite mnogo večjo odgovornost! Ali znate moliti? Pri razgovorih z ljudmi si večkrat pomagam z različnimi primeri in zgodbami, da bi tako lažje pojasnil nekatere duhovne resnice. Svet duha je našim umom nerazumljiv in šele s pomočjo primerjave

oziroma paralele lahko ljudje razumemo duhovne zadeve. Med pomorščaki je krožila, morda še vedno kroži, zgodba o zakleti ladji. To je ladja brez žive duše na krovu, ki jo vetrovi in morski tokovi nosijo po vseh morjih sveta. Zgodbi se, da jo sreča kakšna druga ladja in poskuša z njo vzpostaviti radijsko zvezo, toda z "zaklete" ladje ni nobenega odziva! Mi vsi smo kakor ta zakleta ladja, in Bog je tisti, ki poskuša vzpostaviti stik z nami. Z nami poskuša kontaktirati preko naših izkušenj in doživljanjev - in s pomočjo svoje besede. Toda mi mu ne moremo odgovoriti - saj smo kakor zakleta ladja!

Nekoč, ko sem govoril o tem, sem doživel, da je nek otrok vprašal svojo mamo: "Zakaj se ta človek v prižnici tako huduje na nas?" Upam, da razumete; ne hudujem se na nikogar, pač pa se mi srce trga od žalosti, ko vidim, kako daleč je zašlo to ubogo ljudstvo; izobraženi ljudje, delavci, moški in ženske, stari in mladi, enostavno ne znajo več poklicati Boga, ki je tu - poleg njih.

Mnogi se imajo za "kristjane" in pripadajo cerkvi, toda moliti ne znajo. Pri mojih obiskih na domu se sliši vse mogoče, na primer: "Gospod pastor, pobožni kristjani smo. Moja mati pozna celo pastorja Schulza. Ga poznate? Ne? Moja mati ga zelo dobro pozna!" Moj odgovor je: "Če ne poznate Jezusa, se boste skupaj s svojim pastorjem Schulzem znašli v peklju. Ni bistvo v tem, ali poznate nekega pridigarja, temveč, da znate poklicati Jezusovo ime, da znate moliti!" Prosim vas, vprašajte se: "Ali znam moliti? Ali kaj molim?" Na to vprašanje si sami odgovorite.

Verjetno boste dejali: "No, dobro, pastor Busch! Raje nam povejte, kako se naučimo moliti?" No, zdaj smo pri tem, ravno do tega sem hotel priti.

2. Kako se naučimo moliti?

a) Krik novorojenega otroka

Kako se človek nauči govoriti? Se morda spominjate, kako ste se naučili govoriti? Verjetno ne! Tudi sam se ne spominjam. Toda, če bi se radi naučili moliti, tedaj se morate naučiti od Boga. Povedal vam bom, kaj to pomeni.

Ena od Jezusovih pridig je tudi zgodba o dvojici, ki je

prišla molit v cerkev. Eden od njiju je bil spoštovan človek. Zravnano je zakoračil prav na sredino cerkve in začel moliti: "Ljubi Bog, zahvaljujem se ti, ker si me naredil tako dobrega!" Vendar pa je Bog pred temi besedami zamašil ušesa. Lahko je govoril, kolikor je hotel, Bog ga ni več poslušal. Tudi to se dogaja.

Drugi od te dvojice pa je bil bolj "sumljive vrste", lahko bi celo rekli "napol kriminallec". Bil je tihotapec, črnoborzijanec ali nekaj podobnega. V Bibliji je opisan kot "carinik". Kako je on prišel v cerkev? Obstal je na vhodnih vratih, ker si je verjetno mislil: "Bolje bo, da ne vstopim! Raje grem v krčmo, tam je bolj živahno." Skoraj je že odšel, ko se je spomnil razloga, zaradi katerega je prišel. Neskončno je hrepenel po Bogu. Mi vsi neskončno hrepenimo po Bogu. Hrepenimo po vrnitvi domov, k našemu nebeškemu Očetu. Prav zato mož ni mogel oditi, vendar pa tudi vstopiti ni mogel. Preplavili so ga spomini na njegovo zgrešeno življenje! Krčevito je stegnil roke in izgovoril en sam, samcat stavek: "O Bog, bodi milosten do mene, grešnika!" In v Bibliji je zapisano, da je tedaj nebeška vojska začela prepevati. Oživel je še en človek!

Prvi krik v novem življenju naj bo priznanje Bogu: "O, Bog, grešil sem!"

Bil sem prisoten ob rojstvu mojega prvega sina. Ker je bil porod zelo težak, sem se spomnil Jezusovih besed: "Ženska se žalosti, ko rojeva, kajti prišel je njen čas..." Mislil sem, da moja ljubljena žena, katere glavo sem podpiral, ne bo prenesla vseh teh bolečin. Nenadoma pa sem zaslišal tenak glasek. Otrok se je rodil! Pričelo se je novo življenje. Ta glasek ni zvenel prav nič glasno, toda ko sem ga zaslišal, sem od razburjenja in sreče skoraj zavpil. Me razumete? Zelo sem bil pretresen! To je bil prvi krik nekega novega življenja.

Glejte, prvi krik novega življenja z Bogom je tisti, ko človeka razsvetli spoznanje in reče: "Grešil sem! O Bog, bodi milosten do mene, poslušaj grešnika!" Vse vaše litanije so ničvredne, če svojega novega življenja ne začnete s tem krikom - jokom duhovno rojenega otroka. Še nikoli nisem videl otroka, ki bi takoj po rojstvu držal govor. Vsak otrok je začel z jokom. V Kraljestvo Božje ni druge poti!

Ste tudi vi doživeli ta krik stvarjenja? Ne? Tedaj vas prosim, zatecite se v osamo in zakričite k Bogu! Dragi prijatelji, tega ne govorim zato, da bi vas pridobil za cerkev,

temveč zato, ker si od vsega srca želim, da bi vsaj nekaterim od vas ne bilo treba končati v peklu! Toda peklu se ne da uiti, če Bogu ne namenite tega krika novega življenja: "O Bog, grešil sem! Bog, bodi milosten do mene, grešnika!"

Ko se je izgubljeni sin vrnil v očetovo hišo, so bile njegove prve besede: "Oče, grešil sem napram tebi in nebu." V trenutku, ko to priznate, Jezus, Sin božji, stoji pred vami in vam pravi: "Dragi moj, ljubljeni, za tvoje grehe sem umrl! Plačal sem za tebe!"

b) Samo božji otroci znajo pravilno moliti

Nedavno tega sem srečal znanca, ki ima tri pristrčne otroke: dečka in dve deklici. Ko sem se mu na ulici približeval, sem opazoval, kako ga otroci vsi hkrati bombardirajo z vprašanji. Njihov oče se je zelo mučil, da bi vsem odgovoril. Pristopil sem in jih po običaju pozdravil: "Dober dan, gospod! Dober dan, otroci!" In kaj se je zgodilo? Otroci so v trenutku obmolknili. Niso me poznali in to je bil zadosten razlog, da so prenehali govoriti. To pomeni, da se lahko otroci nemoteno pogovarjajo samo s svojim očetom ali materjo. Čim se pojavi kaka tuja oseba, utihnejo.

Tudi mi lahko pravilno molimo samo tedaj, ko smo postali otroci božji! Če pa to še nismo postali, tedaj tudi moliti ne moremo.

Oh da, mi smo "verniki" in "dobri kristjani", ob Božiču gremo v cerkev, pastorja vedno vljudno pozdravimo in pazimo, da pred njim ne bi izustili kakšne neprimerne besede. Nekoč je neki pridigar dejal ljudem: "Takšni ste, kot pokristjanjeni zajci!" Tedaj ga je nekdo vprašal: "In kaj naj bi to pomenilo?" Pridigar mu je odgovoril: "Če ujameš zajca in ga krstiš, bo takoj, ko ga spustiš, zbežal v gozd. To počnete tudi vi, takoj po krstu zbežite nazaj v svet!" Dragi prijatelji, takšni ljudje niti ne znajo, niti ne morejo moliti. Samo otroci božji znajo pravilno moliti! In to me radosti!

Prav zaradi tega morate tudi vi postati otroci božji! Po naravi to niste. Morda ste na nek način sprejeli krščanstvo, toda niste otroci božji. Z rojstvom nastane nov človek; otroci božji pa postanemo s ponovnim rojstvom, z novorojenjem. Morate postati otroci božji. Šele tedaj boste sposobni moliti. Da, otroci božji brez molitve ne morejo živeti! Molitev je zanje kakor dihanje.

Fantiči iz mojih ur Biblije se radi šalijo in si večkrat zakličejo: "Ne pozabi dihati!" Vi pa ste pozabili duhovno dihati! Za otroke božje je molitev kot dihanje. Torej, tudi vi morate postati otroci božji!

Na kratko vam bom povedal, kako človek postane otrok božji - samo preko Jezusa! On pravi: "Jaz sem vrata. Kdor bo skozi mene vstopil, bo odrešen." Prihaja k vam skozi gosto meglo tega sveta - Jezus, človek z ranami od žebeljev na rokah. Do sedaj se niste preveč zanimali zanj. Vse, kar ste o njem slišali, se vam je zdelo tako čudno in nenavadno, da ste se mu izogibali. Toda Jezus vas je kljub temu poiskal in prišel k vam. Tedaj se lahko zgodi, da ga prepoznate: "Človek iz druge dimenzije, Sin živega Boga, bodi moj Odrešenik!" Moj prvi korak, ko postanem otrok božji, je spoznati Jezusa. Drugi korak pa je sprejeti ga s popolnim zaupanjem. Jezus lahko uredi moje duhovno življenje, mi da duševni mir in mi odpusti grehe moje mladosti!

V Stari zavezi je neki sveti mož dejal: "Skrbiš za mojo dušo." Nenadoma se boste popolnoma zanesli na Jezusa. To zaupanje je tako močno, da lahko človek s svojim prejšnjim življenjem popolnoma prekine in preda v njegove roke vse svoje življenje. Temu pravimo spreobrnitev. To je bil trenutek v mojem življenju, ko sem z osemnajstimi leti prekinil svoje brezbožno življenje in ga predal v Jezusove roke. Noben človek mi pri tem ni pomagal in tudi jaz ne morem pomagati vam. To morate sami rešiti z Jezusom. Trdno se odločite in mu recite: "Vzemi moje življenje, Jezus, želim, da naj bo tvoje!" Ko to storite, boste v istem trenutku postali otrok božji.

Prihajajo ljudje in me prepričujejo, da obstajajo tudi drugi načini, kako se človek lahko odreši. Pa se poskušajte odrešiti na kak drug način! Trdim, da v kraljestvo božje vodijo samo ena vrata! Ta vrata so - Jezus! Jezus je umrl in za nas od mrtvih vstal!

Ko boste postali otrok božji, tedaj poiščite Jezusa. Tako dolgo vas je iskal in se trudil okoli vas. Takrat boste lahko tudi molili. In šele takrat vas bo slišal, kako mu razkrivate svoje gorje. Lahko mu razkrijete svoje srce, kakor otrok svojemu očetu.

Le star pastor sem, ki je tekom svojega življenja spoznal veliko ljudi. Ker človeško naravo dobro poznam, sem prepričan,

da vsak, prav vsak človek poseduje kakšno mračno skrivnost, ki jo skriva globoko v srcu. Kamorkoli gremo, te skrivnosti so vedno z nami. Toda ko postanemo otrok božji, lahko pred Jezusom olajšamo svoje srce. Lahko mu odpremo srce in mu zaupamo svoje največje skrivnosti, svojo nedoslednost in zgrešena dejanja. Lahko mu povemo, česar ne bi mogli zaupati nobenemu človeku.

Na mladinskem taboru mi je nekaj fantov pripovedovalo o svojem življenju. Neki osemnajstletnik je dejal: "Vzgojen sem v krščanskem duhu, vendar ni dosti manjkalo, da bi vse to zavrgel. Nato pa sem nekega dne, preden sem se odpravil na biblijski sestanek, rekel Jezusu: 'Jezus, če nocoj ne spregovoriš, bom vse skupaj pustil. Če me ne boš razsvetlil, ne bom mogel reševati svojih življenjskih problemov v velemestu!'" Nadaljeval je: "Ko sem se iz proučevanja Biblije vračal domov, mi je bilo že vse jasno! Jezus je slišal mojo molitev in spregovoril meni osebno!" Ta zgodba me je zelo ganila. Fant je kljub svojim sumom in razočaranjem poklical Jezusa in dobil odgovor. Koliko prej bomo dobili odgovor, če ga pokličemo kakor otroci božji. Moja mati, ki je živela v Hülbenu pri Urachu v Švabskih Alpah, mi je med vojno pisala: "Danes sem se prebudila ob treh zjutraj. Začela sem premišljevati o mojih sinovih na bojišču, o vnukih, o vas, ki živite v krajih, ki jih stalno bombardirajo, in o Elizabeti v Kanadi, o kateri že dolgo nimam nobenih novic. Prevzela me je skrb in počutila sem se, kakor da me nekdo davi z železnimi rokavicami. Potem pa sem začela moliti: 'Jezus, nakloni mi svojo besedo! Ne morem prenesti vseh teh skrbi!' Nato sem prižgala luč, vzela Biblijo in jo odprla." (O, blagoslovljeni ste vsi tisti, ki imate na nočni omarici Biblijo!) "Prvi stavek, na katerega sem naletela, se je glasil: 'Vso svojo skrb prenesite nanj...'" Materino pismo se je končalo z besedami veselja: "Vso svojo skrb sem prenesla nanj, ugasnila luč in pomirjeno zaspala." - To lahko stori samo tisti, ki je otrok božji.

Spominjam se, kako mi je mati nekega dne rekla: "Sinoči sem bila tako utrujena, da nisem zmogla niti moliti. Rekla sem samo: 'Lahko noč, dragi Odrešenik!'" Pomislil sem: "Tako bi morali otroci božji govoriti s svojim Gospodom! Tako je pravilno!" In Gospod zares skrbi za svoje otroke. Moj Odrešenik je z menoj vsak dan in vsako noč, popolnoma mu

pripadam in nanj se lahko popolnoma zanesem. Razumete? Največja nesreča, ki lahko zadane človeka je, da ne zna moliti. Želim si, da bi se iz vašega grla izvil prvi krik novega življenja: "O, Bog, grešil sem! Bodi milosten do mene, grešnika!" In želim si, da ne bi mirovali vse dotlej, dokler ne boste pripadli Jezusu, dokler ne postanete otrok božji. Takrat mi ne bo več treba skrbeti zaradi vas.

Preprosto ne morem verovati!

1. Brez vere je nemogoče živeti

Zares, to je neizpodbitno! Kdor ne more verovati, se težko prebija skozi zemeljsko življenje, o večnem življenju pa sploh ne moremo govoriti! Ne vem, kaj bi svetoval tem ljudem. Nevernemu človeku se ne da pomagati. Rad bi vam pojasnil, zakaj je to tako.

Mi si zamišljamo Boga kot nek teološki pojem, misel, naravno silo ali nekaj podobnega. Dragi prijatelji, Bog je oseba, ki resnično obstaja in izpolnjuje celo vesolje. Če nimam božjega miru in ne živim napram njegovi volji, torej če nisem otrok božji - tedaj živim izven resničnosti. In to je zelo nevarno.

Najpomembnejši trenutki mojega življenja so bili, ko sem kot mlad častnik za časa prve svetovne vojne nenadoma spoznal: "Bog je tu!" Počutil sem se, kakor da sem se z veliko hitrostjo zaletel v zid. Pred tem sem imel navado reči: "Verjamem v Boga", in podobne neumnosti, toda nikoli nisem resnično doumel njegove stvarnosti. V tistem trenutku pa sem se soočil s stvarnostjo božjega obstoja.

V Bibliji je psalm, ki tako prepričljivo govori o tem, da je Bog stvaren, da ga zares ne smemo izpustiti. V njem so besede: "Če se povzpnem v nebo, si tam." Ameriški astronaut Glenn je ob neki priliki izjavil, kako je bil impresioniran, ko ga je v kapsuli vesoljske ladje prešinilo: "Bog je tudi tu!" - Če se povzpnem v nebo ali potujem po vesolju, Bog je tudi tam! Tudi če se spustim v najglobljo jamo rudnika, 1000 metrov globoko, bom tam našel Boga! Psalmist pravi: "...če bi legel v podzemlje, si tam."

Ko sem nedavno tega z letalom potoval v Kalifornijo, mi je žena v potovalko položila list papirja z vrstico iz tega psalma. Ko sem v Kaliforniji odprl torbo, sem ga našel in prebral: "Če bi vzel peruti zore, če bi prebival na koncu morja; tudi tja bi me vodila tvoja roka in me držala tvoja desnica." Bog je največja stvarnost!

Ker je Bog največja stvarnost, ga človek ne more nekaznovano vse svoje življenje zanemarjati. Če živimo, kakor da Boga ni,

kršimo vse njegove zapovedi: če se ločimo, lažemo, če svojim staršem ne izkazujemo dolžnega spoštovanja, če Bogu kratimo spoštovanje, ki mu pripada, tedaj resnično zgrešimo stvarnost življenja. Tako se ne da uspešno preživeti življenja.

Ozrite se malo okoli sebe. Ljudje ne najdejo izhoda iz svojih stisk, celo tisti, ki imajo denarja v izobilju. V njihovih dušah vlada nemir, njihovo privatno življenje in odnosi v družini niso taki, kakršni bi morali biti.

"Le kako naj prijetno živimo, ko pa ne moremo verovati?" Brez vere naše življenje ne more biti lahko. Kaj šele smrt! Čez sto let ne bo več nobenega izmed nas. Vsi bomo morali umreti.

Če ste sedaj pomislili: "Po smrti ni ničesar več. Tedaj bomo pač mrtvi in to je vse!", bi vam predlagal, da dobro premislite, komu boste verjeli; sami sebi ali božji Besedi - Bibliji. Kako boste prenesli smrt, ko se boste soočili z dejstvom, da je odhod iz tega sveta neizbežen in da s seboj ne boste mogli odnesti prav ničesar od tega, kar ste celo življenje nosili na kup. Morda ste si zgradili lepo hišo; jaz si je nisem, vi pa morda ste. Sam imam veliko knjižnico. Posloviti se bom moral od vsega, kar sem imel rad, tudi od ljubljenih ljudi - nič in nikogar ne bom mogel vzeti s seboj. Samo nekaj lahko človek odnese s seboj v večnost - svojo krivdo pred Bogom. Zamislite si - ležite na smrtni postelji in nenadoma vas prešine misel: "Odhajam in vse moram zapustiti, samo moji grehi in prekrški, od otroštva pa do danes, se bodo z menoj pojavili pred obličjem svetega in pravičnega Boga!" Kako bomo pripravljene pričakali božjo sodbo, če ne verujemo Vanj, ki oprošča naše grehe? Ne pozabite, da bomo nekega dne vsi morali stopiti predenj!

Jezus, ki je drugače tako milostljiv, je nekoč dejal: "Ne bojte se tistih, ki ubijajo telo." Čeprav se sam zelo bojim takih ljudi. Vendar pa Jezus za njih pravi: Oni so 'majhne ribe'! "Ne bojte se njih," je dejal, "temveč se bojte tistega, ki lahko dušo in telo pogubi v peklu." In naj vas ob teh Jezusovih besedah spreleti srh, to je resničnost, ki se ji ne da izogniti.

Pred nekaj leti je na norveškem živel znameniti profesor Hallesby. Imel sem to čast, da sem ga spoznal. Bil je zares čudovit človek. Tisti pravi, uravnovešeni, iskreni Norvežan. Nekoč je cel teden vodil oddaje na nacionalnem radiu. V neki oddaji je dal izjavo, ki je razburila mnogo duhov. Rekel je:

"Lahko se vam zgodi, da se boste zvečer mirno ulegli v posteljo, zjutraj pa se boste zbudili v peklju. Moja dolžnost je, da vas opozorim na to nevarnost!" Te besede so v delu Norveške izzvale ostre proteste, saj se imajo Norvežani za zelo "moderne ljudi". Nek novinar je v največjem časopisu v Oslu objavil članek, v katerem je napisal: "Saj nismo več v srednjem veku! Sramotno je, da se tako sodobno institucijo kot je radio, koristi za promoviranje takih neumnosti!"

Seveda, če je nekaj objavljeno v tako pomembnem časopisu, se kmalu pojavi tudi povsod drugod. Kmalu so ves tisk preplavili članki na temo: "Saj nismo več v srednjem veku! Kako lahko nek profesor govori o peklju?"

Končno so na radiu Oslo zaprosili profesorja Hallesbya, naj poskuša zadevo popraviti. Spet se je usedel za mikrofona in dejal: "Rad bi razčistil to sporno zadevo. Tako bom naredil: lahko se vam zgodi, da se zvečer mirno uležete v posteljo in se zjutraj zbudite v peklju. Moja dolžnost je, da vas opozorim na to nevarnost!" To je bila poslednja kaplja.

Začeli so spraševati norveške škofo: "Ali pekel obstaja, ali ne?" V debato se je vmešala tudi revija "Der Spiegel" in objavila članek z naslovom: "Prepir o peklju v Norveški".

Slabo leto po tem "viharju" sem odpotoval v Oslo, kjer sem imel nekaj predavanj za študente. Ob večerih sem imel tudi nekaj javnih predavanj. Takoj po mojem prihodu so organizirali tiskovno konferenco. V hotelu se je zbralo mnogo novinarjev. Tedaj se je zgodilo nekaj nenavadnega. Na moji desni je sedel novinar, ki je sprožil vso to polemiko po časopisih, na moji levi pa profesor Hallesby, kot predstavnik evangeličanskega tiska. Začeli so me spraševati. Novinarji so kar planili po meni: "Pastor Busch, s pastorjem Hallesbyem sva imela polemiko. Rad bi vas vprašal nekaj v zvezi s tem, saj ste znan kot moderen človek. Kaj mislite, ali pekel obstaja?" "Da," sem mu odgovoril. "Seveda pekel obstaja. To je samo po sebi razumljivo!" "Ne morem razumeti, da lahko prav vi izjavite kaj takega," je nadaljeval. "Rad bi vam to malo pojasnil," sem mu odvrnil. "Jaz verjamem, da pekel obstaja, zato, ker je tako rekel sam Jezus. In jaz Jezusovim besedam brezpogojno verjamem. Jezus je vedel mnogo več, kakor vsi pametni ljudje skupaj."

Božja beseda nas uči: "Bog želi, da bi se vsi ljudje odrešili in spoznali resnico." O nujnosti verovanja govorimo zato, ker

je Bog ljudem pokazal način, kako lahko blagoslovljeno živijo in blaženo umrejo.

Le kako bi lahko shajali z našim življenjem, če ne bi mogli verovati? Kako lahko odidemo s tega sveta, če ne verujemo več? Kako nepripravljeni stopiti pred večnega Boga?

Poskušal vam bom še drugače to prikazati. Predstavljajte si, da imate lepo zlato ribico. Nekega dne pomislite: "Ubogo bitje, ves dan moraš preživeti v tej hladni vodi! Rad bi ti malo olajšal življenje!" Vzamete jo iz vode, jo obrišete z brisačo in postavite v lepo zlato kletko. Nato ji prinesete najboljšo hrano; ne vem, kaj zlate ribice jedo - mravljinčja jajca ali kaj podobnega. Torej, dajete ji najlepša in najdebelejša mravljinčja jajčeca in ji govorite: "Draga moja zlata ribica, poglej, sedaj imaš lepo zlato kletko, prekrasna mravljinčja jajčeca, svež zrak! Sedaj bo vse super!"

Kako se bo zlata ribica odzvala na vašo skrb? Bo hvaležno zamahnila z repom in rekla: "Hvala! Oh, hvala!" Ne, tega prav gotovo ne bo storila; divje bo trzala in se strašno mučila, da pride do zraka. In če bi lahko govorila, bi vam rekla: "Ne maram tvoje zlate kletke, ne maram tvojih mravljinčnih jajčec, želim si nazaj v svoje naravno okolje, želim si v vodo!"

Glejte, Bog je naše naravno okolje, saj je ustvaril nebo in zemljo, pa tudi nas. "Vse življenje izhaja iz tebe", je prvi verz švicarske himne. Bog je naše naravno okolje. Dokler se ne pomirimo z Bogom, zapiramo svojo dušo v zlato kletko. Človek današnjega dne privoščil svoji duši prav vse: zabavo, potovanja, najboljše jedi, dobra vina - vse; in vendar se duša otepa in govori: "Ne želim teh stvari! Želim v svoje naravno okolje, želim mir z Bogom!" Ne bodite okrutni sami s seboj! Naše srce kriči v nas tako dolgo, dokler ne najde miru v živem Bogu! Kakor si riba želi v vodo, tako tudi naša duša hrepeni po Bogu, -ki je naše naravno okolje!

Le kako bi bili lahko zadovoljni v življenju, ko ne verujete več? Lahko vam povem samo to; ne boste zadovoljni, če ne verujete, niti v življenju, niti v smrti, niti v večnosti.

Lahko rečete, da gre na videz večini ljudi prav dobro. Jaz pa mislim, da bo čas pokazal, ali imate prav. Vzemite na primer Goetheja. Bil je lep, bogat, inteligenčen, postal je celo minister, skratka, imel je vse. Na koncu življenja pa je rekel svojemu prijatelju Eckermannu, da če bi zbral skupaj vse ure resnične sreče, ki jih je v življenju doživel, ne bi zadostovalo

nihi za tri dni. Goethe ni imel miru! Ne, če človek ne veruje, ni kos življenju.

2. Pomembno je imeti pravo vero

Pomembno je imeti, ne kakršno koli, temveč pravo, odrešujočo vero! Vsakdo ima nekakšno vero. Nekoč, ko sem bil še študent, je neka gospa prišla obiskat mojo mater. Ni je bilo doma, zato sem rekel: "Gospa, mame ni doma. Dokler se ne vrne, se boste morali zadovoljiti z mojo družbo." "Zelo ste ljubeznivi," mi je vljudno odgovorila. Ko se je namestila, me je vprašala: "In s čim se vi ukvarjate?" Odvrnil sem ji: "Teologijo študiram." "Kaj?" je presenečeno vprašala. "Teologijo? Kdo pa še danes veruje! Nemogoče!" Nato je stara gospa ponosno izjavila: "Mi imamo Goethejevo vero! Krščanstvo je preteklost!" (To se je zgodilo v Frankfurtu, v Goethejevem mestu.)

Ker mi je bil tak pogovor neprijeten in se nisem želel prepirati s staro gospo, sem poskušal spremeniti temo: "Draga gospa, kako pa kaj vaše zdravje?" Na te besede je nekajkrat potrkala po mizi in hitro dejala: "Toi, toi, toi! Po teh stvareh se ne sprašuj!" "Oprostite," sem vprašal, "kaj pomeni: 'toi, toi, toi'?" "To odvrne nesrečo!" "Ah, tako torej," sem dejal, "zavrgli ste vero v živega Boga in namesto tega verjamete v 'toi, toi, toi' in v trkanje na les! Zelo dobro! To ste dobro napravili, da ste zamenjali to vero za ono!"

Vsakdo v nekaj veruje, vprašanje pa je, ali je njegova vera prava, odrešujoča. Ljudje današnjega dne pravijo: "Pomembno je v nekaj verovati!" To nekaj se glasi: "Verjamem v 'ljubega boga!'" - "Verjamem v naravo!" - "Verjamem v usodo!" - "Verjamem v previdnost!"

Dragi prijatelji, to ni nič. Poglavitno je imeti pravo vero, vero, ki nam prinaša mir, mir z Bogom in mir v srcu. Potrebno je imeti vero, ki nas odreši pekla; kar lahko občutim že sedaj, saj mi je prinesla novo življenje. Če vaša vera ni takšna, je brez vrednosti.

Veliko ljudi je nekajdo verovalo v Nemčijo, končno zmago in Hitlerja. In kako se je vse to končalo!? Se vam ne zdi, da obstaja tudi kriva vera? Kdor bi bil rad deležen božje odrešitve, mora imeti pravo vero.

Edina prava vera je vera v Jezusa, Sina živega Boga. Vera v Jezusa Kristusa! Ne vera v nekoga, ki je osnoval religijo - takšnih je na pretek, temveč v Jezusa Kristusa, Sina živega Boga.

V Bibliji je zapisana čudovita zgodba, v kateri je lepo prikazano, kaj v bistvu je odrešujoča vera v Jezusa Kristusa.

Da bi zgodbo dobro razumeli, se v mislih poskušajte vrniti 2000 let nazaj, v mesto Jeruzalem. Od mestnih vrat se vije pot proti vzpetini, ki se v hebrejščini imenuje Golgota, "kraj lobanj". Poglejte si množico, ki tako divje kriči! Poglejte rimske vojake, ki kockajo za obleko obsojenih. Stopimo bliže. Na srednjem od treh križev visi Sin božji - z žebli prikovan! Njegov obraz je krvav, kajti trni njegove krone so se mu zapčili globoko v kožo. To je Bog, ki visi na križu. Na njegovi levi in desni visita razbojnika. Nenadoma se zmračí. Smrt se približuje. Eden od dvojice razbojnikov nenadoma začne kričati: "Hej, ti v sredini. Rekel si, da si Sin božji. Če ne lažeš, stopi s križa in mi pomagaj!"

Njegovo reakcijo je prav lahko razumeti. Človek v smrtnem strahu izreče tudi besede, ki jih drugače ne bi. V tem se oglasi tudi drugi razbojnik. Obrne se k svojemu prijatelju in ga pokara: "Se še vedno ne bojiš Boga?!"

Vedno se začne tako, s priznanjem, da je Bog svet in da človek zasluži njegovo sodbo, ki je strašna.

Ko so po naših mestih začele padati bombe, so bili ljudje prepadeni in zgroženi. Morda je za to kriva cerkev, ki ni dopovedala ljudem, da je Bog lahko tudi strašen, da ljudem lahko obrne hrbet in dopusti, da se nadnje zgrne nesreča. "Kaj se ne bojiš Boga?" je vprašal razbojnik. Tudi danes bi morali po ulicah naših mest kričati: "Se še vedno ne bojite Boga?" Morali bi se napotiti v tovarne in urade, kjer ljudje "preko trupel" svojih sodelavcev služijo denar in kričati: "Se še vedno ne bojite Boga?" Mladim, ki živijo v razvratu, bi morali reči: "Se še vedno ne bojite Boga?! Kaj si pa mislite? Ali ste slepi?" Tako se začne. Najprej moramo spoznati, da je Bog svet in strašen.

"Po pravici smo tukaj, za svoja dela sprejemamo zaslužno plačilo", je nadaljeval drugi razbojnik. To je drugi korak, ki vodi k odrešujoči veri: razbojnik je priznal svoje grehe.

Srečal sem mnoge ljudi, ki so govorili: "Ne morem verovati!" Vprašal sem jih: "Ste že priznali Bogu vaše grehe?" - "Ne,

delam, kar je prav in Boga se ne bojim." Na take besede sem vedno odgovoril: "Dokler boste tako varali samega sebe, ne boste mogli spregledati!"

Pred kratkim sem srečal moža, ki mi je, tudi on, rekel: "Delam, kar je prav in ne bojim se Boga." "Čestitam!" sem mu dejal. "Zase, na žalost, tega ne bi mogel reči. V mojem življenju je marsikaj nepravilnega." Odgovoril mi je: "Seveda, če se ozirate na drobnarije!" "Oh, da," sem odvrnil, "Bog se ozira tudi na drobnarije! Ne varajte samega sebe, da to ni tako!"

Do prave, odrešujoče vere boste prišli šele tedaj, ko boste greh imenovali z njegovim pravim imenom; ko boste svoje predzakonske seksualne avanture imenovali razvrat; ko boste svoje izvenzakonske odnose imenovali prešuštvo; ko laži ne boste več imeli za iznajdljivost; ko svoje sebičnosti ne boste več opravičevali, temveč boste priznali, da ste sami sebi svoj Bog, to pa je bogoskrunstvo. To je drugi korak, ki nas vodi k odrešujoči veri: ko svoje grehe končno imenujemo s pravim imenom, ko stopimo pred Boga in mu rečemo: "Gospod, zaslužil sem tvojo sodbo!" Neverjetno je, kako ljudje dandanes varajo sami sebe: "Vse je v redu!" Lahko ste prepričani, nekega dne nam bo Bog strgal maske z obrazov!

Ko je pokaral svojega prijatelja, se je razbojnik obrnil k Jezusu: "Nič slabega nisi storil. Zakaj visiš tu med nama?" - V tem trenutku ga je spreletelo: "Tu visi zaradi mene! Mojo krivdo nosi!" Ob tem spoznanju mu je ostalo samo še to, da Jezusa zaprosi: "Gospod, ko boš prišel v svoje kraljestvo, se spomni name!"

To je tretji korak: razbojnik je spoznal, da ga lahko Jezus za večno odreši, saj je umrl namesto vseh nas. Na njegove besede je Jezus odgovoril: "Zares, pravim ti, danes boš z menoj v raj!"

To je odrešujoča vera: zavedati se božje svetosti, priznati, da ste izgubljeni in sprejeti Jezusa, ki je umrl na križu za naše grehe, kot edino pot odrešitve. Brez te vere vaše življenje ne bo nikoli resnično življenje. S to vero boste dosegli življenje duhovnega izobilja!

Nekateri oporekajo moji enostranskosti. Moj odgovor na to je: "Oprostite, toda samo ta način obstaja, samo ta pot. Samo s takšno vero lahko smiselno in srečno živimo in umremo brez strahu, osvobojeni božje sodbe. Prava vera

pomeni, da stopimo pred Boga kot grešniki in ga zaprosimo za oprostitev naših grehov. Seveda moramo brezpogojno verjeti, da je bila njegova sveta kri prelita tudi za naše grehe; verjeti moramo, da je Jezus umrl za nas, oziroma namesto nas!"

Hočem, da teh besed nikoli ne pozabite: "Jezus je umrl zame!" Ko zjutraj vstanete iz svoje postelje, naj v vaši glavi odmevajo besede: "Jezus je umrl zame!" Na vašem delovnem mestu, v težavah, naj vaše misli zapolnjuje:

"Jezus je umrl zame!" Tedaj vam bo Bog naklonil svojo milost. Spoznali boste, da je Jezus zares umrl za vas in, da ste zaradi tega tudi vi lahko otroci božji. V trenutku, ko boste to spoznali, ste že zakoračili v njegovo kraljestvo! Jezus je rekel: "Jaz sem vrata. Kdor stopi skozi mene, bo odrešen."

So pa tudi ljudje, ni jih malo, ki govorijo: "Lepo je, kar govorite, toda jaz enostavno ne morem verovati. Slišati je zelo prepričljivo, toda jaz, na žalost, ne morem verovati." Štiri vrste ljudi imajo ta problem: na sledečih straneh bom govoril o njih.

3. Ljudje, ki ne morejo verovati...

a) ...ker niso religiozni

V prvi skupini so ljudje, ki govorijo: "Ne morem verovati, ker nisem religiozen. Vam, pastor, je lahko, ker ste religiozen človek!" Na to jim odvrnem: "Tudi jaz nisem religiozen." Iskren bom: zvonanju, kadiru in podobnim stvarim pripisujem prav malo pomena. Bilo mi je ljubo, ker sem zadnjá leta v Essnu vedno pridigal v dvorani, v kateri je ponavadi igral samo orkester pihalne godbe. V njej ni bilo niti orgel, niti zvonov in tudi pogrešal jih nisem. Nič nimam proti tem stvarim, toda potrebujem jih ne. Nisem preveč religiozen!

V času Sina božjega je na zemlji živel veliko religiozних ljudi. Bili so pismouki, duhovniki, farizeji, sami religiozni ljudje. Najbolj liberalni med religioznimi ljudmi te dobe so bili saduceji. To so bili ljudje, ki bi danes govorili: "Boga iščem v naravi." Za časa nacizma so govorili: "Bog se bori za nas." In ti religiozni ljudje so Sina božjega pribili na križ. Jezus se v njihovo dojemanje religije ni vklapljal.

Obstajajo pa tudi popolnoma nereligiozni ljudje: razvratniki,

tihotapci - Biblija jih imenuje cariniki - delavci, ki se od zore do mraka mučijo za svoj vsakdanji kruh, podjetniki kakor Zakej, ki so svoje življenje posvetili zbiranju denarja... Ti ljudje so bili popolnoma nereligiozni. Toda ravno oni so se priklonili Jezusu! Kako je to mogoče? Dobro so vedeli, da so grešniki, da ne živijo, kakor bi bilo treba. In Jezus je Odrešenik, ki je prišel, da bi jih napravil otroke božje! In oni so verjeli vanj.

Jezus ni prišel zato, da bi napravil religiozne ljudi še bolj religiozne, temveč, da bi grešnike odrešil duhovne smrti in pekla. Prišel je, da bi tudi grešniki lahko postali otroci božji! Ko mi ljudje pravijo, da ne morejo verovati, ker niso religiozni, jim lahko povem samo to: "Vi imate največ možnosti, da postanete otrok božji!" Vsi smo grešniki in to dobro vemo, toda Jezus je umrl za nas! Ponavljam: Jezus ni prišel, da bi religiozne ljudi napravil še bolj religiozne, temveč, da bi iz izgubljenih grešnikov napravil otroke božje!

b) ...ker ne želijo verovati

Druga skupina ljudi so tisti, ki pravijo: "Ne morem verovati!" Vendar bi morali, če bi bili iskreni, v resnici priznati: "Ne želim verovati!" V trenutku, ko se posvetite veri, se mora vaše življenje korenito spremeniti. Toda vi tega ne želite. Dobro veste, da v vašem življenju ni vse kakor bi bilo treba. Toda če bi postali otrok božji, bi morali to priznati. Ne, tega ne želite. Vaši prijatelji bi vas morda zasmehovali! In kaj bi rekli vaši sorodniki, če bi nenadoma postali kristjan? Ne, raje ne! Če slučajno srečate nekoga, ki vam pravi: "Ne morem verovati!" - morate vedeti, da je to samo drugače povedano: "Ne želim verovati!"

V Bibliji je zapisana pretresljiva zgodba: Sin božji je sedel na Oljski gori. Pred njegovimi očmi se je v soncu kopalo mesto Jeruzalem. Na drugi strani se je dvigovala vzpetina, na kateri je stal prekrasen tempelj, ki so se mu čudili tudi pogani ter ga šteli med sedem čudes antičnega sveta. Prizor se je v vsej svoji lepoti ponujal njegovim očem. Nenadoma so učenci opazili, da po licih njihovega učitelja teko solze. Presenečeno in vprašujoče so ga pogledali. Jezus je z žalostnim glasom izgovoril naslednje besede: "Jeruzalem, Jeruzalem... Kolikokrat sem hotel zbrati tvoje otroke kakor zbira koklja svoja piščeta pod peruti, pa niste hoteli... Zato bo vaša hiša

zapuščena."

To je eden od najpretresljivejših stavkov v Bibliji: "Toda vi me niste hoteli!" V Jeruzalemu so morda govorili: "Mi ne moremo verovati!" Toda v bistvu tega niso hoteli!

Kdor ne želi verovati, mu tega tudi ni treba! Je tako? Cerkve vam nalagajo razne obveznosti, toda v božjem kraljestvu vlada popolna svoboda. Če želi, ima vsakdo pravico živeti brez Boga. Bog nam nudi svoje prijateljstvo, toda mi ga lahko zavrnemo. Si želite živeti brez Boga? Lahko to storite! Si želite živeti brez božjega miru? Lahko to storite! Si želite živeti brez molitve? Lahko to storite! Si želite živeti brez Biblije? Lahko to storite! Si želite kršiti božje zapovedi? Tudi to lahko storite! Lahko! Če si kdo ne želi Odrešenika, ki ga je poslal Bog, da bi rešil grešnike, ga lahko zavrne. Kdor si želi končati v peklu, to lahko stori! Pri Bogu ne obstaja nobena prisila. Nekaj pa vam mora biti jasno in to je, da boste morali na koncu prevzeti nase posledice svojih odločitev. Bog vam z Jezusom nudi oprostitev grehov ter mir s samim seboj. Na to mu lahko odvrnete: "Ne potrebujem tega! Ne želim tega!"

Če se boste tako odločili, tako tudi bo. Toda ne mislite si, da se boste lahko pet minut pred smrtjo spreobrnili in sprejeli to, kar vam je Bog celo življenje zaman ponujal. Imate vso pravico, da zavrnete mir, ki vam ga Bog preko Jezusa Kristusa ponuja. Toda če to zavrnete, boste morali večnost prebiti brez božjega miru, daleč stran od njegove prisotnosti. In to je pekel!

Pekel je kraj, kjer se je izgubil vsak spomin na Boga! Tam vas ne bo več klical k sebi. Tam ne bo več možno spremeniti svoje usode. Tam boste morda hoteli moliti, toda ne boste več mogli. Morda boste hoteli poklicati Jezusovo ime, toda ne boste se ga več niti spominjali. Ni vam treba sprejeti sporočila, ki vam ga prinašam. Lahko ga zavrnete in se ne obrnete k Jezusu. Toda morate vedeti, da ste s tem izbrali pekel! Lahko izbirate po lastni volji!

"Toda vi niste hoteli!" je rekel Jezus Jeruzalemčanom. Ni jih silil, naj si premislijo. Toda to, kar so izbrali, je bilo strašno.

c) ...ker so doživeli že toliko hudega

Ta tretja skupina ljudi uporablja prav čuden izgovor. Pravzaprav mi ni tega rekla še nobena ženska. Nenavadno,

samo moški uporabljajo ta izgovor: "Gospod pastor, toliko hudega sem že doživel, da ne morem več verovati!" Tedaj jih vprašam: "Kaj ste doživeli? Tudi mene je doletelo marsikaj hudega." Najpogostejši odgovor je: "No, jaz... Torej ... Toliko hudega sem doživel, da ne morem več verovati!" Ta stavek se kakor zli duh mota po glavah moških. V takšnih situacijah se ponavadi malo pošalim in jih vprašam: "Ali verjamete, da je to, kar piše v voznem redu, resnica? Ali verjamete vsaki informaciji, ki jo slišite od policaja?" - "Da!" - "Torej nehaite govoriti: 'Ne verujem več!', raje recite: 'Ne verujem več, razen v vozne rede in policaje.'"

Nato pravim: "Glejte, v moje mračno življenje, polno greha in umazanije, neumnosti in napak, je nekega dne vstopil Jezus. Spoznal sem, da je Sin božji in da ga je poslal Bog! Tedaj sem svoje življenje predal njemu, ki je toliko storil zame, Jezusu! In čeprav zares ne morete več verovati v nič in nikogar, lahko verjamete vanj, ki je za vas dal svoje življenje - in v vse, kar je rekel. Verujete v vse razen vanj, v kogar se zares lahko veruje. Še nobenega ni razočaral, vi pa pravite: 'Ne!' Saj to je smešno. Nato pa razlagate, koliko hudega ste že doživeli. Nič niste še doživeli!"

d) ...ker so se razhudili zaradi česa

Četrta skupina ljudi, ki ne morejo verovati, se sestoji iz malo kompliciranih ljudi. Ne morejo verovati, ker jih je na primer razhudila cerkev. Po navadi je to povezano s cerkvenimi dogmami.

Nekoč je k meni prisedla neka mlada študentka in mi dejala: "Študiram naravoslovje." "Zelo lepo!" sem dejal. "Nekaj ste me želeli vprašati?" "Da," je odgovorila. "Gospod pastor, poslušala sem eno od vaših pridig. Čutim, da imate nekaj, kar bi tudi sama želela imeti, toda ne morem verovati. Veste, ne morem sprejeti vseh teh cerkvenih dogem in zapovedi; počutim se, kakor da bi morala pogoltniti šop suhe slame!" Nasmehnil sem se in odvrnil: "Gospodična, saj ni treba goltati suhe slame! Ste že slišali kaj o Jezusu?" "Da", mi je odgovorila. "Dobro, kaj bi mi odvrnil, če bi vam rekel: 'Jezus je lažnivec!'" "Ne," je rekla, "tega ne verjamem!" "Torej verjamete, da Jezus govori resnico?" "Da," je rekla, "verjamem!" Nadaljeval sem: "Gospodična, ali obstaja kak človek, za katerega bi lahko rekli: 'Verjamem, da se še nikoli ni zlagal?'" "Ne", je

rekla. "Tega za nobenega ne bi mogla reči." "Glejte, gospodična," sem ji odvrnil, "iz teh vaših besed sledi, da vi že verujete. Svoje zaupanje ste poklonili Jezusu. To je zelo veliko. To je začetek. Jezus je govoril resnico. Biblija pravi: 'To je večno življenje, spoznati tebe, edinega pravega Boga, in njega, ki si ga poslal, Jezusa Kristusa.' Sploh se vam ni treba mučiti s cerkvenimi dogmami in zapovedmi."

Nekdo se vam približuje iz megle tega sveta. Vedno bolj jasno prepoznavate njegove rane, ki so jih pustili žebliji in trnova krona, njegove rane, ki govore o tem, da je nase prevzel vse vaše grehe in vas vzljubil z ljubeznijo, s katero vas doslej še nihče ni ljubil.

Uprite svoj pogled v Jezusa vse dotlej, dokler mu iz globine svojega srca ne rečete: "Odrešenik moj, Gospod moj in Bog moj!" Verovati ne pomeni pogoltniti vse dogme, ker je "tako rekel pastor"; verovati pomeni spoznati Jezusa Kristusa!

Nekateri pravijo: "Ne morem verovati, ker pastorji..." Sledi kakšna zgodba o pastoru, ki jih je razjezil. Eden od njih je imel ljubico, drugi je pobegnil s cerkvenim denarjem. Povsod se najdejo problematični pastorji. "Zaradi tega ne morem več verovati!" Ob teh besedah zardim, saj sam sebe dobro poznam. Sicer nisem pobegnil s cerkvenim denarjem, toda če bi me ljudje poznali tako dobro, kakor se poznam sam, tudi mene ne bi resno jemali. Kaj naj torej rečem v zvezi s tem?

Pazljivo poslušajte, kaj vam bom povedal. Nikjer v Bibliji ne boste našli zapisano: "Verjemi v svojega pastora in odrešen boš." V Bibliji piše: "Verjemi v Jezusa Kristusa in odrešen boš." Pastor je, kar na žalost ne drži vedno (mnogo je takih, ki ne opravljajo svoje osnovne funkcije) nič drugega kakor smerokaz k Jezusu! Smerokaz je včasih lahko tudi poškodovan, nagnjen in izpran od dežja, toda še vedno je smerokaz. Uporaben je tako dolgo, dokler se da razbrati smer, v katero kaže. Kar se mene tiče, jaz ne bi poslušal nobenega pastora, ki ni smerokaz k Jezusu, Sinu božjemu, ki je bil križan in ponovno vstal. Na poti do mojega cilja se ne bom hudoval na smerokaz, ki ni v najboljšem stanju, če mi le pokaže pravo pot in smer. Moj cilj je priti do izvora milosti - Jezusa Kristusa.

Bi hoteli na sodni dan stopiti pred Boga in mu reči: "Gospod, tvoje odrešitve in oproščenja grehov nisem sprejel zato, ker je bil pastor ničvreden!" Hočete tako stopiti pred

Boga? To me spominja na dečka, ki so mu pomrzle roke in je za svojega očeta dejal: "Prav mu je, ko pa mi ni kupil rokavic!"

Ne, dragi prijatelji, narobe je, če kdo reče: "Ne morem verovati!"

Obstaja nek lep Jezusov stavek, v katerem pravi: "Vsak, ki želi vršiti voljo mojega Očeta, bo vedel, če moj nauk izhaja od Boga." Vprašanje je samo, ali hoče pripadati Bogu in poslušati njegove zapovedi.

4. Kaj storiti, če ne moremo verovati?

a) Prosite Boga za razsvetlitev!

Blizu vas je. Recite mu: "Gospod, daj mi vero. Razsvetli me!" Zanesite se, da vas bo uslišal!

b) Verjemite, da je prisoten!

Jezus je tu! Pojdite v samoto in mu recite: "Jezus, rad bi ti predal svoje življenje." Tudi jaz sem tako storil, ko me je v moji brezbožnosti prevzel strah pred Bogom, in to me je privedlo do Jezusa.

c) Berite Biblijo!

Vsaj četrť ure na dan si prihranite za pogovore z Jezusom! V tem času berite Biblijo in poslušajte, kaj vam bo Bog povedal. Berite naglas! Nato dvignite roke in recite: "Jezus, veliko ti imam povedati. S svojim življenjem nisem zadovoljen, pomagaj mi!"

d) Poiščite si družbo kristjanov!

Poiščite ljudi, ki si želijo biti pravi kristjani! Ne ostanite sami! Na poti proti nebu ni veliko samotnih potnikov. Poiščite družbo kristjanov, ki potujejo po isti poti!

Kako naj bomo v življenju zadovoljni, ko nas neprestano tiščijo naši grehi in krivda?

V Württembergu pravijo: "Konec heca!" S temi besedami bi tudi sam želel začeti to poglavje: "Konec heca!" Stvar je zelo resna!

Kako naj bomo v življenju zadovoljni, ko nas neprestano tiščijo naši grehi in krivda? Te besede morate jemati resno: "...ko nas neprestano tiščijo naši grehi in krivda." Naši grehi in krivda nas zares neprestano tiščijo. Zato z veseljem govorim o nečem, o darilu, ki napravi človeka bogatega in presrečnega. Tega nekaj ne morete nikjer kupiti, nikjer na vsem planetu. Tudi če ste milijarder in razpolagate z neomejeno količino denarja, tega ne bi mogli kupiti. Do tega se ne morete dokopati niti s pomočjo raznih zvez, čeprav se dandanes z zvezami lahko pride do tistega, česar običajno ni mogoče kupiti. Te čudovite stvari, o kateri želim govoriti, ne morete dobiti, pa če so vaše zveze še tako dobre in vaši prijatelji še tako vplivni.

No, obstaja pa možnost, da se do te čudovite stvari dokopljete sami. Dobi se jo lahko samo kot darilo. Ta velika in čudovita stvar, o kateri govorim, to, kar se ne da kupiti in dobiti preko zvez, se imenuje - oprostitev grehov.

Morda ste sedaj razočarani. Morda ste pričakovali, da boste slišali nekaj čisto drugega. Verjetno se sprašujete:

1. Ali jaz to potrebujem?

Prepričan sem, da bi vsaj 50 odstotkov ljudi na vprašanje, ali potrebujejo oprostitev greha, odgovorilo z besedami: "Oprostitev greha? Kaj bi meni to?"

Nedavno tega mi je nek mladenič dejal: "Živimo v času, ko naše potrebe določajo reklame. Naši pradedi še niso poznali žvečilnih gumijev in cigaret. Sedaj pa se, zaradi neprestanih reklam po televiziji, radiu in na plakatih, življenja brez cigaret ne moremo več zamišljati. Najprej so ustvarili potrebo,

temu pa sledi prodaja." Mladenič je nadaljeval: "Tudi cerkev dela isto. Cerkev ljudem dopoveduje: 'Potrebujete oprostitev grehov!' Nato jim jo prodaja. Me razumete? Tega ne potrebujemo, cerkev pa ustvarja potrebo, da bi nam lahko prodajala svojo 'robo'!" Ali ni tako? Če bi sedaj ustavili nekoga na cesti in bi mu rekli: "Dober dan! Kako vam je ime?" "Meier!" "Gospod Meier, ali potrebujete oprostitev grehov?" Gospod Meier bi najverjetneje odgovoril: "Ah! Kar potrebujem je 2000 mark, ne pa oprostitev grehov!"

Ali ni imel mladenič prav? Bi bilo mogoče v človeku ustvariti potrebo, ki je prej ni imel, nato pa na to potrebo odgovoriti z biblijskim naukom?

Povedati vam moram, da je to strašna zmota, grozljiva zabloda. Naša največja življenjska potreba je oprostitev grehov! Tisti, ki trdi, da mu oprostitev grehov ni potrebna, prav gotovo ne pozna svetega in strašnega Boga. O božji ljubezni se toliko govori, da enostavno ne vemo več, da je Bog, a tako piše v Bibliji, strašen Bog! To, kar me je šokiralo, ko sem se prebudil iz grešnega življenja, je bilo spoznanje: Boga se je treba bati! Tisti, ki pravi: "Ne potrebujem oprostitev grehov!", nima pojma o Bogu, o njemu, ki lahko dušo in telo uniči v peklju. Ne varajte se, človek je lahko za večno izgubljen! To pravi Jezus, ki to najbolj ve.

Tudi če ves svet pravi: "Mi tega ne verjamemo!", bo ves svet doletela večna pogibel! Jezus prav gotovo ve največ o tem. Opozarja nas, da ne bi izgubili pravice do večnega življenja!

In vendar si ljudje, z vsemi svojimi grehi, drznejo reči: "Ne potrebujemo oproščenja grehov! Cerkev ustvarja to potrebo, ki je v resnici ni!" Neumnost! Ničesar ne potrebujemo bolj kot oprostitev grehov!

Ob tej priliki vam moram povedati neko mojo dogodivščino. Nekoč sem govoril na velikem shodu v prekrasnem mestu Zurichu. Bili smo v ogromni kongresni dvorani, kljub temu pa so bila zasedena vsa mesta, tako da so morali nekateri celo stati. Postal sem pozoren na dva gospoda, ki sta se očitno prav lepo zabavala. Videlo se je, da sta na shod prišla iz čiste radovednosti. Eden od njiju je imel lepo "kozjo bradico". Bila mi je všeč in pomislil sem: "Škoda, da sam ne morem nositi takšne bradice!"

S svojim predavanjem sem začel tako, da bi pritegnil pozornost te dvojice. Zares sta me z zanimanjem poslušala.

V tem sem prvič omenil "oprostitev grehov". V istem trenutku sem opazil, kako se je gospod z bradico porogljivo nasmehnil in nekaj zašepetal svojemu prijatelju. Kot sem že povedal, je bila dvorana zelo velika in oba sta stala precej daleč od mene. Nisem mogel slišati, kaj sta govorila, vendar pa sem po izrazu obraza prav lahko uganil. Bilo je nekaj takega kot: "Oprostitev grehov! Tipično pastorsko čvekanje!" Morda je ob tem tudi pomislil: "Saj nisem zločinec! Ne potrebujem oprostitev grehov!" Tudi vi tako razmišljate, ali ni tako? "Saj nisem zločinec! Ne potrebujem oprostitev grehov!"

Nenadoma me je preplavila jeza. Vem, da pred Bogom to ni lepo, vendar si nisem mogel pomagati. "Samo trenutki!" sem dejal. "Napravil bom kratek odmor, vi pa si ta čas odgovorite na vprašanje, ki vam ga bom postavil: 'Bi se radi za vso večnost odrekli možnosti oprostitev grehov samo zato, ker trenutno mislite, da tega ne potrebujete? Da ali ne?'" Na tisoče ljudi je, skupaj z menoj, pol minute prebilo v popolni tišini. Nenadoma sem opazil, kako je človek s kozjo bradico prebledel in se naslonil na zid. To ga je zelo zadelo! Verjetno je pomislil: "Sedaj sicer trdim: 'Nisem zločinec!' Toda ko pride moj čas, ko ne bo več šale, tedaj bi prav rad imel oprostitev grehov. Ne bi se želel tega odreči za vse večne čase." Se strinjate? Mar ne?

Obstaja nekaj fraz, ki sem jih v življenju slišal že ničkolikokrat. Ena od njih se glasi: "Ne delam nič slabega in ne bojim se Boga!" Toda verjemite, še nikoli nisem slišal tako govoriti nekoga, ki je mlajši od štirideset let. Mladi ljudje prav dobro vedo, da je njihovo življenje polno greha. Šele ko svojo vest dodobra omrtvimo, se nam lahko zgodi, da nam uide taka neumnost. In ko mi nekdo reče: "Ne delam nič slabega in ne bojim se Boga!", mu odvrnem: "Verjetno si star okoli štirideset let. To kar govoriš pomeni, da počasi postajaš senilen. To pomeni, da si svojo vest popolnoma omrtvil!" Dokler naša vest ni omrtvičena, zanesljivo vemo, da nam ni nič tako potrebno kot oprostitev grehov!

Pred nekaj leti se je v Essnu znašel ameriški rock pevec Bill Haley. Na tisoče mladih se je zgrnilo v Gruga Halle, da bi poslušali Haleya in njegov "band". Že med prvo pesmijo so začeli, počasi toda vztrajno, uničevati celo dvorano. Kasneje so izračunali, da je škoda znašala 60.000 mark. Nek mlad policaj mi je rekel: "Sedel sem v prvi vrsti in trdno sem se

moral prijeti za stol, da ne bi tudi sam sodeloval v divjanju."

Naslednji dan sem hodil po središču mesta. Opazil sem trojico mladeničev, za katere bi prisegel, da so bili na sinočnjem koncertu. Pristopil sem in jim rekel: "Dober dan! Stavim, da ste bili sinoči na Haleyevem koncertu!" "Seveda, gospod pastor!" "O," sem se začudil, "se mar poznamo? Zelo sem vesel! Recite mi, prosim vas, nečesa ne morem razumeti: zakaj ste uničili dvorano?" Tedaj so mi odgovorili: "Oh, pastor Busch, to smo storili iz obupa!" "Kaj?" sem vprašal. "Iz obupa? Zaradi česa pa ste obupani?" Odgovorili so mi: "Tega še sami ne vemo!"

Znani danski teolog in filozof Sören Kierkegaard mi je svojčas pripovedoval, kako je kot otrok s svojim očetom često odhajal na sprehode. Sem ter tja je oče obstal in zamišljeno pogledal svojega sina. Ob neki priliki mu je rekel: "Dragi otrok, v tvoji notranjščini se skriva obup." Ko sem to prebral, sem pomislil: "Če človek štirideset let službuje kot pastor v velikem mestu, odkrije, da je prav pri vseh ljudeh tako."

Poznate ta notranji obup? Povedal vam bom, odkod prihaja. Odpravimo se na majhno raziskovanje naših src. Naj to ilustriram z zgodbo.

Ko sem bil še pastor v rurskem okraju, sem se često spuščal v rudnike. To je čudovito doživetje. Dajo vam delovno oblačilo, na glavo si posadite zaščitno čelado, stopite v dvigalo in se spustite v globino; na primer do osmega nivoja. Je možno iti še globlje? Lahko, toda globlje se ne spusti nihče, ker je tam "močvirje". Vsa voda, ki priteka iz rudnika, se zbira tam in rudarji so to mesto z razlogom imenovali "močvara". Samo enkrat sem doživel, da je počila jeklena vrv na dvigalu. Kabina se je zrušila v globino - v "močvaro". Strašno!

Ta rudniška "močvara" je zame postala prispodoba vseh nas. Vsi vemo, da v našem življenju obstaja mnogo "nivojev". Na zunaj smo lahko veseli in dajemo vtis, da je z nami vse v najlepšem redu, toda v naši notranjščini je vse drugače. Človek se lahko smeje, čeprav je globoko žalosten. Sem ter tja smo videti, kakor da življenje sprejemamo kot igro, vendar globoko v nas, v naših dušah, v naših srcih, je skrit globok obup.

Tako pravijo zdravniki in filozofi, tako pravijo psihologi in psihiatri. O tem govorijo filmi in romani. Neverjetno je,

kako se včasih strah in obup manifestirata. Nek psihiater mi je povedal: "Še sanja se vam ne, koliko mladih ljudi prihaja v mojo ordinacijo!" Vendar pa se večina ljudi ne sprašuje, odkod prihajata obup in strah, temveč se poskušajo reševati s pomočjo alkohola in drog. Mnogo bolje bi bilo, če bi se soočili z resnico.

Dejstvo, da se v globini človeškega srca skriva obup, ni novo odkritje. Sliši se neverjetno, vendar so pisci Biblije to trdili že pred tri tisoč leti. Poleg diagnoze pa nam Biblija odkriva tudi razlog, zaradi katerega je tako. Biblija pravi, da smo od Adamovega padca v greh dalje oddaljeni od Boga in da torej živimo izven svojega elementa. Bog pa je naš naravni element, v katerem bi morali živeti! Biblija tudi pravi, da se vsi mi v bistvu bojimo božje sodbe in odgovornosti za lastno življenje. Toda poglavitni vzrok globokega obupa našega srca še vedno ostajajo naši grehi, naša krivda pred Bogom! To je največji problem našega življenja, problem, ki ga sami ne moremo rešiti! Tega se še kako zavedamo. Prav zato tudi v naših srcih obstaja tak obup.

Potrebujemo oprostitev grehov? Seveda, da potrebujemo! Ničesar ne potrebujemo tako, kakor oprostitev grehov!

Kaj je greh? Greh je vse, kar nas loči od Boga. Rodili smo se kot grešniki. Dovolite mi, da ponovno uporabim primerjavo:

Otrok, za časa druge svetovne vojne rojen v Angliji, prav gotovo ni imel nič proti nam - Nemcem, vendar je pripadal nasprotni strani. Prav tako smo tudi mi, po naravi, rojeni na strani, ki je nasprotna Bogu - v tem svetu. Tako smo od rojstva naprej oddaljeni od Boga. Od takrat naprej pa se bolj in bolj oddaljujemo od Boga; s tem, da med nas in Boga dvigujemo zid svojih grehov. Vsaka kršitev božjih zapovedi je kakor opeka, ki jo dodajamo temu zidu. Prav zato je greh neprijetna stvarnost, s katero živimo.

Povedal vam bom, kako sem dojel to strašno stvarnost greha in spoznal, da nobenega greha ni možno popraviti. Imel sem čudovitega očeta, s katerim sva bila v izvrstnih odnosih. Nekega dne sem se v svoji sobici na podstrešju naše hiše učil za izpit, ko sem zaslišal klic: "Wilhelm!" Pokukal sem skozi okence in vprašal očeta: "Kaj se je zgodilo? Kje gori?" "V mesto moram", mi je dejal. "Bi me spremil? V družbi je lepše!" "Toda oče," sem mu odvrnil, "ravno se učim za izpit. Sedaj ni pravi čas." "Potem bom šel pa sam", mi je odvrnil oče. Čez štirinajst

dni je bil mrtev.

V tem času je pri nas še vladal običaj, da mrtvec do pokopa ostane pri hiši. Sinovi smo bedeli poleg odprte krste. Noč je bila zelo tiha. Vsi so spali. Sam sem ostal poleg odprte krste. Nenadoma sem se spomnil, kako me je pred dvema tednoma oče zaprosil za spremstvo. In jaz sem ga zavrnil! Pogledal sem ga in dejal: "Oh oče, zaprosi me še enkrat! Če želiš, te lahko spremljam tudi sto kilometrov!" Toda njegova usta so ostala zaprta. Nenadoma sem spoznal: ta moja mała napaka je strašna stvarnost. Tudi če mi je na razpolago vsa večnost, je ne morem popraviti.

Kaj mislite, koliko grehov, koliko napak je v naših življenjih?! Le kako naj bomo veseli, ko nas grehi in napake neprestano spremljajo? Brez oprostitev grehov v življenju ne moremo biti zadovoljni!

In ko umremo? Kako bo takrat? Hočete svoje grehe odnesti s seboj v večnost? Velikokrat sem razmišljal, kako bo z mano. V mojih letih je to običajno. Morebiti se bom lahko oprijel neke ljubeče roke. Toda prišel bo trenutek, ko jo bom moral izpustiti. V tem trenutku bo ladja mojega življenja v tišini odplula proti Bogu - pred njegovo obličje!

Verjemite mi, natančno tako je, nenadoma se boste znašli pred njim! Z vsemi svojimi grehi, z vsemi svojimi napakami se boste pojavili pred živim, svetim Bogom! In zaprepadeni boste odkrili: "Saj sem vse svoje grehe in svoje napake prinesel s seboj!" Ali potrebujemo oprostitev grehov? Nič na tem svetu ne potrebujemo bolj, kakor oprostitev grehov! To nam je potrebno bolj kot vsakdanji kruh!

2. Kje jo lahko najdem?

Ali obstaja nekaj, kar lahko izbriše preteklost? Če obstaja, kje lahko to najdemo?

Ravnokar sem vam pripovedoval o svojem očetu. Svoje napake ne morem več popraviti. Razumete? Svoje krivde nikakor ne moremo izbrisati! Posledice naših napak ostajajo pred Bogom! Storjeno je nekaj, za kar je treba plačati!

Jezusov učenec Judež je svojega Odrešenika prodal za 30 srebrnikov. Ko je videl, kaj je storil, je nenadoma spoznal: "Pogrešil sem!" Odšel je k tistim, katerim je izdal Jezusa, jim

vrnil denar ter rekel: "Pogrešil sem. Vzemite svoj denar nazaj. Rad bi vse popravil!" Toda oni so skomignili z rameni in odgovorili: "Kaj nam to mar? To je tvoja stvar!" Tudi vi se lahko obrnete na kogarkoli, vsak vam bo odgovoril: "To je tvoja stvar!"

Toda, ali je mogoče, da se naši grehi in napake izbrišejo in oprostijo? Kako je to mogoče? Kdo nam lahko da oprostitev naših grehov?

Dragi prijatelji, na to vprašanje nam odgovarjajo vsi božji ljudje iz Biblije. Od začetka do konca, od Stare do Nove zaveze je biblijsko sporočilo jasno - oproščanje grehov obstajal

Kje? Sledite mi spet od Jeruzalemskih vrat do Golgote. Za zbrano množico se ne zmenite, niti za dva razbojnika. Ne zmenite se za rimske vojake, temveč pogledjte človeka, razpetega na srednjem križu. Kdo je ta človek v sredini? On ni človek kakor mi. On je stal pred zbrano množico in rekel: "Kdo mi lahko dokaže krivdo?" Prav nihče se ni tedaj našel, ki bi si drznil kaj reči. Tudi nihče izmed nas si ne bi drznil česa reči. Nato so ga odvedli pred Pilata in židovski Veliki svet. Tudi oni niso našli ničesar, za kar bi ga lahko obsodili. On ni eden izmed nas. On oprostitev grehov ne potrebuje. In vendar je visel na križu?! Kdo je ta človek? On ne izhaja iz našega sveta, temveč je prišel iz neke druge dimenzije, iz božjega sveta. Govorim o Jezusu, Sinu božjem. Na križu je razpet!? Zakaj? Zaradi koga?

Dragi prijatelji, Bog je pravičen. Greh mora kaznovati. Naše grehe je prevabil na Jezusa, svojega sina in na Jezusu jih je tudi obsodil. "Za naše zveličanje ga je zadela kazen..." To je najpomembnejše sporočilo Biblije: Jezus je namesto nas trpel božjo kazen za grehe, da bi mi lahko živeli v miru! Vidite, to je oprostitev grehov!

Kje se lahko rešim svojih grehov? Kje lahko pridobim mir z Bogom? - Pod križem! "Kri njegovega Sina, Jezusa Kristusa, nas očisti vseh grehov." Naj nam Bog pomaga, da spoznamo to resnico!

Izšla je zanimiva knjiga izpod peresa Američana Williama L. Hulla. To je pastor, ki je v zaporu trinajstkrat obiskal večkratnega morilca Adolfa Eichmanna. V ječi je imel z njim dolge pogovore in spremil ga je tudi do vislic, ko so izvršili smrtno kazen. Tudi ko so njegov pepel raztresli po morju, je bil prisoten.

Vsebino teh pogovorov z Eichmannom je objavil pod naslovom "Bitka za dušo". Na začetku knjige piše: "Moj cilj je bil rešiti tega strašnega grešnika, da ne odide v pekel. Pretresljivo je gledati, kako ta človek, ki je sedeč za svojim pisalnim stolom poslal v smrt na milijone ljudi in zadal svetu strašno rano, do poslednjega trenutka govoril: 'Ne potrebujem nikogar, ki bi umrl zame. Ne potrebujem oprostitev grehov. Ne želim si je.'"

Si tudi vi želite slediti Eichmannu in umreti na tak način? Ne? Če si tega ne želite, se z vsem svojim srcem obrnite k Jezusu, Sinu božjemu, ki nam edini na tem svetu lahko oprostí naše grehe, ki je za nas umrl, da bi s svojo smrtjo plačal vse, kar smo zakrivali!

Tekom teh razgovorov z Eichmannom se je pastor Hull bal temu človeku ponuditi odrešitev po krvi Jezusa Kristusa. Ali sploh lahko tak človek dobi oprostitev grehov? Da! Da! "Kri Jezusa Kristusa, Sina božjega, nas očisti vseh grehov." Toda prej jih moramo priznati, ga zaprositi za oprostitev, z vsem svojim srcem verjeti v to, da je Jezus na križu plačal za nas. In tedaj bo, kakor pravi pesem:

*Dragocena Kristusova kri,
od greha očisti me.*

Biblija nam na razne načine pripoveduje, kako na križu razpeti in od mrtvih vstali Jezus Kristus oprošča naše grehe. Upam, da veste, da Jezus ni ostal v grobu, temveč je po treh dneh od mrtvih vstal.

Vzemimo za primer poroka. Porok je človek, ki garantira, da bo plačal moj dolg, če ga sam ne bom zmožel plačati. Nekdo mora plačati. V življenju je vedno tako, da dolg ne ostane nepoplačan, nekdo ga vedno mora plačati! Vsak greh, ki ga storimo, nas obvezuje Bogu. Biblija pravi: "Smrt je plačilo za greh." Bog zahteva, da za svoje grehe plačamo s svojim življenjem. In tedaj pride Jezus, umre za naše grehe, da bi mi lahko živeli. On je naš porok pred Bogom. Samo dve možnosti imamo: ali bomo sami plačali za svoje grehe v peklu ali pa bomo prišli k Jezusu in mu rekli: "Jezus, želim sprejeti, da si ti plačal za moje grehe!"

Ernst Gottlieb Woltersdorf pravi v neki svoji pesmi:

*Ostal sem nem in brez besed,
za mene porok se zavzame
in vse moje grehe odnese.
Vse moje dolgovę prevzame,
povrne vse, kar to znese.
Od vseh grehov grmade,
še zadnji mi z duše odpade.*

To dejstvo lahko lepo razložimo z Biblijsko priliko odkupnine. Predstavlajte si človeka, ki so ga zajeli trgovci s sužnji. Ne more se odkupiti. Tedaj na trg s sužnji pride prijazen gospod in si ogleduje sužnje. Srce mu hitreje bije in vpraša: "Koliko stane ta suženj? Rad bi ga odkupil, da bo svoboden!" Od katerega trenutka bo suženj svoboden? Od tistega trenutka, ko bo zanj izplačan tudi poslednji novčič. Jezus je na Golgoti izplačal tudi poslednji novčič! Vam preostane samo, da to sprejmete in rečete: "Jezus, pred tabo polagam vse svoje grehe in verjamem, da si ti plačal za vsakega izmed njih." Jezus nas odkupi! Jezus osvobaja sužnje!

Philipp Friedrich Hiller poje:

*Grehi so oproščeni.
To je beseda življenja
izmučenemu duhu.*

Biblija nam prinaša nove in nove prilike. Taka je tudi prilika sprave. Tudi najbolj primitiven domorodec ve, da mu je sprava potrebna. Zaradi tega v vseh religijah obstajajo duhovniki, ki za spravo darujejo žrtev. Toda Bog pozna in prizna samo eno žrtev sprave: "To je Jagnje božje, ki je nase prevzelo vse grehe sveta!" Mnogi duhovniki so prinašali veliko število žrtev. Jezus je duhovnik, ki nas bo spravil z Bogom! Jezus pa je tudi žrtev, preko katere se lahko spravimo z Bogom. Samo on nas lahko spravi z Bogom!

Albert Knapp pravi v neki svoji pesmi:

*Večno v spominu mi je pogled,
ko On kot tiha, nema žrtev,
ranjen ves, krvav in bled,
visi na križu, skoraj mrtev,
a vendar na mene pomisli še,
ko glasno krikne: "Dopolnjeno je!"*

Naslednja biblijska prilika je pranje. Nek kristjan je napisal: "Vzljubil nas je in s svojo krvjo opral vse naše grehe." Poznate zgodbo o izgubljenem sinu, ki konča v prahu med svinjami? Koliko ljudi je končalo med svinjami! Na to lahko rečemo samo, škoda jih je!

Toda izgubljeni sin se je zbral in stekel, takšen, kakršen je bil, domov, v očetov objem. Ni se šel najprej okopat, kupit obleko in sandale. Prišel je, kakršen je bil. Njegov oče ga je očistil in mu dal novo obleko. Veliko ljudi misli, da se morajo najprej popraviti in šele potem lahko postanejo kristjani. To je katastrofalna zabloda. K Jezusu moramo priti takšni, kakršni smo: umazani. In kako umazano in bedno je naše življenje! Pridite k Jezusu takšni, kakršni ste! On vas bo opral in postali boste čisti! On vas bo napravil nove! "Kri Jezusa Kristusa, Sina božjega, nas očisti vseh grehov." To nam izpričuje apostol Janez. Tem besedam smo lahko tudi sami pričal!

Vseh biblijskih prilik vam tu ne morem navesti. Bolje bi bilo, da sami začnete brati Biblijo in to čudovito sporočilo o oprostitev grehov bolje spoznate.

Smo lahko v življenju srečni, čeprav nas neprestano teži breme naših grehov in napak? Ne, ne moremo biti srečni tako dolgo, dokler se tega bremena ne rešimo!

Bremena svojih grehov se lahko rešimo samo, če najdemo Jezusa in preko njega doživimo oprostitev grehov! Tedaj bodo izginili tudi vsi naši strahovi in globok obup, ki nas preveva. Ko boste sprejeli Jezusa, bo, kakor da ste izstopili iz mračne kleti strahu na spomladansko svetlobo božje milosti. To vam želim iz dna svojega srca.

Ali torej potrebujemo oprostitev grehov? Seveda! Kje jo lahko dobimo? Pri Jezusu - križanem in ponovno vstalem Odrešeniku!

3. Kako dosežemo oprostitev?

V tem trenutku, upam vsaj, nekateri od vas razmišljajo: "To je tisto pravo! Gotovo je čudovito, če so ti grehi oproščeni! Toda, kako to doseči? O tem nas ne obveščajo časopisi, o tej temi ne piše noben moderen roman, pa tudi nobenega filma še nisem videl, ki bi govoril o tem. Kako priti do tega?" Da, zares, kako priti do tega?

Pri tem si eden drugemu ne moremo kaj dosti pomagati. Najbolje bo, da se še danes umaknete na nek miren kraj in pokličete Jezusa. On je vstal in danes je živ! Ljudje, ki so postali verniki, so v Bibliji opisani z naslednjimi besedami: "... vsi, ki so zaklicali Jezusovo ime". Tudi vi to storite: pokličite Jezusa!

Poznate izraz "poklicati"? Pokličemo se po telefonu. Toda ali ste vedeli, da imate tudi vi direktno zvezo z Jezusom? Ta zveza je že dolgo mrtva! Z Jezusom imate direktno zvezo, pa je morda še nikoli niste izkoristili! To je zelo žalostno! Pokličite ga sedaj! Ni treba dolgo vrteti številke. Recite samo: "Jezus!" - On je že na liniji. On je že tu! To je to, kar imenujemo molitev.

In kaj boste rekli? Enostavno mu povejte vse, kar vam leži na srcu! Recite mu: "Jezus! Imam grešne odnose z nekim moškim. Sama se ne morem osvoboditi greha, v katerem živim. Ne morem več živeti v grehu, pomagaj mi, prosim te!" - "Jezus! V svojem podjetju ne delam prav; davka že leta ne plačujem pošteno. Ne vem, kako bi lahko storil drugače, brez da bankrotiram!" "Jezus! Svoji ženi sem nezvest. Ne morem se popraviti. Jezus, pomagaj mi!" Razumete? Na tej liniji lahko zaupate Jezusu stvari, ki jih ne bi mogli nobenemu človeku. On vas bo poslušal. Olajšajte se! To je prava osvoboditev. Povejte mu za vse svoje grehe.

Vprašajte ga: "Jezus, pastor Busch pravi, da tvoja kri očisti vse nečistosti. Je to resnica?" Kar recite mu to! Pokličite ga še danes. Začnite komunicirati z Jezusom preko linije, ki že dolgo ni bila uporabljena. Na tej liniji ostanite stalno! Tudi vi se lahko pogovarjate z njim. Pridružite se ljudem, ki so "poklicali Jezusovo ime"!

"Da," boste rekli, "vse mu bom povedal, toda od njega ne bom slišal niti besede!" Moram vam povedati, da se motite! Dobro me poslušajte, sedaj vam bom povedal, na kateri liniji

se morate pogovarjati z njim. Nabavite si Novo zavezo in jo berite. Kasneje berite Staro zavezo, vendar pa ne začnite z njo za začetek je pretežka. Začnite z Novo zavezo, z Janezovim evangeliem. Nato preberite Lukov evangelij. Evangelije berite, kakor da berete tiskovna sporočila. Tedaj boste razumeli: "Saj to nam govori On!" - Prav po tem se Biblija razlikuje od ostalih knjig. Po tem, ker nam preko nje govori Gospod.

Nekdo mi je dejal: "Če želim slišati Boga, odidem v gozd." Odvrnil sem mu: "To je neumnost! Kadar sem v gozdu, poslušam šelestenje listja, petje ptic in žuborenje potoka. To je prelepo. Toda gozd mi ne more povedati, ali so moji grehi oproščeni, kako pridobiti čisto srce, ali sem deležen božje milosti. To mi lahko pove samo Bog preko Biblije."

Vsaj petnajst minut dnevno si rezervirajte za Jezusa. Takrat ga pokličite in mu recite: "Gospod, danes moram opraviti toliko pomembnih zadev. Sam temu ne bom kos." Razumete? Povejte mu vse! Nato odprite Novo zavezo in preberite pol poglavja. "Jezus! Sedaj govori ti!" Naenkrat vam bo Bog poslal svojo besedo. Rekli si boste: "To je namenjeno meni." Podčrtajte to. Najbolje bo, da poleg napišete tudi datum.

Nekoč sem, še kot mladenič, obiskal neko veliko družino. Na klavirju v salonu je ležala Biblija. Vzel sem jo v roke in jo prelistal. Mnogo verzov je bilo označenih z rdečo ali zeleno barvo, poleg pa so bili napisani datumi. Vprašal sem: "Čigava je ta Biblija?" "Od naše Eme", so mi povedali domači. Pogledal sem to Emo in se poročil z njo! Takšno dekle sem hotel za ženo. Dekle, ki ve, da Jezus govori z nami preko te linije in na noben drug način.

Ko vidim, kako se ljudje dandanes prepirajo okoli Biblije, mi postane kar slabo. Pravijo: "Tudi Biblijo so napisali samo ljudje," in podobne neumnosti. Naveličal sem se že to poslušati!

V prvi svetovni vojni sem bil nekaj časa telefonist. Tedaj še nismo poznali brezžične zveze. Imeli smo male aparate, na katere je bila pritrjena žica. Nekega dne sem moral oditi do razgledišča na vrhu nekega hriba. Ker še niso izkopali nobenih zaklonov, sem se med spajanjem kablov raje ulegel na zemljo. Nenadoma se mi je približal lažje ranjen vojak. Zaklical sem mu: "Človek božji, vrzi se na tla! Odkrili so nas! Vsak trenutek bodo začeli streljati!" Hitro se je ulegel na zemljo, se priplazil do mene in mi dejal: "Lažje sem ranjen

in sedaj me bodo poslali domov na okrevanje... Hej, ti imaš pa stari aparat!" "Da," sem zamrmral, "stari model." "Kontakti so okvarjeni!" "Da," sem potrdil, "kontakte ima okvarjene." "Poglej, tukaj mu manjka en del!" je rekel. Prekipelo mi je: "Bodi že tiho. Nimam časa poslušati tvojega kritiziranja! Moram vzpostaviti zvezo!"

Tudi z Biblijo je tako. Želim poslušati Jezusov glas, ljudje pa prihajajo in govorijo: "Tudi Biblijo so napisali samo ljudje!" Na to lahko odgovorim samo tako: "Utihnite že! Jaz preko nje poslušam Jezusov glas!"

Ne pustite, da vas imajo za norca! Jezus nam govori preko te linije. Poiščite družbo ljudi, ki žele hoditi po tej poti!

Glejte, ko se pogovarjam z ljudmi in jim pripovedujem o teh stvareh, mi oni odgovarjajo: "Oh, to je za stare mamke. Samo starčki hodijo v cerkev." Prav zaradi tega sem zelo vesel, ker sem v teh tridesetih letih, odkar delujem kot mladinski pastor, spoznal veliko mladih ljudi, ki lahko potrdijo prav vse, kar sem povedal, da oprostitev grehov obstaja, da se je z Jezusom moč pogovarjati in da vam bo on odgovoril.

Poiščite si družbo ljudi, ki so tudi sami doživeli Jezusa. Lahko boste našli ljudi, ki želijo skupaj z Jezusom stopati po poti, ki vodi v Nebo.

In sedaj stoji Jezus pred vami in vam govori: "Pridite k meni vsi, ki ste utrujeni in obremenjeni, ker vas grehi in prestopki tiščijo k tlom. Olajšal vas bom! Poklonim vam lahko oprostitev grehov!"

Kako uživati življenje, ko pa nam gredo ljudje na živce?

Mislím, da smo si vsi edini, da nam v vsakdanjem življenju mnogo ljudi "gre na živce". Redko mine dan, da nas ne bi kdo vznemiril. Upam si reči, da ne obstaja človek, ki mu ne gre nihče "na živce". To je med ljudmi nekaj običajnega.

Ne smete pa si misliti, da samo nas vznemirjajo drugi ljudje; prav tako tudi mi vznemirjamo druge. Mar ni res? Oh, da, eden drugemu gremo na živce! No, čisto vsi res ne. Moja žena mi na primer ne gre na živce. Obstajajo pa drugi, ki me zares vznemirjajo. Tudi vas? Prav gotovo!

In tako mučimo drug drugega: v družini, v soseščini, v službi, celo v krščanskih krogih gremo drug drugemu na živce. Ves svet trpi za sindromom "greš-mi-na-živce".

Obstajajo ljudje, ki bi lahko dejali: "V življenju bi prav dobro shajal, če mi ne bi bilo treba prenašati tega in tega!" V tem primeru nam ta in ta ni samo trn v očesu, temveč trn v življenju. Prav zaradi tega moramo razmišljati o vprašanju: "Kako uživati življenje, ko pa nam gredo ljudje na živce?"

Dragi prijatelji, to je v bistvu samo del mnogo večjega problema, ki pesti človeštvo. To lahko primerjamo s človekom, ki kašlja, v resnici pa ima resno pljučno infekcijo. Tu bonboni za izkašljevanje ne pomagajo. Takšna oseba se mora podvreči temeljitim preiskavam in drugačni terapiji! Mislím, da vam ta paralela dovolj jasno pojasnjuje te pojave. Dejstvo, da gremo en drugemu na živce, je samo znamenje, da s človeštvom nekaj ni v redu. Razlog za to je mnogo globlji, kot pa, če na primer rečemo, da je naša soseda malo neprijetna. Prav zaradi tega bi rad ta pojav postavil v pravi okvir. Želim vam dokazati, da je sindrom "greš-mi-na-živce" simbol bolezni človeštva.

1. Svet, v katerem živimo

Svoj svetovni nazor dolgujem Bibliji. Prepričal sem se, da je samo Biblija dostojna tega, da na njej utemeljim tako

važno življenjsko stvar, kot je moj svetovni nazor. Večina svetovnih nazorov namreč pade v pozabo že po kakih dvajsetih letih.

Biblija pravi, da je Bog ustvaril popoln svet. Eva Adamu ni šla na živce, prav tako Adam Evi ne. V novoustvarjenem svetu je vladala popolna skladnost. Niti Bog ni šel ljudem na živce in seveda tudi oni njemu ne. Vsi so živeli v harmoniji: Bog in ljudje, ter ljudje med seboj. Tedaj še ni obstajal nikakršen jez.

Toda po Biblijskem pričevanju se je na samem začetku človeške zgodovine zgodila huda katastrofa. Biblija to imenuje padeč v greh. Rečeno je, kako je bil človek nagnjen k skušnjavi. Namreč, Bog mu je prepovedal poskusiti sad drevesa v rajskem vrtu. Toda ta sad človeku ni dal mira. Lahko je izbiral - in izbral je zlo, neposlušnost. Poskusil je prepovedani sad. V tem trenutku je šlo vse po zlu, človek je zapadel v greh in dotedanji čudoviti svet se je spremenil.

Bog in ljudje so prekinili medsebojne odnose. Bog je človeka izgnal iz raja ter na vhod postavil angela s plamenečim mečem, da bi čuval pristop k drevesu življenja. Od takrat naprej smo tudi mi ločeni od Boga. Od takrat naprej gremo Bogu na živce - in Bog nam. Samo poskusite se z ljudmi pogovarjati o Bogu. Takoj bodo postali živčni: "Zamenjaj že temo! Saj niti ne vemo, ali Bog obstaja ali ne!" Med Bogom in nami je nepremostljiv prepad.

V tem trenutku so razpadli tudi dobri odnosi med ljudmi. To se je kaj kmalu pokazalo pri otrocih Adama in Eve. V tem času so ljudje začeli drug drugemu iti na živce.

Bila sta dva brata. Često se dogaja, da se ravno bratje ne morejo prenašati med seboj. Kajn in Abel, brata, o katerih govorimo, sta bila zelo različna, čeprav je bilo težko povedati zakaj. Ko je nekega dne Kajn obdeloval zemljo, bil je poljedelec, je mimo prišel Abel. Kar predstavljam si, kako je Kajna razjezilo: "Ne morem več gledati tega potuhnjenega slabičal!" Ko se mu je Abel približal, je Kajn dvignil motiko in zamahnil proti osovraženemu obličju. Zavedel se je šele tedaj, ko mu je brat obležal mrtev pred nogami.

Dragi prijatelji, mi smo vsi civilizirani ljudje in se medsebojno ne pobijamo z motikami. Toda če berete časopise, boste videli, da se take stvari vendarle dogajajo. Spomnite se samo sojenja nacističnim vojnim zločincem. Vse to ni v bistvu nič

drugega kakor Kajnov greh sovrašтво do ljudi! Zaradi tega je bilo pobitih že na stotisoče ljudi!

Ko je Kajn pred seboj ugledal mrtvo bratovo telo, se je streznil. Ustrašil se je, vendar se je kmalu domislil, kaj mu je storiti: izkopal je jamo in vanjo zagrebel truplo, nato pa se je ozrl okoli sebe ter se prepričal, da ga nihče ni videl.

Ljudje si radi mislimo, da se dejanje, ki je ostalo brez prič, ni niti zgodilo. Predstavljajte si, koliko strašnih in mračnih zgodb skrivajo ljudje v svojih srcih!

Kain je pobegnil s kraja svojega zločina. Bil je vznemirjen in zaskrbljen. Nenadoma je zaslišal, kako ga nekdo kliče: "Kajnl!" "Le kdo bi lahko bil?" "Kajnl!" Kurja polt ga je oblila, saj se je nenadoma zavedel, kdo ga kliče: živi Bog! Bog je bil prisoten, ko je ubil Abela! Bog je vse videl! "Kajnl!!! Kje je tvoj brat, Abel?" Vendar pa se Kajn še ni predal: "Sem mar jaz varuh svojega brata?" "Kajnl," je rekel Bog, "kri tvojega brata me kliče iz zemlje."

Ta pripoved nam jasno prikazuje, kako je vse propadlo, ko je človek zapadel v greh. Vezi med ljudmi so bile potrgane; eden drugega ne prenašamo več. Uničeni so odnosi med Bogom in človekom. Bog je šel Kajnu na živce, prav kakor gre tudi danes na živce mnogim ljudem. Vendar pa se svojih bližnjih ne moremo rešiti, kakor se tudi ne moremo rešiti Boga! Tak je svet, v katerem živimo!

2. Besede ne pomagajo

Točno, govorjenje tu ne pomaga, še posebno ne govorjenje o "ljubem Bogu". Med Bogom in nami je zid, bolje rečeno - prepad. Ko je med drugo svetovno vojno moja hiša izginjala v požaru, ki je požiral polovico Essna, je neka ženska kriče planila name: "Kako je lahko vaš Bog dopustil vse to?" Odgovoril sem ji: "Moj Bog je lahko. Morda je Bog vaš sovražnik!"

Ko je človek zapadel v greh, so se odnosi med Bogom in človekom uničili! Sedaj smo ločeni od Boga in od ljudi. To je tudi razlog, zaradi katerega nam gredo ljudje na živce. Če imate sosedo, ki vam gre na živce, je izvor tega v človekovem padcu v Raju. To pomeni, da smo vsi mi padli ljudje in da smo ločeni od Boga. Pri tem ne pomagajo nobeni razgovori

in dobri nasveti.

Nedavno tega sem bil na švicarski meji, kjer so imeli izobešen lep plakat z besedilom: "Skupaj je bolje!" Ko sem to prebral, sem pomislil: "Seveda! Toda plakat mi ne bo kaj dosti pomagal, kadar mi gre kdo na živce!" Ali pa na primer sporočilo, ki sem ga ravno tako zasledil na nekem plakatu: "Bodite prijazni drug z drugim!" Američani povsod razobešajo plakate, na katerih piše: "Keep smiling!" - "Smej se!" Vendar pa vse to ne pomaga, da bi se v osnovi kaj spremenilo med ljudmi! Mar ni tako? Ne, tu besede ne pomagajo!

Spominjam se, kako sem še kot mlad študent teologije pogosto obiskoval neko družino, v kateri so bili vsi člani sprti med seboj. Živeli so v isti vasi in vendar so si bili popolnoma tuji. Na moje veliko presenečenje mi je nekega večera uspelo, da sem jih zbral skupaj in jih poskušal spraviti med seboj. Z veliko lepih besed sem jih poskušal pripraviti do tega, da bi se pobotali. Do 11. ure zvečer mi je to uspelo in podali so si roke. Bil sem tako vesel, da sem si pri sebi dejal: "Prav dober pastor boš postal, dobro si začel."

Radostno sem odšel domov in ponoči prav dobro spal. Naslednje jutro sem srečal eno izmed članic te družine in ji dejal: "Mar ni bilo lepo sinoči?" "Lepo?" se je začudila. "Mar ne veste, kaj se je zgodilo?" Prebledel sem in vprašal: "Kaj se je zgodilo?" Ko so se vračali na svoje domove, so se ponovno sprli in ta spor je bil še hujši od prejšnjega! Se vam zdi smešno? Meni se ni zdelo prav nič smešno. Takrat sem spoznal strašno resnost človekovega padca, zaradi katerega smo v sporu z Bogom in drug z drugim. Ne, tu razgovori ne pomagajo.

Ljudje mi pogosto pišejo: "Dragi gospod pastor, v tem in tem mestu imam sorodnike, ki živijo v večnem prepiru. Ali bi jih hoteli obiskati?" Te prošnje ponavadi zavračam, ker dobro vem, da jih nima smisla poskušati spraviti med sabo. Spomnite se samo na ljudi, ki vam gredo na živce. Lahko bi vam na dolgo in široko razlagal, kaj morate storiti, toda kaj, ko je vse skupaj brez smisla. To je prav smešno, čeprav (ko malo bolje razmislimo) pravzaprav tragično.

Ko sem se prav tako na nekem obisku pogovarjal z gostiteljem, je vstopil njegov sedemnajstletni sin; neurejen, v izpranem blue jeansu, z dolgimi lasmi... Opazil sem, da je oče skoraj eksplodiral. "Poglejte ga!" je rekel. "Samo pogledjte

ga!" Mož je bil spoštovan in pošten uslužbenec. Lahko si predstavljate, kako ga je razburil pogled na tega njegovega "huligana".

Ali pa vzemimo za primer neko mater, kristjanko, zelo strogo in malo staromodno žensko. Njena hčerka se je naličila. "Kako mi gre na živce!" je rekla mati. "Kako mi gre na živce!" je rekla hčerka.

Ali ni povsod tako? Srečal sem moža, ki se je ločeval od svoje žene. Rekel sem mu: "Ali veste, da je ločitev greh?" "Gospod pastor! Na živce mi gre, kako moja žena sreba juho!" je odgovoril.

Se vam zdi to smešno? Osebno mislim, da je grozno! Morda si mislite: "To so malenkosti!" Malenkosti? To so dokazi, da je v času Adamovega padca v greh svet odpadel od Boga in da mi sedaj živimo v padlem svetu - kot ljudje brez Boga!

To, "greš-mi-na-živce", je lahko včasih prav grda stvar. V Essnu poznam neko mlado dekle, ki jo muči multipla skleroza in ki jo je ta grozna bolezen popolnoma paralizirala. Stanuje v neki majhni hiši. V sosednjem stanovanju živi nek objesten mladenič, ki vsakega večera od pol osmih do enajstih ponoči gleda televizijo in to najbolj naglas, kakor se da. Ubogo dekle mora zaradi tankih sten vse to poslušati. Fanta je že večkrat prosila: "Prosim vas, utišajte malo televizor!" Vendar je dal teleban še bolj naglas. Kar predstavljajte si! In tako iz leta v leto, iz večera v večer, iz ure v uro. Takšne živali smo, da, prav zares živali! Si lahko predstavljate, kako je šel revi ta človek na živce? In tudi njemu je šlo seveda dekle na živce. Skozi tanko steno sta bojevala neprekinjen boj, boj, ki jima je nezrečno otežil življenje!

Nekoč, ko sem bil še zelo mlad pastor, sem moral pripraviti stopetdeset birmancev. Začel sem jih obiskovati na domovih. Živel so v najetih hišah. Pri prvem obisku so se prepirali, pri drugem so se prepirali, pri tretjem so se prepirali... Nekega dne sem med poukom dejal, naj vstanejo vsi tisti, pri katerih se doma ne prepirajo. Samo trije ali štirje so vstali. "Joj," sem dejal, "kaj se vsi ostali prepirate?" "Da", so odgovorili. "In kako to, da se pri vas ne prepirate?" sem vprašal. "Mi živimo sami!" so odgovorili.

Takšne so te stvari. Le kako naj bomo ob vseh teh napetostih in nervozah srečni, zadovoljni in ustvarjalni! Če

nam kaj pade na nogo, nas boli, toda če nam gre kdo neprestano na živce, se tega enostavno ne da prenašati.

3. Bog nam želi pomagati!

Če vam ne bi imel povedati nič drugega kakor to, o čemer sem govoril do sedaj, bi bilo nesmiselno začeti to temo. Vendar pa imam za vas neverjetno novico: v vsem tem blatu nervoz, napetosti in medsebojnih nestrpnosti se pojavlja Bog s svojo neskončno milostjo. Ta bedni svet razgaljen leži pred božjimi očmi in Bog ne stoji ob strani, Bog nam želi pomagati.

K nam prihaja na čudovit način. To je sporočilo Biblije, sporočilo, ki nas pušča brez diha. Bog je uničil zid, ki stoji med njim in nami, ter prišel k nam v osebi Jezusa Kristus! In ko ljudje dandanes zavračajo Evangelij kot nepotreben, tedaj to ne pomeni, da je Evangelij zares nepotreben, temveč je to še en dokaz človeške neumnosti. Zakaj? Ker je Jezus naše edino upanje! Kaj več naj bi storil Bog, kot da je porušil zid, ki nas je ločeval od njega in nam podaril lastnega sina, ki nas lahko osvobodi tega nenaravnega načina življenja? Kadar se v našem življenju pojavi Sin božji, se situacija popolnoma spremeni!

a) Jezus nam daruje mir z Bogom

Takoj bi rad poudaril: vse je povezano v Jezusu. Jezus ni bil, kakor mi, ločen od Boga. Jezus je božji Sin. Nedavno mi je nekdo dejal: "Jezus je bil človek kakor mi, prav nič več od nas, razen tega, da je osnoval religijo." Odgovoril sem: "Verjetno imate v mislih kakšno drugo osebo. Jaz govorim o tistem, ki je dejal: 'Vi ste s tega sveta, jaz pa prihajam z neba.'" Da, o njem govorim, Sinu živega Boga, ki je edinstven, popolnoma drugačen od nas; Božansko bitje, ki je prišlo na ta izgubljeni in prekleti svet. Jezus ni ločen od Boga. Njemu ne gre nihče na živce. Njemu tudi Judež, ki ga je izdal, ni šel na živce. Jezus je Judeža ljubil do samega konca! Rad bi, da na Jezusovo življenje gledate iz tega stališča: njemu nikoli ni šel nihče na živce!

V Novi zavezi je čudovita pripoved o večeru, ko je Jezus poslednjič pred svojo smrtjo večerjal s svojimi učenci. Verjetno veste, da ljudje takrat na vzhodu niso sedeli za mizo, kakor

mi, temveč so plegli po preprogah okoli nizke mizice. Ne predstavljam si čisto dobro, kako so lahko jedli na ta način. Mi pač dandanes ne bi mogli jesti leže in pri tem uporabljati noža in vilic. Toda oni so jedli na tak način. Preden so se zleknili okoli mizice, so si sezuli sandale in si oprali noge.

Tisti dan so Jezus in učenci veliko hodili. Zvečer so bili zelo utrujeni in so si sandale samo sezuli ter plegli po podu. Predstavljam si, kako je Peter pogledal Janeza ter mu namignil: "Nekdo bi moral prinesiti vodo in gobo ter nam oprati noge. Ti si najmlajši, ti bi moral to storiti! Na živce mi gre, kako se hočeš vedno izmuzniti!" Janez je skomignil z rameni in pomislil: "Peter mi gre že na živce. Kar naprej se spravlja name, ker sem pač najmlajši. Saj bi lahko tudi Jakob enkrat prinesel vodo in gobo ter nam opral noge!" Toda Jakob je pomislil: "Zakaj pa ravno jaz? Jaz sem eden od tistih, ki jih Jezus najbolj ljubi. Naj to stori Matej!" V tem trenutku so šli en drugemu na živce, saj so vsi razmišljali, kaj naj bi drugi moral storiti. Tedaj se je dvignil Jezus. Učenci so se vznemirili: "Menda ne oni?" - Da, on bo to storil. Vrnil se je s predpasnikom, kakor služabnik, s posodo vode in gobo. In vsakemu od učencev opral noge. Tudi Judežu! Tudi Petru! Tudi Janezu! Tudi Jakobu! Tudi Mateju! Jaz bi dodal še: tudi meni! To je Jezus! Silni Bog je v njem, in vendar ljubi vsakogar, tudi najneznatnejšega izmed nas.

Rad bi vam opisal mojo vizijo Jezusa, razpetega na Golgotsem križu! Rad bi vas s seboj odvedel do te vzpetine, nedaleč od jeruzalemskih vrat, kamor se je nagnetel svet, kjer stojijo rimski vojaki s sulicami v rokah in se nad njihovimi glavami dvigujejo trije križi. Tisti na srednjem križu je ta, ki vam ga želim predstaviti. Tisti, s trnovo krono na glavi. Dragi prijatelji, na tem prekletem križu umira za vas, da bi vas odrešil te bede, kjer greste drugim na živce, kjer greste sami sebi na živce, kjer greste drug drugemu na živce. Umira, da bi vas lahko izvlekel iz tega blata in vas pomiril z Bogom.

Si želite, da bi Bog odstranil vse to, kar se je nabralo med njim in vami? Tedaj pridite pod Jezusov križ. Ta Jezus, ki je za vas umrl in ki je za vas od mrtvih vstal, je božja ponudba miru. Odvrzite vse vaše dvome (in teh je veliko)! Vrzite se v Jezusovo naročje! Vse svoje nekdanje grešne zveze in vso svojo krivdo vrzite Jezusu pred noge! To boste zmogli storiti, če boste le dvignili svoj pogled na križanega. Dajte mu svojo

roko in recite: "Rad bi ti pripadal!" V tem trenutku boste dosegli mir z Bogom.

Apostol Pavel je v pismu Rimljanom zapisal: "... ker smo opravičeni iz vere, imamo po našem gospodu Jezusu Kristusu, mir z Bogom." Da, Jezus je božja ponudba miru. Sprejmite jo! Kako žalostno je, da je toliko ljudi slišalo to sporočilo, in vendar niso nikoli dosegli tega ponujenega miru z Bogom. To je strašno! Apeliram na vaša srca! Apeliram na vaše duše! Sprejmite božjo ponudbo miru, dokler je čas!

Danes sem imel razgovor z nekaj novinarji. Med pogovorom smo prišli do vprašanja, ali dandanes sploh obstaja nekaj, v kar je vredno verjeti. Pojasnil sem jim svoje stališče: "Odkrito vam bom povedal: po dveh svetovnih vojnah in nacističnem režimu zares ne vem več, v kaj bi še lahko resno verjel. Sodobni 'preroki' in politiki še sami ne verjamejo v to, kar govorijo. Tudi jaz jim ne verjamem. Ne vem, kaj od tega, kar obstaja med nebom in zemljo, lahko jemljem resno; razen božje ponudbe miru v Jezusu Kristusu!" To je edino, v kar lahko resno verjamem. V to se tudi spleča verjeti!

Če tudi vi pripadate tistim, ki pravijo: "Nič ne jemljemo več resno!", tedaj je Evangelij natančno tisto, kar potrebujete. Sprejmite resno božjo ponudbo miru v Jezusu Kristusu.

Jezus obnavlja vez med Bogom in človekom. Vaša težava in vaša beda je v tem, da se imate za kristjana zato, ker ste sprejeli nekatera krščanska stališča in ker sem ter tja zaidete v cerkev. - Toda nimate miru z Bogom! Pravim vam: Jezus je umrl za vas in nase prevzel vašo krivdo, tako da lahko sedaj vi pokleknete predenj in mu rečete: "Gospod, jaz sem izgubljeni grešnik. Sedaj verjamem vate. Sprejemam te v svoje življenje!"

Tako lahko prestopite v novo življenje - v mir z Bogom!

b) Jezus nam poklanja mir z našimi bližnjimi

Kjer se pojavi Jezus, človek ne pridobi samo miru z Bogom, temveč tudi mir s svojimi bližnjimi. Tedaj prenehamo iti drug drugemu na živce. Nekaj si dobro zapomnite: nekateri od vas, bralcev, ste morda dobri kristjani, vendar samo tako dolgo, dokler vam nihče ne gre na živce. To ni dobro! Zmožni ste reči: "Poklicati bi morali tisto 'kozy', mojo sosedo!" Na to vam lahko odgovorim: "Tako dolgo, dokler jo sovražite, z vami nekaj ni v redu. Ko Jezus vstopi v naše življenje,

prenehamo biti preobčutljivi in živčni, nismo več kakor ljudje okoli nas, ki neprestano izgublajo živce!"

Glejte, Jezus, kjerkoli se prikaže, poklanja mir z Bogom in mir s tistimi, ki nam gredo na živce. In ko vidite, koliko ljudi vam gre na živce, vzemite to za zanesljivo znamenje, da potrebujete Jezusa! V nasprotnem primeru vam nič drugega ne more pomagati! V takšnih situacijah si lahko uničite živce. Jezus vam mora podariti mir z Bogom in izpolniti vašo notranjost; le tedaj ne boste več imeli problemov z drugimi ljudmi!

Imam prijatelja, ki stanuje nedaleč od mene. Stanovanje je zelo lepo, vendar pa je človek, ki mu ga oddaja, zelo neprijeten in pohlepen na denar. Pred časom je mojemu prijatelju napisal nesramno pismo: "Obnašati se morate tako in tako! Tega in onega ne smete delati! Toliko in toliko morate plačati..." "Ko sem pismo prebral," mi je povedal prijatelj, "mi je narasel pritisk. Takoj sem se usedel za pisalno mizo, da bi mu napisal odgovor. Nenadoma se mi je v mislih pojavila podoba Jezusa Kristusa, ki je umrl zame - in tudi za tega človeka. Odložil sem papir in pero. Odšel sem k njemu in mu dejal: 'Poslušajte, se res morava pogovarjati na tak način? Oba sva razumna človeka! Ne bi mogla sesti in se pogovoriti na človeški način? Pri srcu ste mi in ne vidim nobenega razloga, da bi morala tako komunicirati.'" Moža so te besede popolnoma razorožile. Dandanes sta dobra prijatelja. Ta "nemogoč človek" in Jezusov učenec.

Še eno lepo zgodbo vam bom povedal. Pazljivo me poslušajte. Poznam nekega francoskega evangelizatorja po imenu Dapozzo. V koncentracijskem taborišču so mu hudo poškodovali roko. Ta mož mi je povedal za nek dogodek v njegovem življenju, ki ga nikoli nisem pozabil. Rekel je: "Nekega dne je komandir taborišča, v katerem sem bil, okrog poldneva poslal pome. Privedli so me v sobo, v kateri je stala miza in na njej jedilni pribor za enega človeka. Nato je prišel komandir taborišča. Bil sem zelo lačen, kar zvijsalo me je po trebuhu. Komandir je sedel za mizo in eno za drugo so mu prinašali čudovite jedi. Jaz pa sem moral stati v postroju in ga gledati, kako jé. Pokazal mi je, kako mu prija jedi, jaz pa sem umiral od lakote. Toda to še ni bilo vse. Na koncu je naročil kavo. Pri tem je na mizo položil manjši paket in mi dejal: 'Poglejte, kaj vam je iz Pariza poslala vaša soproga. Slaščice!' Vedel

sem, kako težko je priti do hrane in kako je morala moja žena varčevati, da bi lahko spekla to pecivo. Upravnik je odprl paket in začel jesti kolače. Zaprošil sem ga: 'Dajte mi vsaj enega. Ne bom ga pojedel, samo da me spominja na ženo.' Zasmeljal se mi je in jih pojedel vse do zadnjega."

V takem trenutku lahko človeku popustijo živci in z vsem srcem lahko zasovražil!

Dapozzo je nadaljeval takole: "V trenutku mi je postalo jasno kaj pomeni: 'Ljubezen božja je v naših srcih'. Lahko sem ljubil tega človeka. Premišljeval sem: 'Ubogi človek! Nikogar nimaš, ki bi te ljubil. Obkrožen si s sovraštvom! Koliko lažje je meni, kot otroku božjemu!'" Ste razumeli? Lahko bi ga na licu mesta objel in poljubil. Nič več mu ni šel na živce. Upravnik je, kakor da bi to začutil, skočil izza mize ter hitro stekel iz sobe!

Dapozzo ga je po koncu vojne obiskal. Ko ga je upravnik zagledal, je prebledel: "Maščevali bi se mi radi?" "Da," je dejal Dapozzo, "maščeval bi se vam rad. Pri vas bi rad spil skodelico kave. V avtu imam tudi torto. Sedaj bova skupaj jedla in pila!" Upravnika je zelo ganilo, ko je spoznal, da lahko nekdo, ki je predan Jezusu, pozabi na sovraštvo, saj je osvobojen tega, da mu gredo drugi na živce, ker ljubezen božja vlada v njegovem srcu.

Že dolgo sem pastor v velikem mestu in mnogokrat poslušam vzdihovanje: "Kako sem osamljen. Nihče me nima rad." Tega ne morem več poslušati. Rad bi povprašal: "In kako je z vami? Kje je oseba, ki bi lahko dejala: 'On mi je poklonil vso svojo ljubezen!'" Veste kaj, prav bedasto se mi zdi (oprostite, ker se tako izražam, toda prihajam iz rurskega okraja in tam radi govorimo naravnost), neumno se mi zdi, da ljudje neprestano vzdihujejo: "Na svetu ni ljubezni" - pri tem pa so sami največ krivi!

Kadar me prešinejo taki občutki, pomislim: "Tudi jaz bi želel komu nuditi ljubezen." Tedaj pa se zavem, da to ni mogoče. Naše srce je neverjetno sebično. Nekateri ljudi je lahko ljubiti, ker so simpatični. Toda kaj je s tistimi, ki nam gredo na živce?

Spominjam se razgovora z nekim delavcem, komunistom, ki je dejal: "Demonstrirali smo za kulije v Šangaju!" (Kuli: nosač, voznik, voznik vozička za prevoz ljudi,... op. prev.) Odgovoril sem mu: "Čudovito! In v kakšnem odnosu ste s

svojim sosedom?" Planil je: "Če bi ga srečal, bi mu razbil betico!"

Vidite, zapovedi "ljubi svojega daljnega" ni tako težko izpolniti, toda "ljubiti svojega bližnjega" je mnogo težje.

Mislím, da bi bil svet drugačen, če bi lahko ljubili svojega bližnjega. Ne samo tiste, ki so nam simpatični, temveč tudi tiste "težke", nemogoče in tiste, ki nam želijo slabo. Tega pa človek sam ni zmožen. To je božji dar. Dragi prijatelji, to seveda ni lahko. To sem tudi sam izkusil. Kajti, ko Jezus vstopi v naše življenje in nam podari mir z Bogom, tedaj nam želi podariti tudi mir z našimi bližnjimi. To pa včasih boli. V tem procesu nam Jezus pokaže nekaj, česar do tedaj nismo opazili: sami gremo drugim precej bolj na živce kakor oni nam, prav težko nas prenašajo. Šele Jezus mi je pokazal, kako nepazljiv sem bil napram drugim. Vedno bolj cenim, da je Odrešenik za nas umrl na križu in da obstaja oprostitev grehov.

Jezus je na ta svet prinesel največjo revolucijo. Toda da bi se ta uresničila, moramo Jezusa sprejeti v svoje življenje! Prav zaradi tega bi vas rad zaprosil: ne dopustite, da bodo moje besede izzvene v prazno. Pazite, kako se boste obnašali do Jezusa. Želim si, da boste lahko rekli: "Našel sem Jezusa! In on je našel mene!"

Popolnoma se moramo spremeniti, toda kako?

Ko sem bil še mlad, so bile novele Maxa Eytha zelo popularne; danes je že skoraj pozabljen. Ker je bil po poklicu inženir, je navdih za svoje pisanje rad poiskal v tehnoloških sferah. Eno od novel je naslovil: "Profesionalna tragedija". V njej opisuje mladega inženirja, ki nekega dne po spletu okoliščin dobi zelo težko nalogo. Zgraditi bi namreč moral most preko neke reke, na mestu, kjer se reka že izliva v morje. To je bila zelo težka naloga, ker bi moral most prenašati delovanje plime in oseke. V pisateljevi dobi je to še predstavljalo velik tehničen problem.

Mladenič se je torej lotil gradnje tega kolosalnega mostu. Ko je bil gotov, so priredili svečano otvoritev z glasbo in zastavami, ki ji je prisostvovalo mnogo novinarjev. Lokalni dostojanstveniki so se z vlakom zapeljali preko mostu. Mladi inženir se je znašel v središču zanimanja. V vseh časopisih so pisali o njemu in postal je zelo slaven.

Kmalu zatem je v Londonu odprl velik projektivni biro. Poročil se je z dekletom iz bogate družine. Imel je prav vse, kar mu je srce poželelo. Vendar pa je njegovo življenje grenila strašna skrivnost, ki jo je delno poznala samo še njegova žena.

Vsake jeseni se je namreč izmuznil iz Londona in odpotoval do svojega mostu. Ponoči je med divjanjem nevihte stal na mostu zamotan v dežni plašč in drhtel od strahu. Čutil je, kako se vihar zaganja v nosilce njegovega mostu. Znova in znova je poskušal preračunati, če so nosilci dovolj močni, če je dobro preračunal, kakšen pritisk vetra bo moral prenesti most. Ko so jesenski viharji prešli, se je vrnil v London. Spet je postal pomemben mož in uspešen poslovni človek. Nihče ni zaslutil, kakšni skriti strahovi ga mučijo: "Je most dobro zgrajen? Je dovolj močan?" Ta vznemirljiva vprašanja so bila mračna skrivnost njegovega življenja.

Max Eyth še nadalje presunljivo opisuje, kako je inženir neke noči, ko je divjala strašna nevihta, ponovno prišel na most. Skozi temo je zagledal, kako se mostu približuje vlak.

Zapeljal je mimo njega in zagledal se je v luči poslednjega vagona. Nenadoma so luči izginile. Vedel je, da je vlak izginil v globini, v podivjanih vodah. Most se je zrušil prav na sredini.

Ko sem še kot deček prvič prebral to povest, me je prešinila misel: "Ali ni to zgodba o slehernem človeku?" Vsi mi gradimo most svojega življenja. Od časa do časa, v hudih nočeh ali pa ko nas kaj še posebno vznemirí, se v nas rodi strah: "Sem resnično dobro zgradil most svojega življenja? Bo prenesel vse viharje, ki me bodo v življenju doleteli?" V teh trenutkih dobro vemo, da to ni tako! Most našega življenja ni popolnoma varen! To je prvo, kar bi vam rad povedal:

1. Nekaj ni v redu

V mnogih letih, ko sem kot pastor deloval v velikem mestu, sem srečal mnogo ljudi in imel priliko govoriti z njimi. Sem ter tja koga vprašam: "Recite mi, je v vašem življenju vse v najlepšem redu?" Osebe, ki ne bi po krajšem razmisleku priznala: "Popolnoma v redu? Ni! Precej bi se moralo spremeniti!", še nisem srečal. Jaz vam seveda ne morem povedati, kje je šibka točka v vašem mostu življenja. Vi sami verjetno najbolje veste, da bi morali veliko spremeniti!

Prav zato se večkrat odločamo: "Spremenil se bom! Na tem in tem področju se bom poboljšal!" Povejte mi, ali zares verjamete, da se človek lahko spremeni? Ne, človek se v osnovi ne more spremeniti! Biblija pravi: "Lahko Etiopec spremeni barvo svoje kože? Lahko leopard spremeni svoje krzno? In vi, lahko delate dobro, ko ste navajeni delati zlo?" Svet je prepoln moralnih nasvetov in napotil, toda nihče od nas se ne more spremeniti sam od sebe. To so težke besede. Čutim, da se nekateri od ljudi, ki jih srečujem, popolnoma zavedajo, da je z njihovimi življenji nekaj narobe. Ko jim govorim: "Dobro veste, da most vašega življenja ni v najboljšem redu!", me vprašajo: "Kaj naj torej storimo? Ne moremo se spremeniti!" Tako je to - nepošten človek ne more očistiti svojega srca. Lažnivec ne more postati iskren. Sebičnež se ne more narediti nesebičnega. Morda se lahko za nekaj časa obnaša nesebično, toda v osnovi ostaja sebičen, kakor je bil prej. Nepoštenjak ne more biti pošten.

Ko bi vas le lahko bolje poznal, da bi vam lahko pomagal najti šibko mesto vašega mostu življenja. Toda Bog vam pri tem lahko pomaga in vam pokaže, kje je problem.

Biblija nas opozarja na to pretresljivo dejstvo. Ne govorim vam svojih lastnih misli in občutkov, temveč vam samo prenašam to, o čemer govori božja Beseda. Biblija prinaša neverjetno sporočilo, ki vam bo zaprlo sapo. Govori nam, da je živi Bog poslal v naš svet nekoga, ki lahko spremeni vse naše življenje! To ni nihče drug kot njegov Sin - Jezus Kristus!

2. Vse se lahko spremeni

Dragi prijatelji, ne vem, ali je cerkev kriva za to, da se tolikim ljudem zdi krščanstvo dolgočasno. No, jaz pa mislim, da je sporočilo, da je Bog poslal svojega Sina Jezusa na ta svet kot edino rešitev za nas, sporočilo, ki nam jemlje dih! Jezus je izrekel neverjetne besede: "Glej, delam vse novo!" - On in samo On lahko spremeni ljudi!

Videl sem pijance, ki jih je Jezus osvobodil suženjstva alkoholu. Sebične starke, ki so v svoji sebičnosti preklinjale vse po vrsti, so postale drugačne in začele misliti tudi na druge. Moški, ki jih je obsedel razvrat, so bili osvobojeni. Jezus spreminja! Ko Jezus vstopi v naše življenje, se vse spremeni in postane novo! To ni pravljica. Lahko bi vam navedel polno resničnih primerov.

In ker dobro vemo, da most našega življenja ni popolnoma v redu, potrebujemo tega Odrešenika, ki nas lahko spremeni. Potrebujemo Jezusa - ne krščanstva, temveč Kristusa! Me razumete? Ne potrebujemo ne religije, ne dogme, ne cerkve, temveč živega Odrešenika, in On je tu! Še nocoj ga lahko pokličete in mu zaupate vse svoje življenjske težave, vso svojo bedo. Da, veliko je to sporočilo, ki ga imam za vas.

Dovolite mi, da vam z zgodbo pojasnim, kar se vam ravnokar povedal. Pred kratkim sem prebil teden dni v Munchnu. Med lepote tega mesta uvrščajo tudi ogromen park v samem centru mesta, poznan pod imenom "Englischer Garten". Ker je bil moj hotel blizu, sem se vsako jutro odpravil na sprehod po parku. Pri vhodu se je preko rečice vzpenjal lesen most. Levo od njega se je voda v slapu prelivala

čez jez. Tam, pod slapom, sem nekega dne zagledal velik kos lesa, ki se je poigraval na razpenjenih valovih. Ker sem imel ravno čas, sem se ustavil in opazoval, kako se ta kos lesa neprestano vrti v krogu. Tu in tam je bilo videti, da ga bo vodni tok potegnil iz tega magličnega kroga, vendar se je vedno spet znašel v vrtincu. Ko sem se drugo jutro vrnil v park, je bil tisti kos lesa še vedno tam. Videti je bilo, kakor da se neprestano poskuša osvoboditi, toda vrtinec ga je vedno vrnil na isto mesto. Si lahko predstavljate? Voda je tekla z močnim tokom, toda ta kos lesa se je stalno obračal v enakih, brezživljenjskih krogih. Prav tako je z življenjem večine ljudi. Neprestano se vrtijo v istih, starih krogih: isti grehi, iste nevarnosti, ista brezbožnost, ista sumničenja. Vedno isti vsakdan, vedno isti krog! Vendar pa obstaja nek tok, živ tok, ki izvira pri Sinu božjemu, pri Jezusu. Jezus je umrl za nas na Golgotškem križu. Verjemite mi, da to, da je Bog dopustil da njegov Sin umre tako okrutne smrti, nekaj pomeni, čeprav vi tega še vedno ne razumete! Poskusite na to gledati z duhovnimi očmi! To mora nekaj pomeniti! Ne morete tako lahko pretiti preko tega! Vsaj malo se potrudite, da bi to razumeli!

Jezus je umrl, toda tretjega dne je vstal iz groba. Pri Jezusu izvira tok osvoboditve! Toda mi smo kakor tisti kos lesa v "Englischer Garten", neprestano se obračamo v istih krogih. Ko sem si to ogledoval, sem pomislil: "Samo malo bi ga moral suniti in zagrabil bi ga tok!" No, ker mi ni bilo do kopanja, tega nisem storil!

Mi nismo kosi lesa. Mi moramo sami storiti ta korak, ki nas bo rešil iz vrtinca in nas vrnil v osvobajajoči tok, ki prihaja od božjega Sina. Na koncu bomo spoznali, da pri tem nismo bili sami, temveč da je to storil Bog! Moram pa poudariti, da morate ta korak v osvobajajoč tok storiti sami! Kljub temu pa obstajajo ljudje, ki se jasno zavedajo, da je Bog ta, ki jim pomaga, da to storijo in zakoračijo iz starih, ponavljajočih se krogov v tok svobode, ki prihaja od Jezusa.

3. Tako ali drugače

Rad bi vam razjasnil nekaj biblijskih zgodb; apostola Pavla so premestili v zapor v Cezareji. V tem mestu je bila

rezidenca rimskega deželnega oblastnika. Moža po imenu Fest, ki je postal novi rimski deželni oblastnik, sta nekega dne obiskala Judejski kralj Agripa in njegova žena Bernika. Rekla sta mu: "Fest, slišali smo, da imaš jetnika po imenu Pavel. Radi bi ga malo slišali." In tako so nekega dne ponovno organizirali veliko sojenje temu zanimivemu jetniku, Pavlu iz Tarza. Na procesu so se zbrali vsi važnejši ljudje iz mesta: vidnejši častniki, politiki in uslužbenci. Pojavili so se Fest, Agripa in Bernika in zavzeli svoje mesto v dvorani. Okrog stavbe so razpostavili legionarje. Bilo je kakor na veliki paradi.

Tedaj so privedli obtoženega Pavla. No, že po nekaj minutah se je scenarij spremenil. Nenadoma obtoženec ni bil več Pavel, temveč vsa, v dvorani zbrana množica. Pavel je imel prepričljivo evangelizacijsko pridigo, ki je njegovim poslušalcem razjasnila marsikaj v zvezi z Jezusom. To pot ni toliko govoril o njihovih grehah in grešnem načinu življenja, temveč jim je opisal Sina božjega, ki je dejal: "Kdor je žejen, naj pride k meni in naj pije." "Vi, ki ste žejni in lačni življenja, ki vam krivda leži na vesti, vi, ki ste polni strahu pred smrtjo, hrepenenja po Bogu, poslušajte te besede: Jezus nam ponuja svoje roke in govori: 'Pridite k meni vsi vi, ki ste utrujeni in obremenjeni!'" Tako jim je govoril Pavel. Tako je pred njimi povzdigoval Gospoda Jezusa, od smrti vstalega Mesijo, ki se mu je razkril na poti v Damask. Ko je Pavel končal, je deželni oblastnik Fest prevzel besedo: "Ti Pavel, znaš lepo govoriti. Vendar pa mislim, da je to, kar govoriš, neumnost. Malo te je zaneslo." Fest ni nič razumel. Biblija za nekatere ljudi pravi: "Srce se jim je zamastilo. Srca so se jim zarastla v salo!" Obstajajo ljudje, ki imajo "mastna srca" in iz njih zdrsi vsako božje sporočilo.

Morda je tudi vaše srce "zalito v salo"? Srce gospoda Festa je bilo prav gotovo. Toda s kraljem Agripo ni bilo tako. Ko je poslušal Pavlove besede, je onemel. Nato je tudi on izrekel nekaj, kar me je zelo ganilo: "Pavel, malo je manjkalo, da bi me prepričal, še malo, pa bi me naredil kristjana." "Malo je manjkalo", in on je odnehal. In vse je ostalo po starem. Kakor tisti kos lesa v Englischer Garten, ki se je vrtel v krogu in se kar najprej vračal v stari vsakdan, v staro življenje - vse do smrti, vse do pekla.

Tudi pri vas ostaja vse po starem? Potem je Jezus, vsaj

kar se vas tiče, umrl zaman. Tedaj je zaman tudi od mrtvih vstal. Tedaj tudi nimate niti oprostitve grehov, niti svobode, niti miru z Bogom. Storit bi morali samo še en korak: "Malo je manjkalo, pa bi postal kristjan." Kako pretresljivo: ljudje, ki se imenujejo kristjane - in vendar niso otroci božji; ljudje, ki se smatrajo kristjane - in vendar so izgubljeni; ljudje, ki se imenujejo in smatrajo kristjani - in vendar nimajo miru v srcih.

Sedaj vam bom povedal drugo zgodbo. Nekega dne je apostol Pavel prišel v mesto Filipi. Tam je bilo vsega dosti; zabavišč, gledališč in vsega, kar nek kraj naredi za mesto. In ker mora vsako dostojno mesto imeti tudi zapor, tudi mesto Filipi ni bilo brez njega. Upravitelj zapora je bil bivši rimski častnik, ki je morda to mirno službo dobil v zahvalo za stare rane, ki jih je dobil v boju. Nekega dne so temu ječarju (tako ga imenuje Biblija) privedli par neobičajnih jetnikov, kakršnih še ni imel v svojem zaporu: Pavla in njegovega spremljevalca Sila. Dvojica je veliko pridigala po mestu. Njuno pridiganje je med meščani izzvalo nemir, zato je guverner mesta ukazal naj ju prešibajo in vržejo v zapor. Pavla in Sila so torej predali ječarju. "Dobro ju čuvaj do jutra!" so mu ukazali. Ječar, pravi veteran, je na to odgovoril: "Dobro naj ju čuvam? Razumem! Izvršil bom vaš ukaz!" V ječi je bila tudi celica, ki se je nahajala pod vsemi ostalimi in je po njenih zidovih tekla voda. V to temnico so privedli dvojico jetnikov in ju zaklenili vanjo, ne da bi jima sneli okove.

Ko bi me vprašali, kakšno religijo je imel ta mož, bi vam odgovoril, takšno kot večina od vas. Veroval je v Boga, najverjetneje v več bogov. Veste, v Rimu so imeli verovanja, ki jih še sami niso resno jemali. Prav tako kakor pri nas! Si lahko predstavljate tega ječarja?

Tisto noč se je ječarju dogodilo nekaj tako nenavadnega, da tega ni mogel pozabiti do konca življenja. To se ne dá popolnoma pojasniti. Prvič, okrog polnoči je Pavel zapel pesem hvale Jezusu. Izgleda, da je potreboval toliko časa, vse tja do polnoči, da bi se sprijaznil s tem, da so tako nepravilno ravnali z njim - okrutno so ga pretepli in nečloveško zaprli. Česa takega človek ne sprejme tako hitro. Vendar pa je Pavel hitro spoznal: "Mene je Jezus, Sin božji, odkupil s svojo krvjo in jaz sem otrok božji! Jaz imam mir z Bogom! Tudi tu sem v njegovih rokah!" In tedaj je začel peti pesem hvale. Sila se

mu je pridružil in začel peti drugi glas, ali pa bas. - Bilo je prekrasno! Tudi ostali jetniki so slišali pesem. Takih zvokov ta zapor še ni slišal.

Dragi prijatelji, sam sem kot zapornik spoznal veliko zaporov. V njih lahko slišimo psovanje, vpitje in obupavanje zapornikov ter krike čuvajev. Ko sem enkrat hotel zapeti hvalnico Bogu, so takoj pritekli stražarji, da bi mi to preprečili. Zdi se, da so ljudje medtem spoznali, kako nevarno je, kadar kdo poje Bogu. Toda v času naše zgodbe tega še niso vedeli.

Pavel in Sila sta torej prepevala, kar je seveda začudilo ječarja: "Le kaj prepevata?" Napel je ušesa: "Duhovne pesmi pojeta! Še obstajajo ljudje, ki to resno jemljejo? In to tu, v zaporu?! V taki luknji bi vsakega minilo veselje do petja! Oni pa pojejo o svojem Bogu!"

Ječar je legel v posteljo, toda dolgo ni mogel zaspati. Zbudil ga je potres. To je storil Bog. Odprla so se vrata vseh celic in vsi jetniki so bili osvobojeni. Ječar je hitro skočil iz postelje in se v naglici oblekel; tedaj je videl, da so vsa vrata odprta: "Joj, vsi zaporniki so mi pobegnili! Izgubil bom službo! Kakšna sramota! Sedaj je po meni!" Hotel si je vzeti življenje. V tem trenutku pa je Pavel zaklical: "Ne stori si sile! Vsi smo tu!"

Biblija ne poroča, kaj se je tedaj dogajalo v njegovi glavi, poroča pa, kako je ječar v trenutku spoznal: "Obstaja živi Bog, ki sem ga jaz z vsem svojim bitjem zavrgel! Obstaja živi Bog, ki bi moral mene zavreči! Obstaja živi Bog, ki ve za vse moje grehe in svinjarije, ki sem jih storil za življenja! Obstaja živi Bog, jaz pa sem izgubljen!" Tekel je do Pavlove celice in se pred njim in Silo vrgel na tla: "Gospod, kaj mi je storiti, da se rešim?" Njegovo življenje je bilo kakor tisti kos lesa v "Englischer Garten", ki se je neprestano vrtel na istem mestu. Ves čas je vse ostajalo po starem. Tedaj pa je ječar spoznal svoj položaj in zastokal: "Kaj moram storiti, da bi dosegel tok rešitve?"

Ob taki priliki bi verjetno od nas slišal energično pridigo ali pa globok moralen poduk. Morda bi mu rekli: "Najprej me spravi stran od tu!" Pavel pa mu je rekel en sam stavek: "Veruj v Gospoda Jezusa in rešen boš ti in tvoja hiša!" Ječar o krščanstvu ni veliko vedel. Slišal je samo, da Jezus rešuje pred božjim srdom, sodbo, peklom in starim življenjem. In v tem trenutku je prejel sunek, ki ga je izvrgel iz starega

življenja v osvobajajoči tok rešitve. In postal je Jezusova last.

Biblija še nadalje opisuje, kako je ječar osvobodil Pavla in Sila iz temnice, jima očistil rane, poslušal zgodbo o Jezusu, ga sprejel in se dal še iste noči krstiti, da bi postal Jezusov. Zgodba se zaključi z besedami: "Zelo se je veselil on in ves njegov dom, ker je našel vero v Boga." - Zaplul je v tok življenja in našel mir z Bogom!

Pri Agripi je veljalo: "Malo je manjkalo." Ječar iz Filipov pa je "prejel sunek v tok odrešitve".

Kaj boste izbrali vi?

4. Jezusa morate resno jemati!

"Vse se mora spremeniti, toda kako?" Najpomembnejše je spoznati Jezusa!

Po koncu vojne me je poklical ravnatelj neke srednje šole: "Gospod pastor, tukaj imam 15 fantov. Maturirali so že med vojno, toda ta matura danes ne velja več. To so nekdanji letalski poročniki, artilerijski podporočniki in nekateri nižji častniki. Verjetno mi ni treba posebej poudarjati, da jim ponovno šolanje ne diši preveč. Bi jih hoteli poučevati o religiji?" Strahoma sem pristal in pripravil prvo uro pouka.

V svojih ponošenih uniformah so sedeli pred menoj, od smodnika posiveli bojovníki. "Dober dan!" sem jih pozdravil. "Poučeval vas bom o religiji." Še preden sem končal z uvodom, je eden od njih vstal in dejal: "Kako je mogel Bog dopustiti tako strašno vojno?" Drugi je povzel: "Kje je ta ljubezen božja? Bog je molčal, ko so s plinom dušili na milijone Židov!" Kar zasuli so me s takimi vprašanji.

Končno sem dvignil roke in dejal: "Samo trenutek prosim! Kako ste se zaleteli! Brezsmiselno je tako govoriti o Bogu! Bog je skrivnosten in nepoznan. Odkril se je na en sam način - preko Jezusa. Preden nadaljujemo, moramo najprej vedeti kdo je Jezus. Gospoda, preden nadaljujemo diskusijo, morate najprej izvedeti nekaj o božjem odkritju. To je tisto, s čimer se moramo ukvarjati. Naslednjič prinesite svoje Biblije."

Prinesli so jih in začeli smo brati: "V začetku je Bog ustvaril nebo in zemljo." Brali smo o človekovem padcu in o božji sodbi nad padlim človeštvom. Še posebno jih je impresioniral naslednji biblijski stih: "Plačilo za greh je

namreč smrt..." - To doživljajo tako narodi kakor posamezniki.

Nato smo brali o Jezusu! Brez diha smo prebrali o njegovi smrti in vstajenju. Ta ura mi je ostala v trajnem spominu. Medtem, ko je eden od mladeničev bral, je v učilnici vladala smrtna tišina. Dih nam je zastal, ko smo poslušali o velikih stvareh, ki jih je Bog uresničil v Jezusu. Vse to jih je tako spremenilo, da niso nikoli več začeli brezplodne diskusije, kakor pri našem prvem srečanju. Imeli so se za kristjane in vendar niso ničesar vedeli o živem Bogu, ki je prišel k nam z Jezusom in naredil vse za našo odrešitev!

Vzemite resno Jezusa in njegov poziv!

Jezus je svojim učencem povedal priliko o poročni gostiji: Nek kralj je svojemu sinu priredil poročno gostijo. Svoje služabnike je poslal po povabljenih: "Pridite, vse je pripravljeno!" Povabljenici pa so se kar po vrsti opravičevali. Eden pravi: "Rad bi prišel, toda ravnokar sem sklenil velik posel in sem preveč zaposlen, da bi lahko prišel na gostijo." Z drugimi besedami je ta človek dejal: "Pastor ste. Vam je lažje kot nam. Poslovneži nimamo toliko časa." Tudi drugi se je opravičil: "Zahvaljujem se vam za povabilo, toda ravnokar sem se poročil. Saj veste kako to gre, medeni mesec imam. Ne morem se ukvarjati z drugimi stvarmi."

Na koncu prav nihče od povabljenih ni prišel. Kar predstavljajte si, kako so se ti ljudje kasneje počutili: "Ni dosti manjkalo, pa bi bil na kraljevi svatbi, toda nekaj je prišlo vmes."

To se dogaja večini ljudi: "Ni dosti manjkalo, pa bi postal otrok božji, toda nisem." Da, ni dosti manjkalo...! - Prosim vas, ne zamudite priložnosti, sprejmite Jezusa!

Veliko ljudi govori: "Tudi jaz imam svojo vero." V kaj vse so verjeli Nemci za časa Hitlerjevega Tretjega rajha; v führerja, v Nemčijo, v končno zmago, v tajno orožje... Verjeli smo v vse mogoče in nemogoče. Toda ni dovolj samo: "Tudi jaz imam nekakšno vero", imeti moramo mir z Bogom. To pa lahko dobimo edino z Jezusom! Povedal vam bom, kaj pomeni vera. Pomagal si bom z naslednjo zgodbo.

Ko sem bil še čisto mlad pastor, sem hodil pridigat od hiše do hiše v četrti, ki je bila na zelo slabem glaslu. Skoraj v vsaki hiši so mi pred nosom zaloputnili vrata: "Nič ne bomo kupili!" Običajno sem porinil nogo med vrata in jim pojasnil: "Nič vam nočem prodati. Rad bi vam nekaj poklonil! Pastor

sem." "Ne potrebujemo nobenega farja!" bi mi jezno odgovorili.

Nekega dne sem se znašel v stanovanju, v katerem so vhodna vrata vodila naravnost v kuhinjo. Iz sobe je pritekel jezen mladenič. "Dober dan!" sem mu rekel. "Dan!" je odvrnil. "Evangelističen pastor sem." Obstal je in se zadril: "Kaj? Far?! Samo še tega mi je manjkalo! Ravno to mi je manjkalo! Zgubite se! Jaz nič več ne verjamem, izgubil sem vero v človeštvo." Prav gotovo je moral nekaj grdega doživeti. Ostal sem in mu dejal: "Mladenič, podajte mi roko! Tudi jaz sem izgubil vero v človeštvo! Torej sva na istem!" "Kako to?" me je začudeno vprašal. "Kot pastor bi morali podpirati vero v človeštvo!" "Mislite?" sem odvrnil. "Žal mi je, to vero sem izgubil. Preživel sem vojno, in ko se spomnim vseh tistih svinjarij in bestialnosti, ko nikomur ni bilo mar drugega..., ne, hvala, moja vera v človeštvo je skopnela kot sneg na soncu!" "Ta je pa dobra," je nadaljeval, "potem pa ne razumem, zakaj ste pastor!" "Oh," sem mu odvrnil, "našel sem novo vero in ta je neuničljiva!" "Ha, prav rad bi vedel, kakšna vera je to!" Tedaj sem mu lahko izpričal Jezusovo radostno sporočilo: "To je vera v Jezusa Kristusa, ki je na ta svet prišel kot naše edino upanje!" "Jezus?" se je začudil. "Saj to je krščanstvo! Mislil sem, da smo s tem opravili." "Niti slučajno," sem odgovoril, "krščanstvo šele začenja, tam, kjer se ostale vere končajo!"

Zares si želim, da bi lahko zavrgli vaša lažna prepričanja in našli zaupanje v Jezusa!

Ker rad potujem, sem si takoj po koncu vojne nabavil stari Opel P4. Bil je pravi muzejski primerek! Ko sem prvič "priropotal" s svojim malim P4, je nek prijatelj zaklical: "Pazite se! Pastor se pelje! Zdaj bomo morali posekati vsa drevesa ob cesti!" Jaz pa sem mu odvrnil: "Misliš, da ne znam voziti?" "Kako da ne? Saj imaš vozniško dovoljenje!" se je pošalil. "Usedi se, pa se bova zapeljala!" sem ga pozval. "Raje ne! Nisem še napisal oporoke!" mi je odvrnil. V tem je prišla moja žena. "Izvoli draga, vstopi!" sem ji rekel. Brez vsake skrbi se je usedla v avto! In še danes je živa. V trenutku, ko je zapustila trdna tla in se usedla poleg mene, je svoje življenje zaupala meni. Tudi vi storite tako z Jezusom; svoje življenje mu zaupajte brez strahu, da bi se vam kaj slabega zgodilo!

Nedavno tega sem bral o nekem pretresljivem dogodku, ki

se je za časa druge svetovne vojne zgodil v Stalingradu. Ruske enote so popolnoma obkolile mesto. Pristalo je še zadnje nemško letalo, s katerim so lahko vzdrževali zvezo z zaledjem in odvažali ranjence. Letalo se je kmalu napolnilo, toda vojaki so še kar prihajali - lažji ranjenci in napol zmrznjeni bojevniki. Vsi so se gnetli v letalo, čeprav je bilo polno že do zadnjega kotička. V obupu so se začeli obešati povsod po letalu, kjerkoli so se le lahko prijeli; za ročaje na vratih, za kolesa... Letalo se je dvignilo v zrak. Ko se je zopet spustilo, se nihče več ni obdržal na njem. Odpihnil jih je veter ali pa so jim pomrznile roke in so se spustili. Samo tisti, ki so bili v letalu, so se rešili!

Pomislil sem: "Evangelij Jezusa Kristusa, Sina božjega, ki je umrl in ponovno vstal, je kakor to letalo." Z njegovo pomočjo se lahko rešimo iz obroča pogube. V njem je dosti prostora. Veliko pa je takih, ki niso znotraj, takih, ki se niso pravilno vkrcali. To so vsi tisti, ki v cerkve zaidejo samo za Božič, tisti, ki so krščeni in kljub temu verjamejo v vsako neumnost. In ko tak človek umre, mora pastor ali duhovnik hvaliti njegovo dobroto, čeprav je vse življenje previsel zunaj. Lahko ste prepričani, da bo vsak, ki je zunaj odpihnjen, odvržen! Rešeni bodo samo tisti, ki so znotraj! Ste tudi vi znotraj?

Pekel bo poln ljudi, ki so vedeli za Jezusa, toda niso prišli k njemu. Priti k njemu pomeni verovati vanj. Storite to in ne izgublajte niti trenutka! Samo njemu lahko brez bojazni prepustite svoje življenje.

Na koncu bi vas želel znova popeljati pod križ Jezusa Kristusa. Sledite mi spet na vzpetino poleg Jeruzalema. Na njej stoji križ, na katerem je razpet Sin božji. Tu pod križem je edino mesto na vsem svetu, kjer lahko človek najde oprostitev grehov in postane druga oseba!

V Lübecku stoji prekrasna stara cerkev, katedrala, v kateri se nahaja slavna oltarna slika križanja, ki jo je v 15. stoletju naslikal Hans Memling. Ko je leta 1942 katedralo po bombardiranju zajel plamen, je skupina neznanih vojakov za ceno svojih življenj rešila sliko.

Kmalu po koncu vojne sem pridigal v Lübecku in ob tej priliki srečal ravnatelja muzeja, ki mi je dejal: "V kleti imamo znano Memlingovo sliko. Prav rad bi vam jo pokazal, če jo želite videti." Seveda te priložnosti nisem hotel izpustiti.

Skupaj z nekim prijateljem smo se spustili v klet. Slika je bila zares prekrasna; jezdeci s sulicami v rokah, vojaki, ki kockajo, množica ljudi, objokane ženske, farizeji s porogljivimi izrazi na obrazih... Nad vsem tem pa se vzdigujejo trije križi.

Nenadoma sem opazil nekaj nenavadnega; sredi vse te množice, točno pod Jezusovim križem, je bilo prazno, neposlikano mesto, prazen prostor. "Zares nenavadno", sem pripomnil, "da je v vsem tem drenu prazno mesto in to ravno pod Kristusovim križem. Le kaj je Hans Memling mislil s tem?" Srednjeveške slike imajo namrečvedno kakšno sporočilo; to so prave ekspresionistične slike.

Prijatelj mi je pojasnil: "Mislim, da je hotel povedati, da se pod Kristusovim križem vedno najde prazno mesto. To je mesto za nas!"

O tej sliki sem često razmišljal. Pod tem križem je smrt izgubila svojo moč. V Kristusovih ranah sem našel osvoboditev svoje duše. S tega križa podaja roke izgubljenim grešnikom... Da, radujem se, ker pod križem Jezusa Kristusa, Sina božjega, obstaja mesto tudi zame. To prosto mesto obstaja tudi za vas! Boste dopustili, da bo ostalo prazno na vekom veke?

Brez mene!

Vsaka doba ima svoje modne fraze, ki jih uporabljamo ob vseh mogočih in nemogočih prilikah. Ena od najbolj znanih naših fraz je - "brez mene", kar pomeni - "to me ne zanima, tega nočem".

S temi besedami: udarjamo okrog sebe, tepemo druge, pa celo sami sebe ubijamo. Fraza "brez mene" je pravzaprav zelo nevarna, čeprav ima lahko tudi pozitiven predznak. No, poglejmo si zakaj.

1. Ne uporabljamo je ob pravem času

V Bibliji je zapisana prastara zgodba, ki je še danes neverjetno aktualna in se naši temi čudovito prilega. Povedal vam jo bom.

Verjetno ste že slišali za Abrahama, pobožnega moža, o katerem je že na začetku Biblije zapisano: "Abraham je Bogu verjel in se mu je štelo v pravičnost." Abraham je bil človek, ki se dobro zaveda, kakšen grešnik je. Živel je v pristnem odnosu z Bogom in izpovedal mu je vse svoje grehe. Sprejel je oproščenje, ki mu je bilo ponujeno.

Nekega dne se je Abraham sprl s svojim nečakom Lotom. V Bibliji je zapisano, da je bil Abraham "bogat živine, srebra in zlata", pa tudi Lot je "imel mnogo ovac, goveda in šotorov". No, spor je nastal zaradi prepira med Abrahamovimi in Lotovimi pastirji. Zaradi teh prepirov okoli pašnikov so bili odnosi med sorodnikoma zelo napeti. Verjetno poznate tisti nacistični izrek: "Narod brez življenjskega prostora!", s katerim so obnoreli nemški narod ter zakuhali drugo svetovno vojno.

Prepiri med Abrahamovimi in Lotovimi pastirji so postajali vse pogostejši. Po vsakem prepiru so svojim gospodarjem poročali, kaj so njihovi nasprotniki rekli ali storili. Razmere so se iz dneva v dan zaostrovale.

Zamislite si, dragi prijatelji, kaj bi na Abrahamovem mestu storili vi (bil je precej starejši od Lota)? Če bi bil ta Lot moj nečak, bi mu rekel: "Kako se lahko tvoji pastirji tako obnašajo do mojih služabnikov! Poberi šila in kopita in

spravite se stran!" Na to bi Lot odvrnil: "Nikoli! Tudi jaz imam pravico, da sem tu. Kar ti pojdi stran!" In prepir bi se vlekel v nedogled. Prišel je trenutek, ko je bil popoln razkol med Lotom in Abrahamom skoraj neizogiben. Tedaj pa je stari, pobožni Abraham zaprosil Boga za pomoč. Pogledal je Lota in pomislil: "Prepir? Brez mene! Tega si niti najmanj ne želim!" Položil je svojo roko Lotu na ramena in mu dejal: "Dragi moj, naj ne bo prepira med nama, saj sva brata!" In nato mu je predlagal, kako lahko brez prepira rešita ta spor. "Prepir? - Brez mene, prosim!" je bilo Abrahamovo stališče.

Verjetno ste tudi vi že doživeli podobne provokacije. Ste tedaj pomislili: "Prepir? Brez mene!" Ste tako postopali? Ne, verjetno ste se z veseljem spustili v prepir, morda ste še dandanes v sporu s tem ali onim sosedom. Vidite, kolikokrat bi nam lahko ta kratka fraza pomagala, da bi se izognili trpljenju, nemiru in grenkobi. Jezus je dejal: "Blagor tistim, ki prinašajo mir." Naše krščanstvo ni dosti vredno prav zaradi tega, ker v odločilnih trenutkih ne rečemo: "Prepir? Brez mene, prosim!" Zato, ker v odločilnih trenutkih prav žalostno odgovemo.

Še eno zgodbo vam bom povedal, ki mi je še posebno pri srcu. Ste že slišali čudovito Biblijsko zgodbo o mladem Jožefu, ki so ga njegovi bratje prodali za sužnja? Kot sužnja so ga odpeljali v Egipt, ki je bil tedaj na vrhuncu svojega kulturnega razvoja. Na tržnici ga je kupil bogataš z imenom Putifar, ki je imel mnogo sužnjev in velike hiše.

Jožef je že v rani mladosti sklenil zvezo z Bogom. Tudi to se dogaja! Rekel je Bogu: "Rad bi ti pripadal!" No, sedaj se je popolnoma sam znašel v Egiptu. Opazoval je, kako drugi sužnji lažejo in kradejo, toda on ni hotel sodelovati. Seveda so ga zaradi tega zasmehovali. Pridobil pa si je zaupanje svojega gospodarja in ta mu je poveril odgovorne dolžnosti.

Glejte, ljudje zasmehujejo kristjane, toda nanje bi se lahko zanesli, saj ne lažejo in ne kradejo. In tako je gospodar Putifar imenoval Jožefa, ko je ta odrasel, za upravitelja vsega svojega imetja. Biblija to tako lepo opisuje, da se moram nasmehnuti vsakič, ko to berem: "In tako je vse, kar je imel, prepustil skrbi Jožefa in ni skrbel za nič več, razen za jedi, ki jih je jedel." Tudi to bi najraje prepustil Jožefu, če bi le lahko Jožef tudi jedel namesto njega.

Jožef je zrasel v lepega mladeniča. Oblačil se je elegantno

in z okusom. Tedaj ga je odkrila gospodarjeva mlada žena, ki je bila poganka. V palači, v kateri je živela, ji ni bilo treba niti s prstom migniti. Vse potrebno so postorili njeni sužnji, ona pa je cele dni prelenarila. Toda, "brezdelje je vir zla".

To je prav gotovo res. Žena se je "ogrela" za Jožefa in ga začela zapeljevati, Jožef pa se je delal, kakor da nič ne opazi. Nekega dne pa sta po nesrečnem slučaju Jožef in Putifarjeva žena ostala sama v hiši. Nenadoma se je polna poželenja znašla poleg njega. Prijela ga je za haljo in ga zaprosila: "Jožef, lezi z menoj!" Biblija čudovito opisuje, kako je Jožef po kratkem razmisleku odgovoril: "Ni govora! Brez mene!" - Prešuštvo? Brez mene, prosim!

No, tako govorimo mi. Ljudje v Bibliji so se lepše izražali. Tudi Jožef je to lepše povedal. Dejal je: "Kako bi mogel storiti nekaj tako strašnega in grešiti proti Bogu!" - To pomeni: "Brez mene!"

Večina starejših ljudi, morda tudi vi, se je že znašla v takšni preizkušnji, ko bi lahko zagrešili prešuštvo, kar se danes niti ne imenuje več greh. Ste tudi vi v taki situaciji dejali: "Bog me vidi! Tega ne bom storil! - Brez mene!"

Kako bi se mi obnašali na Jožefovem mestu?

Na žalost sem mnenja, da nam ne bi padlo na pamet, da bi izjavili: "Ni govora!" "Brez mene!", ker moramo biti po božji zapovedi čisti v besedah in dejanjih. Tega "brez mene" se v kritičnih trenutkih le redko spomnimo! Moram pa poudariti: Bog se spominja vseh grehov, ki jih vsakodnevno zagrešimo. Hudo je, če se v odločilnih trenutkih ne spomnimo na to frazo, čeprav je to najboljši način, da se izognemo grehu in ne kršimo božjih zapovedi. Žalostna značilnost našega časa je - božje zapovedi se ne spoštujejo več.

Ob ustoličenju sedanjega škofa sem imel čast pridigati na shodu hannoverskih pastorjev. Zaprošili so me, da bi govoril o temi: "Kaj manjka nam, pastorjem in našim skupnostim?" Med pridigo sem dejal: "Samo to vam lahko povem; nam vsem manjka strah pred peklom in zavest, da Bog svojo vero in svoje zapovedi resno jemlje."

Sijajna fraza obstaja in ta se glasi: "Brez mene!" Če nas prevzame duh časa in se znajdemo v skušnjavi, da bi prekršili božje zapovedi, recimo: "Nočem!" ali "Brez mene!"

V Bibliji je opisana pretresljiva Jezusova prigoda. Sin božji je na visokem hribu in poleg njega stoji hudič. Ne

verjamete v obstoj hudiča? Hudič zares obstaja, v to ste lahko popolnoma prepričani! Hudič stoji poleg Sina božjega, prikazuje mu vsa kraljestva tega sveta, vse njihovo bogastvo in mu govori: "Vse to bo tvoje v trenutku, ko se boš meni poklonil!" Sin božji pa mu je odvrnil: "Nočem! Ves svet se ti lahko prikloni, toda jaz nočem!" No, Jezus je to precej lepše povedal. Dejal je: "Gospodarju, Bogu svojemu se klanjaj in njemu edinemu služil!"

Ali ne bi bilo lepo, ko bi se nam fraza "brez mene" vedno v pravem trenutku znašla pri roki? Škoda bi je bilo ne uporabiti, ko jo že imamo!

2. Uporabljamo jo, ko je ne bi smeli

Ah, dragi prijatelji, mnogo ljudi v napačnem trenutku govori: "Brez mene!"

Pred menoj stoji, kakor pravimo, "frajer". Rečem mu: "Človek, kaj vse bi lahko bilo iz tebe, če bi svoje življenje predal Bogu!" "Nočem!" mi odgovori. "Ne računajte name!"

Do Boga se obnašamo kot ... Dovolite mi, da uporabim še en primer. Po zdravnikovem nasvetu se vsak dan sprehajam za kakšno uro. Nedavno tega sem se tako sprehajal po Essnu, po znani poti blizu južne železniške postaje. Nenadoma sem sredi poti naletel na star kavč. Nekdo ga ni več potreboval in ga je pod okriljem noči enostavno pripeljal sem ter pustil tu v parku: "Naj mestna komunalna služba poskrbi zanj!"

Zgodbo tega starega kavča si prav lahko zamislim. Verjetno so ga podedovali od pokojne babice, oni pa so mladi, imajo moderno stanovanje z modernim pohištvom. "Kaj naj naredimo s tem starim kavčem?" pravi mož. "Enostavno se ne ujema z našim življenjskim stilom. In kdo ve, koliko mrčesa in podobnih stvari je v njem. Najbolje bi bilo, da ga vržemo stran!" In tako so ga pustili tam, na moji priljubljeni sprehajalni poti.

Dandanes na isti način ravnamo tudi z Bogom. Bog se enostavno ne ujema z našim življenjskim stilom. Ne vklaplja se v našo moderno pluralistično družbo. Ni v skladu z mentaliteto našega časa. Kaj storiti z Bogom? Pustimo "ta stari kavč" v cerkvi! Saj je tako in tako ves teden zaklenjena.

Dragi prijatelji, Bog ni nikakršen stari kavč. Vam je to

jasno? Bog ni star kos pohištva, ki ga lahko po mili volji odvržemo, ker je pač prišel iz mode. Se sploh zavedate, kdo je Bog! Verjetno je cerkev sama kriva, da je Bog postal problem. Že pri samem izgovarjanju besede - Bog, bi se morali naježiti! Mi pa se skrivamo za paravanom naše indiferentnosti napram Bogu in govorimo: "Name ne računaj, Bog!"

Še nekaj bi vam rad povedal. Glejte, veliko se govori o tem, da je ves zahod bolan, ne samo fizično, zaradi raka in vseh mogočih drugih boleznih, temveč duševno bolan. Najslabše od vsega je biti duševno bolan. Ali veste, kako neverjetno raste število depresivnih ljudi? Pametni ljudje se sprašujejo, kje je vzrok boleznih našega starega kulturnega sveta. Neki švicarski zdravnik je glede tega izjavil nekaj zelo pametnega: "Naša generacija je resno zbolela, ker ji manjka Bog."

Glejte, v srednjem veku so ljudje računali na Boga. To nam potrjujejo že velike cerkvene zgradbe. Kljub temu pa se je že tedaj človek poskušal rešiti Boga. Ves marksizem ni nič drugega kakor gigantski poskus, da bi se človeštvo osvobodilo Boga. Človek hoče zamenjati Boga s tehniko in se ga tako rešiti. Znanstveniki vodijo kampanje in razglašajo: "Boga ni!" Množice kličejo: "Religija je opij za ljudstvo!" Še najbolj neumni otrok bi se vprašal: "In kje naj bi potem bil Bog?" - in si sesal palec. "Nisem ga še videl, torej ga sploh ni!" Človek se je na zares veličasten način poskušal rešiti Boga.

Ali veste, kako je danes? Ali veste, kaj se je zgodilo? Človek se ni rešil Boga! Še vedno iščem ateista, ki bi bil dovolj pogumen, da bi dejal: "Bog ne obstaja! Boga ni več!" Če pa le obstaja, je tako neumen, da njegovih besed nihče ne jemlje resno.

Veliki pionir moderne atomske fizike, profesor Max Planck, je malo pred smrtjo objavil knjižico z naslovom: "Religija in naravoslovne znanosti". V njej je zapisal: "Danes je nam, znanstvenikom, samo po sebi razumljivo, da na koncu vsakega spoznanja stoji Odrešenik." Vidite? Boga se nismo rešili!

Nedavno tega sem predaval v nekem hribovskem mestecu. Ko sem zvečer stopil iz cerkve, sem pred vhodom naletel na skupinico fantov, starih približno 20 let. "Zakaj ne vstopite?" sem jih vprašal. "Mh!" je bil njihov odgovor. Rekel sem: "Mh, to ni noben odgovor! Povej mi," sem se obrnil na enega izmed njih, "ali Bog obstaja?" "Ne vem!" mi je odgovoril. Nadaljeval

sem: "Saj to je zastrašujoče! Če Bog obstaja, mu moraš pripadati, če pa ne obstaja, pa te prosim, da zapustiš cerkev. Si že zapustil cerkev?" "Nisem!" je dejal.

Vprašal sem drugega fanta: "Ali Bog obstaja?" "Da, verjamem, da obstaja", mi je odgovoril. "O," sem rekel, "povej mi, se ravnaš po njegovih zapovedih?" "Ne!" se je glasil njegov odgovor.

Nobeden od njih ni zanikal božjega obstoja, vendar pa niti eden izmed njih ni zbral zadosti volje, da bi svoje življenje predal Bogu. In tako je povsod.

Ko pridem kam na obisk, mi moški pravijo: "Verjamem v Boga, hojo v cerkev pa prepuščam drugim." Lahko to razumete? Človek ne zanika Boga, vendar mu tudi pripada ne!

Vprašanje o Bogu ostaja nerešeno. Vendar pa nerešena vprašanja v naši notranjščini ustvarjajo komplekse, duševno bolezen, ki uničuje človeka. In tako propadamo, ker nimamo zadosti poguma, da bi razčistili ta vprašanja v zvezi z Bogom!

Razmerje med moškimi in ženskami, ki hodijo v cerkev, je eden proti deset. Kje so moški? Z gotovostjo lahko trdim, da boste duševno propadli, še preden boste odšli v pekel, ker nimate poguma, da bi pripadali Bogu, niti se ga ne morete rešiti.

V luči te porazne situacije se nahajamo mi, kristjani, s svojim odrešujočim sporočilom; sporočilom, da je Bog, do katerega se tako nespoštljivo obnašamo, zrušil zid, ki ga ločuje od nas in prišel k nam v podobi Jezusa Kristusa. Božanski Odrešenik je prišel na ta svet! In ne samo, da je prišel, temveč je za nas tudi umrl na križu. Kaj naj bi Bog še storil za nas, razen mučeniške smrti na križu?

Nato je premagal smrt, veličastno vstal od mrtvih in odprl pot v življenje.

In mi, kaj mi pravimo na to? "To je zelo lepo in zanimivo, vendar ni zame!" Kar slabo mi postane zaradi take nedoslednosti, fizično mi postane slabo!

Ko sem bil še mlad pastor, sem imel v svojem okrožju nekega delavca, ki me je vsakokrat, ko sem mu hotel govoriti o Jezusu, začel zasmehovati in se mi rogati. Ko sem ga vprašal: "Kako se boste vi soočili s smrtjo?", mi je odgovoril: "Vi, farji venomer plašite ljudi s smrtjo! Meni to ne pride do živega!"

Ko je umrl, ni imel niti 40 let. Tik pred njegovo smrtjo

me je njegova žena poklicala in pohitel sem k njima. Ko sem se znašel ob njegovi postelji, sem mu rekel: "V tem trenutku te Jezus poslednjikrat kliče k sebi!"

Bilo je grozno. Poskušal je moliti, toda ni mogel. Bral sem mu besede iz Biblije, besede milosti in tolažbe, toda vse to mu ni nič pomenilo. Nekoč je govoril: "Meni to ne pride do živega!", sedaj pa Bogu ni bilo več mar zanj! Umrl je v globokem obupu, brez božjega miru.

Rotim vas, začnite resno jemati to veličastno sporočilo "Bog je namreč svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor veruje vanj, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje." Jezus pa je storil še nekaj več. Govori nam čudovite besede tolažbe: "Glej, na vratih tvojega srca stojim in trkam."

Moji dragi prijatelji, na svetu obstaja toliko vrst kristjanov. Obstajajo taki, ki mislijo, da so kristjani, ker pač plačujejo cerkveni davek; prijazni ljudje, vendar zelo dolgočasni. Obstajajo tudi taki, ki pridejo v cerkev samo za Božič. Imenujem jih božični kristjani. Neka druga vrsta kristjanov zopet pušča svojim ženam, da hodijo v cerkev, sami pa nikoli ne prestopijo njenega praga. To je zelo poceni krščanstvo! Obstajajo pa tudi taki kristjani, ki pravijo: "Krščen sem." Zelo lepo! Toda če je to vse...! Obstajajo tudi taki kristjani, ki so slišali besede živega Boga: "Glej, pred tvojimi vrati stojim in trkam. Če bo kdo slišal moj glas in mi odprl, bom prišel k njemu." In kljub temu pravijo: "Pusti me! Ne potrebujem te!"

Kako strašno je to! "Jezus, prijetno je biti kristjan, toda popolnoma se predati, to je vendar malo preveč. To ni zame!" In tako govorimo: "Nočem!" na popolnoma napačnem mestu.

Če hočete krasoto Jezusa Kristusa osebno izkusiti, tedaj pozorno poslušajte pri vratih svojega srca. Ko boste zaslišali trkanje, mu odprite vrata na stežaj in ga sprejmite v svoje življenje!

3. Obstaja nekdo, ki ni nikoli uporabil te besede

Ta nekdo je sam Jezus Kristus. Prav gotovo je imel dosti razlogov, da bi dejal: "Nočem! Brez mene, prosim!" toda tega ni storil. Hvala Bogu, da ni!

Dovolite mi, da vam v zvezi s tem povem neko zgodbo. Danski pisatelj Jacobsen je napisal ganljivo novelo: "Kuga v Bergamu". Bergamo je mestece v Italiji, nedaleč stran od Ravene, sezidano na hribu in ena sama kamnita pot vodi do njega. Jacobsen opisuje, kako je v srednjem veku v tem mestecu izbruhnila kuga. Grozno! Dan in noč je zvonil navček. Ljudje so molili in prosili Boga. Kleče so prosili pomoči, toda odgovora ni bilo. Kuga je še huje besnela.

Sčasoma so postali popolnoma otopeli. Dejali so: "Bog je mrtev!" Iz kleti so privalili sode in priredili veliko gostijo. Kmalu so v pijanosti začeli prave seksualne orgije, ne da bi se menili za to, kdo gre s kom. Začele so se prave bakanalije, orgije obupa. To je trajalo cele dneve. Bilo jim je vseeno, prepustili so se svojim strastem in instinktom. Tu in tam se je kdo sredi plesa zrušil, zadet od bolezni. Pustili so ga, da je obležal, kjer je padel. Orgija se je nadaljevala. - "Jejmo in pijmo, jutri bomo umrli!"

Nekega dne so se zaustavili, zaslišali so nekakšno pesem. Stekli so na mestna vrata in zagledali procesijo spokorjencev, ki so se pojoč približevali po kamniti cesti: "Kyrie Eleison, Gospod, usmili se nas!" Na čelu povorke je koračil mlad menih in nosil težak lesen križ. Ko je procesija prispela do mestnih vrat, so jih zbrani meščani začeli zasmehovati: "Bedaki! Tu Boga ni več! Pustite te svoje bedaste litanije! Bog je mrtev! Pridite, jejmo in pijmo, jutri bomo tako in tako vsi mrtvi!"

Menih, ki je vodil procesijo, se ni zmenil za te besede. S svojim težkim križem je nadaljeval pot. Cerkvena vrata so bila odprta in procesija je lahko neovirano vstopila. Menih je naslonil križ na zid. Divja, fanatična horda obupanih in pijanih meščanov jim je sledila v cerkev. Mesar divjega izgleda, prepasan s krvavim predpasnikom, se je povzpел na oltar, pograbil pozlačen kelih in zarjovel: "Pijmo! Pri nas je Bog mrtev!"

Menih se je, ves bled v obraz, povzpел na prižnico in dvignil roke. Ljudje so se v pričakovanju njegovih besed umirili. V nastali tišini so slišali njegove besede: "Nekaj vam bom povedal. Ko je Sin božji visel na križu in ko so mu roke in noge prebijali z žebli, se je ljudstvo prav tako posmehovalo, ga psovalo in se mu rogalo. Še celo razbojnika, ki sta visela na njegovi levi in desni, sta se pridružila drhali in se mu

rogala. Sin božji je pomislil: 'Moram res umreti za te ljudi, ki jih moja smrt prav nič ne gane?! Za to umazano človeštvo, ki nikoli več ne bo čisto?!' Nato je pomislil: 'Nočem! Nočem!' Z božansko silo je izpulil žeblje iz lesa, skočil s križa in iztrgal svoje oblačilo iz rok rimskih vojakov s tako močjo, da so ti kar popadali po tleh. Oblekel se je in se vrnil v nebo govoreč: 'Za take ljudi nočem umreti!' Križ je ostal prazen! In tako sedaj ni več odrešitve, sreče, niti odpuščanja. Preostala sta nam samo še smrt in pekel!"

Tako je govoril menih. Nastala je smrtna tišina. Mesar je že prej zlezal z oltarja. Stal je pred prižnico in kelih se mu je odkotrljal iz roke. "Ni več odpuščanja, niti odrešitve..." Nenadoma je mesar stopil proti menihu in mu z ostrim tonom zaklical: "Ti, vrni Odrešenika na križ! Vrni Odrešenika na križ!"

Dragi prijatelji, menih ni prav povedal. Najbolj ganljivo je ravno to, da Sin božji ni rekel: "Nočem! Brez mene!" Lahko bi celo rekli, da visi na križu vse do danes, čeprav ljudje pravijo: "Kariera, užitki in vse stvari tega sveta so nam važnejše od naše odrešitve." Ta Odrešenik, ki se nikoli ni nehal zanimati za vas, bi po pravici lahko rekel: "Nočem umreti za vas! Delajte, kar vas je volja!"

Če bi bil jaz Jezus, bi pustil, da svet propade. Toda Jezus, Sin božji, Odrešenik, ni rekel: "Nočem!", temveč je za nas odšel v smrt in sedaj nas išče, da bi nas odrešil! Kako dolgo vas bo še moral iskati? Kdaj boste končno dojeli, da vas Jezus želi imeti? Kdaj se vam bodo odprle oči in boste rekli: "Moj Odrešenik!"

Na kratko spregovorimo še o poslednji temi.

4. "Brez mene ne morete nič storiti"

Veste, kadar mi rečemo "brez mene" na koncu vedno stoji klicaj. Jezus je nekoč dejal: "Brez mene", toda brez klicaja. Cel stavek se glasi: "Brez mene ne morete storiti nič." Lahko ste prepričani, da je to resnica in da je vse, kar počnete brez njega, z vidika večnosti ničvredno!

Nekega dne sem opazoval, kako sta se na ulici pretepalata dva dečka. Ko je mimo prišel tretji, jih je tudi on skupil. Ko sem se jim približeval, da bi jih spravil narazen, sem bil priča

pretresljivemu prizoru. Mali se je nekako rešil iz primeža. Iz oči so mu tekle solze, iz nosa pa kri. Ko se je za nekaj korakov oddaljil od prvih dveh fantov, se je obrnil in zaklical: "Samo počakajta, povedal bom mojemu starejšemu bratu!" Opazil sem, kako mu je bilo naenkrat vse dobro. Saj ima starejšega brata, ki mu lahko vse pove in ki mu bo pomagal. Pomislil sem: "Dragi moj fantič, lahko si srečen, da imaš starejšega brata!" Prešinilo me je veliko veselje, ker imam tudi jaz v Jezusu svojega velikega brata, ki mi venomer stoji ob strani! Lepo je, kadar veliki brat stoji ob svojih in jih opominja: "Brez mene ne morete storiti nič." Nek kristjan je napisal čudovito pesem:

*Vzemi si življenje moje,
za vekomaj naj bode tvoje.
Vzemi si dneve in noči,
življenje moje naj te slavi.*

Zakaj ne bi tudi vi rekli svojemu Odrešeniku, ki je za vas toliko storil: "Jezus, brez tebe nočem več ničesar storiti!"

Ali v veri obstaja gotovost?

Ne obstaja! Samo nekaj je popolnoma jasno, v religioznih zadevah ni nič gotovega. "Religija" je po svoji definiciji večno iskanje Boga. To iskanje nujno spremljajo nemir in negotovost. Za razliko od tega pa je Evangelij nekaj povsem drugega. Evangelij je božje iskanje nas. Zato je bolje, da vprašanje postavimo takole: "Ali obstaja gotovost, gotovost v krščanstvu?"

1. Velika negotovost glede Boga

Moram reči, da smo sodobni ljudje dokaj smešni. V trenutku, ko nas kaj zaboli, takoj stečemo k zdravniku in vprašamo: "Gospod doktor, tu in tu me boli. Kaj bi to lahko bilo?" Želimo natančno vedeti, kaj je narobe!

Ali pa drug primer. Družina išče hišno pomočnico in na njihov oglas se javi neko dekle. "Da," ji pojasnjuje gospodinja, "imeli boste svojo sobo s toplo in hladno vodo, televizor in hi-fi stolp. Imeli boste tudi en prost dan tedensko." "To bi mi ustrezalo", pravi dekle, "vendar bi rada vedela tudi, kakšna bo plača." "No," ji odvrne gospodinja, "o tem bomo govorili ob drugi priliki. Najprej bi rada videla, kako se boste obnesli." "Ne, ne," se upre dekle, "pod temi pogoji ne morem sprejeti. Že sedaj bi rada vedela, koliko bom zaslužila."

Je imelo dekle prav? Seveda! Če iščemo delo, je eno od najpomembnejših vprašanj: "Kakšna je plača?" ali pa "Kakšen bo moj status?" Radi bi vedeli, pri čem smo! V vprašanju denarja ne prenašamo nikakršne negotovosti. Da, na vseh področjih hočemo vedeti, pri čem smo, samo na najvažnejšem področju, našem odnosu z Bogom, toleriramo prav neverjetno negotovost.

Pred mnogimi leti sem v Augsburgu vodil serijo sestankov, ki so potekali v šotoru, postavljenem na Plärreru (mestni sejmski prostor). Organizatorji teh srečanj so imeli sijajno zamisel. Ker so lokali ob sobotah zvečer po navadi prepolni ljudi, so zaključili: "Srečanja naj bodo v soboto zvečer - opolnoči." Tega v javnosti nismo objavili, ker smo hoteli preprečiti, da bi na srečanja prišli vsi dragi, radovedni

kristjani.

Nekaj pred dvanajsto so moji prijatelji križarili po mestu in zbirali "nočne ptice", ki so zapuščale lokale (večina se jih zapre ob polnoči); barmane, ki so se vračali domov in natakariče, ki so zaključevale naporni delovni teden. Avtomobili so dolgo izkrcavali svoj "tovor" pred vhodom v šotor. Ko sem se opolnoči povzpел na podij, sem zagledal zbrano družbo, kakršno sem imel le redko priložnost videti. Nekateri so bili malo opiti, eden od njih se je usedel natančno pred mano; debeluh s prežvečeno cigaro v ustih in klobukom, kakršnim moji fantje pravijo "melona". "Upam, da bo vse dobro", sem si mislil. Začel sem govoriti. Ko sem prvič omenil Boga, mi je debeluh z "melono" skočil v besedo: "Bog ne obstaja!". Vsi so se zasmejali. Nagnil sem se preko pulta in ga vprašal: "Ste popolnoma gotovi, da Boga ni? Ste stoo odstotno prepričani v to?" Popraskal se je po glavi, da mu je "melona" skoraj padla na oči, prestavil cigaro na drugo stran ust in končno izjavil: "No, nihče ne more tega stoo odstotno vedeti." Na te besede sem se mu nasmehnil in dejal: "In vendar obstaja! Jaz to dobro vem!" "Kaj ne poveste," me je prijel za besedo, "odkod pa vam toliko znanja o Bogu?" Nato sem mu pojasnil, da zaradi Jezusa zanesljivo vem, da Bog obstaja, in tudi vse drugo, kar lahko človek dojame o Bogu. To je utišalo prav vse zbrane.

Ste vi gotovi o zadevah, ki se tičejo Boga? To sprašujem tiste, ki se smatrajo za kristjane. Ali lahko rečete: "Lahko prisežem, da je obtožnica z mojimi grehi zbrisana in da je cena v celoti izplačana"? Večina bi jih, na žalost, odgovorila: "Upam vsaj!"

Smešno je da, kar se tiče Boga, tako kristjani kakor pogani živijo v enaki negotovosti in dvomih. Če bi se sprehodil skozi mesto in spraševal mimoidoče: "Povejte mi, ali verjamete, da Bog obstaja?", bi mi odgovarjali: "Da, nekakšen Bog gotovo obstaja." In če bi jih še naprej spraševal: "Ali mu pripadate?", bi mi odgovorili: "Ne vem!" - V kakšni neverjetni negotovosti in nejasnosti so ljudje v zvezi s tako važnim vprašanjem!

To, kar vam bom sedaj povedal, se je zgodilo nekemu mojemu mlademu prijatelju. Takrat je bil še študent, poleti pa, ko ni bilo predavanj, se je preživljal kot pomožni zidar. Nekega dne so njegovi sodelavci izvedeli za njegove aktivnosti v evangelijski mladinski skupini. "Ali hodiš k pastoru Buschu?" so ga vprašali. "Da." - Začeli so drug drugemu namigovati.

"Potem pa greš gotovo vsako nedeljo v cerkev?" "Seveda!" "Vsako nedeljo?" "Vsako nedeljo!" "Čisto vsako nedeljo! Ali si zmešan?" "Nee", jim je odvrnil, "tudi med tednom hodim k proučevanju Biblije!" "Saj se ti je zares zmešalo!" In nato so začeli izlivali svoj strup: "Farji poneumljajo ljudi!" - "Krščanstvo se ni obneslo, čeprav je imelo na razpolago skoraj 2000 let!" "Biblija je ena sama velika neumnost!" Skratka, fant je bil prepuščen nesramnemu porogu, toda ker je imel na srečo "debelo kožo", je vse mirno prenesel. Ko so fantje zaključili, jim je dejal: "Ker ste pač o krščanstvu takšnih misli, sklepam, da ste izstopili iz cerkve." Vsi so utihnili. Eden od starejših je končno prekinil molk: "Kaj misliš s tem - zapustili cerkev? Človek božji, jaz verjamem v Boga! Misliš, da si samo ti kristjan? Tudi jaz sem kristjan! Verjamem v Boga!" Tedaj so ga tudi ostali začeli napadati: "Zakaj bi se rad naredil boljšega od nas? Tudi mi smo kristjani! Tudi mi verjamemo v Boga!" Nenadoma so se vloge zamenjale. Sedaj so vsi v en glas vpili: "Tudi mi verjamemo v Boga! Tudi mi smo kristjani!" Ko so končali, jih je moj prijatelj vprašal: "Zakaj me pa potem zasmehujete?" Njihov odgovor je bil: "Ah, na živce nam greš! S tabo se ne da pogovarjati!"

Lahko to razumete? Odrasli ljudje, prekaljeni zidarji, ki lahko z lahkoto zvrnejo več steklenic piva, najprej peklensko zasmehujejo krščanstvo, naposled pa izjavijo: "Prosim lepo, tudi mi smo kristjani!" Kaj bi človek rekel na to? Ali ni to pretresljivo?

Človek se v zvezi z Bogom in večnostjo prepušča veliki negotovosti. Včasih se obnašamo kot pogani, včasih kot kristjani, pol na pol. Mar ni res? Bojim se, da večina izmed nas živi v taki negotovosti in nejasnosti!

2. Biblija nam govori o čudoviti gotovosti

Verjetno se boste začudeno vprašali: "Dobro, gospod Busch, ima krščanska vera sploh kakšno zvezo z gotovostjo? Ali ni v resnici kakor v tisti šali - v krščanstvu se nič ne ve, v vse pa je treba verjeti?"

Pred kratkim sem slišal še enega od mnogih "biserov", ki jih poslušam že celo življenje: "Veste, jasno mi je, da je dva

krat dva štiri, toda v krščanstvu se ne da nič zagotovo vedeti, lahko se samo verjame." To je torej predstava, da v krščanstvu ne smemo uporabljati svojega razuma, temveč moramo slepo verovati v krščanske resnice. Tega mnenja je večina ljudi.

Nekdo drug spet reče: "Da, pastor Busch, saj niti vi, kristjani, niste enotni. Obstajajo katoliki, evangeličani in mnogi drugi. Evangeličani pa se spet delijo na luterane, reformirane itd. Kdo ima potemtakem prav?" Zdi se mi, da je celo krščanski svet sam globoko prepričan, da je krščanska vera nekaj najbolj negotovega. To pa je velika neumnost.

V bistvu se lahko le iz Nove zaveze učimo, kaj je to krščanstvo. Vsaka stran v njej je polna ohrabrujoče gotovosti! Verjemite mi, brez dvoma je tako! Smešno je, da toliko kristjanov živi v takšni negotovosti. To sploh ni podobno krščanstvu. Zares ne! Cela Nova zaveza je polna silne gotovosti.

Največja gotovost je - Bog obstaja! Ne nekakšno Vrhovno bitje, Previdnost, Usoda ali "nekakšen bog", temveč živi Bog, oče Jezusa Kristusa. Odkod to vemo? Bog se nam je odkril preko Jezusa Kristusa! To je popolnoma gotovo. Odprite Biblijo na kateri koli strani in ne boste naleteli na nobene religiozne probleme, temveč na pričevanje: Bog živi! Razodel se je v Jezusu Kristusu! Človek, ki živi brez Boga, živi bedno in v zmoti.

Biblija nam tudi zagotavlja, da nas ta Bog, ki lahko uniči vse narode in ob poslednji sodbi obsodi vse ljudi, ljubi s silno ljubeznijo. To ni nobena predpostavka, temveč obljuba, zapisana v pismu Rimljanom v osmem poglavju: "Prepričan sem, da nas niti smrt, niti življenje, niti angeli, niti oblasti, niti sedanost, niti bodočnost, niti sile, niti višina, niti globina, niti katerokoli bitje ne more ločiti od ljubezni božje, ki je v Jezusu Kristusu, našem Gospodu." Ljubezen božja je z Jezusom prišla k nam! Tega ne predpostavljamo, temveč zagotovo vemo. Kje je ljubezen božja? Bog nas ljubi preko Jezusa.

Jezusovi učenci pojejo:

*Ko mir mi nebeški spet prsi prevzame vesele,
čeprav še grozijo nevihte, viharji in strele,
kljub temu prepeval bom z vero povsod,
lepo mi in dobro je, ko z menoj je Gospod.
Izbrisan moj dolg je, moj greh oproščen,
zdaj miren sem v duši in v srcu sproščen.*

*Odrešil me Jezus je s smrtjo na križu trpečo.
Slava ti Bog moj, kličem zdaj z dušo gorečo...*

Bi lahko tudi vi prepevali to pesem? Se vam sploh sanja, o čem govori?

Ljudje iz Biblije so bili popolnoma gotovi, da pripadajo Bogu. David v 49. psalmu pravi: "Toda moja duša bo Bog rešil iz podzemlja, ker me je sprejel." Ne govori: "Upam, da bom nekoč odrešen", temveč: "Jaz vem, On me je sprejel." Ali pa: "Bog nas je rešil oblasti teme in nas povedel v kraljestvo svojega ljubljenega Sina." Jezusovim učencem je njihov Učitelj radikalno spremenil življenje - in tega so se tudi zavedali! Poslušajte, kaj govori eden izmed njih: "Mi vemo, da smo iz smrti prešli v življenje." "Mi vemo!" Lahko tudi vi to rečete? Ali pa: "Njegov Duh izpričuje mojemu duhu, otrok božji sem." Bodite pozorni na besedo "sem"!

Biblija je polna take gotovosti. Od kod torej našemu narodu to neumno reklo: "2 in 2 je 4, to je čisto jasno, v krščanstvu pa ne moremo nič zagotovo vedeti, temveč moramo slepo verjeti"? Tudi meni je popolnoma jasno - 2 krat 2 je 4, še bolj zanesljivo pa vem, da Bog obstaja! Dobro vem, 2 krat 2 je 4, še bolj pa vem, da nas Bog ljubi preko Jezusa Kristusa. Ljudje, ki so se obrnili na Boga, pravijo: "Vemo, 2 krat 2 je 4, še bolj pa smo gotovi v to, da smo postali otroci božji!"

Vprašam vas, kje lahko v današnjem krščanstvu naletimo na takšno gotovost? Kje? To nam kaže, kako zelo smo se oddaljili od Biblije in njenega nauka in kako skrajni čas je, da se vrnemo k njej! Odvrzite svoje površno krščanstvo! Če ste površni kristjani, ne boste imeli od tega nobene koristi. Koristilo vam bo šele biblijsko krščansko stališče. Samo to se izplača! Izplača se biti gotov, da Bog obstaja, Bog, ki nas ljubi s silno ljubeznijo, Bog, kateremu lahko pripadamo. Vse drugo se ne izplača! Ta gotovost preveva vse pesmi, ki jih pojejo v krščanskih skupnostih. To je ena izmed njih:

*Srečna brezskrbnost, Jezus je moj!
Njemu pripadam, nič več nisem svoj.
Po Njemu odrešen, srečen vsak dan,
v Duhu sem rojen in v krvi opran.
Vse svoje življenje prepevam okrog,*

častim te in hvalim, ker ti si moj Bog!

Krščanstvo ni tavanje po gosti megli, temveč resnično krščansko stališče, čvrsta in popolna gotovost! Pesem pravi takole:

*Kristus je temelj in upanje moje,
na njega naslanjam življenje svoje.
Vse, razen njega kaj kmalu izgine,
kot stena je Kristus - nikoli ne mine.
Kdor v Njega zaupa, za Njega živi,
ne zida na pesku, zid večno stoji.
Ne zida na pesku, zid večno stoji.*

Dovolite mi, da še enkrat poudarim dve važni zadevi. Gotovost v krščanstvu pomeni: objektivno vedeti, da Bog obstaja in da je njegovo odkritje v Jezusu resnično, pa čeprav bi ves svet zavrgel resnico o tem, da je Jezus umrl zaradi sprave med Bogom in človekom in potem od smrti vstal, da bi odrešil grešnike, čeprav nihče drug ne verjame v to.

Gotovost v krščanstvu pomeni, da vemo, da obstaja Bog, ki se je odkril v Jezusu Kristusu, ki je umrl in je od smrti vstal. To vem, ker sem s pomočjo odrešujoče vere to resnico osebno sprejel.

Četudi bi deset tisoč profesorjev prepričevalo mladega kristjana, da Jezus ni vstal od mrtvih, jim on lahko mirne duše odvrne: "Spoštovani profesorji! Jaz vem - moj Odrešenik živi!" Četudi je cel svet proti, lahko vernik reče: "Jaz vem, zakaj verujem!" In če bi mene zasuli s kupom znanstvenih predpostavk, bi vam odgovoril: "Sam bolje vem!" In če bi bil ves svet v dvomu, bi jaz dejal: "Jaz sem prepričan!" Dragi prijatelji, takšno gotovost nam daje krščanska vera, ki je osnovana na Bibliji.

3. In vi, ste vi prepričani?

Zares, ste tudi vi tako čvrsto prepričani? Ali pa vam gotovosti še vedno primanjkuje? Če rečete: "Do sedaj sem bil prepričan, da sem kristjan. Nič več mi ni jasno!", tedaj je to, o čemer sem govoril, padlo na plodna tla.

Spominjam se nekega krščanskega mladinskega tabora na Nizozemskem, ki sem se ga udeležil s svojimi fanti. Ob dveh ponoči je nekdo potrkal na vrata moje sobe. Odprl sem jih in pred vrati zagledal vso mojo skupino v pižamah. "Kaj bi radi?" sem jih vprašal. Eden od njih je odgovoril: "Mislili smo, da smo kristjani, sedaj pa smo sprevideli, da to še nismo!" In to jih je tako vznemirilo, da so sredi noči, ob dveh, hoteli razrešiti dilemo. Pomembno je sprevideti, da smo, čeprav se imamo za kristjane, še zelo daleč od gotovosti, o kateri nam govori Biblija.

Spurgeon, veliki angleški pridigar, po katerem je Bog prebudil duhovnost mnogih ljudi, je nekoč izjavil: "Vera je šesti čut."

Kakor veste imamo pet čutov, ki nam pomagajo spoznavati ta svet. To so: vid, sluh, otip, okus in vonj. S pomočjo teh petih čutov lahko doživljamo ta tridimenzionalni svet. Človek, ki živi samo s pomočjo teh petih čutov, se sprašuje: "Kje je Bog? Ne vidim ga. Niti Jezusa ne vidim. V te stvari ne verjamem!" Šele ko nas Bog presvetli s Svetim Duhom, dobimo tudi šesti čut. Takrat lahko ne samo gledamo, poslušamo, se dotikamo, duhamo in okušamo, temveč lahko spoznavamo tudi nek drug svet. Biblija pravi: "To je večno življenje, spoznati tebe, edinega pravega Boga, in njega, ki si ga poslal, Jezusa Kristusa." Tu pride do izraza šesti čut!

Nedavno sem v Essnu obiskal nekega zelo uspešnega industrialca. Njegova pisarna, do katere sem se prebil skozi številne druge pisarne in čakalnice, se je nahajala v visoki poslovni zgradbi in iz nje si lahko videl več kot pol mesta. Svoj posel sem hitro opravil, nato pa sva se začela pogovarjati. Rekel je: "Kar zanimivo je, da imam enkrat v svoji pisarni pastorja!" "Prav gotovo," sem mu odgovoril, "to je zares vznemirljivo!" Nadaljeval je: "Nekaj mi povejte; po vojni sem včasih zahajal na kakšne teološke seminarje, vendar pa sem dobil vtis, da ..." "Kar povejte," sem ga vzpodbujal, "dobre živce imam!" "Torej, imel sem vtis," je rekel, "da je krščanstvo zelo nejasna zadeva. Glejte, poslušal sem predavanja na teme kakor na primer: 'Kristjan in gospodarstvo', 'Kristjan in razorožitev', 'Kristjan in oborožitev', 'Kristjan in denar', 'Kristjan in njegova cerkev'. Toda nihče nam nikoli ni povedal, kaj v resnici pomeni biti kristjan. Verjetno še sami niso vedeli!"

Te besede, ki sem jih poslušal v njegovi lepi pisarni, so

me zadele kakor klofuta v obraz: "Verjetno še sami niso vedeli!" "Oh, nimate prav!" sem mu dejal. Začudeno me je pogledal in vprašal: "Mi lahko vi poveste, kaj je to kristjan?" "Oh, da," sem odgovoril, "na to bi vam rad jasno odgovoril. Tu ni nobenih nejasnosti." "Ha," je malo porogljivo odvrnil, "nekateri pravijo, da je kristjan nekdo, ki še nikoli ni imel problemov s policijo, drugi spet pravijo, da je kristjan tisti, ki je cerkveno krščen in pokopan!" Nadaljeval sem: "Gospod generalni direktor, povedal vam bom, kaj pomeni biti kristjan. Kar primite se za stol! Kristjan je človek, ki lahko iz globine svojega srca izjavi: 'Verjamem, da je Jezus Kristus resnični Bog, od Očeta rojen v večnosti in resnični človek, rojen od device Marije, moj Gospod, ki je odrešil mene, prekletega in izgubljenega človeka.' Gospod generalni direktor, tudi vi ste 'prekleti in izgubljeni človek!'" - Pokimal je. Razumel je. Priznal je. Takšni smo mi vsi. "Dobro," sem nadaljeval, " '... ki je mene, izgubljenega in prekletega odrešil, odkupil moje grehe in me osvobodil izpod oblasti hudiča.' Gospod direktor, '... osvobodil oblasti hudiča!'" Spet je pokimal. To je že poznal. Nadaljeval sem: "... ne z nečim netrajnim - srebrom ali zlatom, temveč z dragoceno krvjo Kristusovo, nedolžnega in brezmadežnega Jagnjeta... 'da bi lahko postal njegova last'.

Vidite, kdor lahko reče: 'Pripadam Jezusu, njegova last sem, s svojo krvjo je odkupil moje grehe, ter me rešil smrti in pekla. Prepričan sem v to!', ta je kristjan, gospod direktor."

Za trenutek je zavladala tišina. Nato se je razburil: "Kako priti do tega? Kako naj pridem do tega?" Odgovoril sem mu: "Vaša tajnica mi je povedala, da odhajate na dopust. Še danes popoldne vam bom poslal Novo zavezo. Vzemite jo s seboj in vsak dan preberite en del Janezovega evangelija, berite in molite zraven. Tako boste prišli do tega."

Krščansko stališče, kakršnega odkriva Nova zaveza, je gotovost, da so objektivne resnice pravilne in da jih lahko s subjektivno vero sprejmemo in se tako odrešimo! Ste tudi vi tako gotovi? Sam ne bi mogel živeti, če ne bi bil gotov, da me je Bog sprejel.

Nekega mladeniča sem vprašal: "Ali ljubiš Jezusa?" "Da," je odgovoril. "Pa veš, ali te je sprejel? Ali si njegova last?" "Nisem čisto prepričan. Še vedno me preveva sum." "Človek božji," sem mu dejal, "tako ne bi mogel živeti. Jaz moram biti prepričan v to, da me je Bog sprejel!"

Vi, negotovi kristjani, ki še ne veste, ali Bog obstaja ali ne, ki veste kakšno je vaše finančno stanje do zadnje pare, o Bogu pa ne veste nič, vi niste kristjani! Kakor uči Nova zaveza, so kristjani tisti, ki lahko rečejo: "Verjamem, da je Jezus postal Gospodar mojega življenja."

Rad bi vam povedal neko zgodbo, ki ste jo verjetno že slišali. General von Viebahn je pripovedoval, kako je med nekim manevrom jahal skozi gozd, se zataknil za neko vejo in strgal uniformo. Za generala se ne spodobi, da hodi naokoli s strgano uniformo. Ko je zvečer prijahal v vas, kjer se je nastanil glavni štab, je opazil gručico vojakov, ki so sedeli na nekem zidu. Zaustavil je konja in zaklical: "Je kateri od vas krojač?" Eden od vojakov je vstal in dejal: "Gospod general, jaz sem Krojač." General von Viebahn mu je takoj ukazal: "Takoj pridite v moj štab v krčmi 'Pri jagnjetu' in pokrpajte mojo uniformo." Vojak mu je odgovoril: "Tega pa ne morem storiti." "Kako ne morete? Saj ste krojač!" "Oprostite, gospod general", je odvrnil vojak, "jaz se samo pišem Krojač (Schneider), toda nisem krojač (Schneider)."

Ko je pripovedoval o tem dogodku, je general von Viebahn dejal: "To bi se lahko reklo tudi za mnoge kristjane. Imajo se za kristjane, v bistvu pa bi morali reči: 'Jaz se samo imenujem kristjan, v resnici pa nisem kristjan.'"

Oh, kako zastrašujoče stanje! In kako nevarno, saj tak človek sploh ni odrešen!

4. Kako se lahko dokopljemo do gotovosti?

Verjetno bi me radi vprašali: "Kako dosežemo takšno gotovost?" Odgovoril vam bom: "Prositate Boga za to!" Redno začnite brati Biblijo, vsak dan si vzemite 15 minut za to! Rad pa bi vam povedal še nekaj zelo važnega. V veri se do gotovosti ne dokopljemo z logičnim razmišljanjem, temveč s pomočjo vesti!

Ko se dandanes z ljudmi pogovarjam o krščanstvu, me često sprašujejo: "Gospod pastor, sam na žalost ne morem verovati. V Bibliji je toliko protislovij." "Protislovij?" jih vprašam. "Da, protislovij. Na primer, v Bibliji piše, da sta imela Adam

in Eva dva sinova, Kajna in Abela. Kajn je ubil Abela in ostal sam. Odšel je v tuje dežele in si poiskal ženo. Toda, če so bili oni edini ljudje, kako si je lahko potem poiskal ženo? Gospod pastor, tega zares ne razumem."

Ste to zgodbo slišali? Nemci z njo opravičujejo svojo nevero. Kadar mi kdo govori o tem, mu običajno odvrnem: "Zares zanimivo. Tu imate Biblijo. Kje natančno piše, da je Kajn odšel v tujino, da bi poiskal ženo?" Tedaj zardijo. "Dobro," nadaljujem, "če tako pogumno zavračate Biblijo, s pomočjo katere je na tisoče razumnih ljudi našlo vero, če se smatrate za pametnejšega od njih, tedaj ste verjetno Biblijo temeljito preučili. Pokažite mi torej, kje je to zapisano!"

Vsakič se pokaže, da o tem nimajo pojma. Tedaj jim sam pokažem to mesto v Genezi. Tam pa sploh ni napisano to, kar trdijo oni, temveč nekaj povsem drugega: "Kajn je odšel izpred Gospodovega obličja ter se naselil v nodski deželi, vzhodno od Edena... Kajn je spoznal svojo ženo in je spočela ter rodila Henoha." Svojo ženo je privedel s seboj. Kdo je bila ta ženska? Prej je bilo rečeno, da sta imela Adam in Eva mnogo sinov in hčera. Ta ženska je bila Kajnova sestra. Biblija jasno govori o tem, da je Bog želel, da ves človeški rod nastane iz ene krvi. Zaradi tega so se morali na začetku bratje in sestre medsebojno poročati in ženiti. Kasneje je Bog to prepovedal. Ali vam je zdaj jasno?

Takšnemu človeku se pri tem vsa njegova teorija poruši kakor hiša iz kart. Vprašali se boste, ali ga je to privedlo k veri? Ni govora! Pri priči ima pripravljeno novo vprašanje: "Gospod pastor, povejte mi..." - In zgodba se ponovi. To nam jasno pokaže, da lahko nekomu odgovorimo na tisoč vprašanj, pa bo še vedno ostal v temi, kakor prej. Do vere se ne dokopljemo s pomočjo logičnega razmišljanja, temveč s pomočjo duha!

Moj predhodnik v Essnu je bil Julius Dammann, pastor in pridigar. Nekoč ga je neki mladenič spraševal o Kajnovi ženi in podobna vprašanja. Dammann je zamahnil z roko in dejal: "Mladenič, Jezus Kristus ni prišel, da bi odgovarjal na razna vprašanja, temveč da bi odrešil grešnike! Vrnite se, ko boste sprevideli, da niste nič drugega kakor ubogi grešnik." Ljudje nemirnega duha, ljudje, ki vedo, da njihovo življenje ni takšno, kakršno bi moralo biti, ljudje, ki ne morejo umiriti svoje duše, takšni ljudje se morajo naučiti, kako verjeti v

Odrešenika. Razumsko dojetanje bo prišlo kasneje.

Na vsak način vam moram povedati, kaj se mi je nekoč pripetilo. Zgodilo se je v neki bolniški sobi, v kateri je ležalo šest moških. Takoj, ko sem vstopil v sobo, so me prijazno pozdravili: "Ah, gospod pastor, kako lepo, da ste prišli! Radi bi vas nekaj vprašali." "Me veseli," sem odvrnil, "kaj bi me radi vprašali?" Predvideval sem, da so mi pripravili eno od tistih vprašanj, v katerih se skriva past. Tedaj me je eden od njih vprašal: "Ali verjamete, da je Bog vseomogočen?" "Da, verjamem!" "Dobro, potem pa mi povejte, ali je mogoče, da Bog ustvari kamen, ki je tako težak, da ga še sam ne more dvigniti?" Ste opazili, kje leži past? Če bi odgovoril, da lahko, tedaj Bog ni vseomogočen; če pa bi odgovoril, da ne more, tedaj bi spet izpadlo, da ni vseomogočen. "Ali lahko vaš Bog ustvari tako težak kamen, da ga niti sam ne more dvigniti?" Nekaj trenutkov sem razmišljal, kako bi odgovoril. Ker sem sprevidel, kako neumno je to vprašanje, sem ga namesto odgovora raje vprašal: "Mladič, sedaj vas bom pa jaz nekaj vprašal: 'Vam to vprašanje morda ne da spati?'" "Ne da spati?" me je začudeno vprašal. "Prav gotovo ne!" Nato sem mu pojasnil: "Glejte, moj čas je predragocen, da bi ga lahko tjavdan trošil. Odgovarjal vam bom samo na taka vprašanja, ki vam ponoči ne dajo spati. Mladič," sem nadaljeval, "povejte mi, ali vam kaj ponoči ne dá spati?" Odgovor je sledil nenavadno hitro: "Da, imam težave s svojim dekletom. Pričakuje otroka, toda ne moreva se poročiti." "Ah tako," sem dejal, "zaradi tega ne morete spati. Potem pa se pogovoriva o tem!" "Kakšno vezo pa ima to s krščanstvom?" se je začudil. "Motite se," sem odvrnil, "tisto vprašanje o kamnu nima nobene zveze s krščanstvom. Ta zadeva z dekletom pa ima! Vidite, kršili ste. Prekršili ste božjo zapoved in imeli z njo spolne odnose. Sedaj pa razmišljate o tem, da bi se iz zagate rešili tako, da bi storili še veliko večji greh, splav. Tonete v grehu in krivdi. Edina rešitev je, da se obrnete na Boga, se pokesate in priznate: 'Grešil sem!' Šele tedaj vam bo Odrešenik lahko pomagal." Nenadoma se mu je posvetilo: "Jezusa zanima moja težka vest! Jezus mi lahko pomaga! Lahko me odreši in obnovi moje uničeno življenje!"

Vidite, najprej je poskusil s pomočjo razuma, toda to, kar je vprašal, je bila navadna neumnost. Ko pa je bila dotaknjena njegova vest, mu je nenadoma postalo jasno. Je jasno tudi

vam? Do gotovosti odrešitve ne pridemo s pomočjo odgovorov na zapletena vprašanja, temveč tako, da pritrdimo karanju naše slabe vesti in spoznamo: "Grešil sem!" Šele tedaj se vam bo prikazal Odrešenik in vaši grehi bodo oproščeni. Postali boste njegov otrok. Pot do tega pa vodi preko vesti in ne preko razuma.

Glejte, ko se človek bliža gotovosti odrešitve, mora za to tudi kaj tvegati. Verjetno ste v cerkvah že opazili obarvana steklena okna - vitraže. Če takšna okna gledamo od zunaj, so videti temna in barve komaj opazimo, Ko pa stopimo v cerkev, barve nenadoma zaživijo. Prav tako je tudi s krščanstvom; dokler ga opazujemo od zunaj, ne bomo ničesar razumeli. Vse skupaj izgleda mračno in dolgočasno. Če hočete videti pravo lepoto krščanstva, morate vstopiti! Prevzeti morate tveganje srečanja z Jezusom! Predati se morate Odrešeniku, predati mu morate svoje zaupanje! Tedaj vam bo vse postalo jasno in svetlo! To je korak iz smrti v življenje. V tem trenutku boste razumeli vse o krščanstvu. Nekoč je Jezus molil in na tisoče ljudi ga je poslušalo. Nenadoma je izrekel nekaj strašnega: "Takšni, kakršni ste, ne morete vstopiti v nebeško kraljestvo! Ponovno se morate roditi! Vaša narava, tudi tista najboljša, ni primerna za nebeško kraljestvo!" Med prisotnimi je bilo tudi nekaj moških, ki so dejali: "Pridite, pojdimo od tu! Ta človek pretirava!" Trije možje so zapustili shod. To je videlo tudi šest žena, ki so dejale: "Moški odhajajo. Pridite, gremo tudi me!" Tudi žene so odšle. Ko so to videli, so otroci dejali: "Moški so odšli. Tudi žene so odšle. Pridite, gremo tudi mi." Na koncu so se vsi razšli. To je moralo biti grozno.

Predstavljam si, kako bi mi bilo, če bi pridigal in bi ljudje odhajali eden za drugim. Kmalu bi se znašel sam s peščico najbolj vernih. To se je zgodilo Jezusu. Grozno! Jezus je nenadoma ostal sam. Medtem, ko je govoril, ga je zapustilo na tisoče ljudi. Niso ga več hoteli poslušati. Ostal je sam z dvanajstimi apostoli.

Če bi bil jaz Jezus, bi zaprosil: "Ah, ostanite še malo! Ne zapustite me tudi vi!" No, Jezus pa je storil nekaj drugega. Ali veste, kaj je rekel? Rekel je: "Tudi vi lahko odidete, če želite!" V božjem kraljestvu ni nobene prisile. Božje kraljestvo je edino kraljestvo, v katerem ni policije! V božjem kraljestvu vlada svobodna izbira. "Izvolite, tudi vi lahko odidete!" Tako

je Jezus dejal svojim učencem in oni so to sprejeli. Ni lahko ostati, če šest tisoč ljudi odide. Učenci so že skoraj odšli, še posebno, ko jim je Gospod dejal: "Izvolite, odidite!" Na široko jim je odprl vrata: "Tudi vi lahko odidete! Tudi vi ste lahko izgubljeni! Tudi vi lahko živite brezbožno! Tudi vi lahko odidete v pekel! Naredite, kakor želite!" Peter je za trenutek razmišljal: "Kam iti? Kam? Ali naj bi celo življenje delal in se mučil kakor žival ali pa živel v umazaniji greha? Na koncu pa bi me čakala smrt in pekel. Vse to je ničvredno!" Tedaj pa je pogledal Jezusa in vse mu je postalo jasno, samo tisto življenje je kaj vredno, ki se ga preživi z Jezusom! Zato je dejal: "Kam pa naj gremo, Jezus? Tvoje besede so besede večnega življenja in mi verjamemo in vemo (vidite, to je gotovost), ti si Kristus, Sin živega Boga. Ostali bomo s teboj!"

Dragi prijatelji, tako se doseže gotovost. Pretehtamo različne življenjske poti in zaključimo; Jezus je naša edina možnost! Oh, kako si želim, da bi tudi vi dosegli to čudovito gotovost in bi lahko dejali: "Verjamemo in vemo; ti si Kristus, Sin živega Boga."

Na koncu bi rad dodal še nekaj za vas, ki ste šele začeli živeti z vero. Svoje srce ste že predali Jezusu, vendar pa vas še vedno mučijo dvomi in razmišljate: "Nisem še prepričan, da sem odrešen. Kako doseči gotovost? V mojem življenju je še toliko grehov!" Tem resnim dušam bi rad dejal: "Ali mislite, da bi bil človek zagotovo odrešen šele potem, ko bi bil popolnoma brez greha? Tedaj bi morali počakati tako dolgo, dokler ne odidemo v nebesa! Do našega poslednjega dneva, do našega poslednjega diha bomo potrebovali kri Jezusa Kristusa, da nas očisti naših grehov!"

Spomnite se zgodbe o izgubljenem sinu. Vrnil se je domov in dejal: "Grešil sem!" Njegov oče ga je sprejel in mu priredil slavo.

Sedaj pa si predstavljajte ta prizor; naslednje jutro je sinu zaradi nepazljivosti na tla padla skodelica in se razbila. Med svinjami je pozabil, kako se je treba obnašati za mizo. Torej, skodelica mu je padla iz rok. Ko je videl, kako se je razbila na tleh, je zaklel: "Prekleta skodelica!" Mislite, da ga je oče zaradi tega vrgel iz hiše: "Ven, pojdi nazaj k svojim svinjam!" Mislite, da bi tako ravnal? Ne! Oče je rekel: "Je že v redu sin, zgodilo se je!" Pojasnil bi mu: "Dragi sin, drugič bodi malo bolj pazljiv. Pomagali ti bomo, dokler se ne boš naučil ravnati

s skodelico. Če se ti bo zgodilo kaj podobnega, bomo potrpeeli, dokler se ne boš ponovno navadil na hišni red in odvadil preklinjanja." Prav gotovo ga ne bi poslal nazaj k svinjam. Vidite, ko se človek preda Jezusu Kristusu, nenadoma odkrije tudi neko grozno stvar; stara narava še ni popolnoma izginila in od časa do časa še vedno greši! Če se boste prekršili po tem, ko ste se spreobrnili, ne smete obupavati, temveč pokleknite in molite te tri stavke. Prvi: "Hvala ti Gospod, da ti še vedno pripadam!" Drugi: "Preko svoje krvi mi oprostil!" Tretji: "Osvobodi me moje stare narave!" Na vsak način pa morate najprej reči: "Gospod, hvala, ker ti še vedno pripadam!"

Ali razumete? Gotovost odrešitve je v tem, ker vem; "prišel sem domov", v božje naročje in sedaj se borim za svetost kakor oni, ki bo tu za vedno ostal, in ne kakor oni, ki ga bodo ob prvem prekršku vrgli ven in ki bi se ponovno moral vrniti domov. Tisti, ki pridigajo: "Odrešitev je treba doseči vsak dan znova", delajo veliko napako. Mojim otrokom ni potrebno, da vsak dan pridejo do mene in me vprašajo: "Oče, ali smo lahko tudi danes tvoji otroci?" Oni so moji otroci! In on, ki je postal otrok božji, to tudi ostane. Tak človek vodi borbo za svetost kot otrok božji.

Zato si od vsega srca želim, da bi tudi vi dosegli gotovost, da ste otrok božji!

Je krščanstvo privatna zadeva?

Često slišim, da je vera privatna zadeva! Ali je to res? Rad bi vas vprašal, ali je krščanstvo privatna zadeva? Ali še bolje - ali so krščanska stališča privatna zadeva?

Preden odgovorim na to vprašanje, bi rad postavil protivprašanje. Vzemimo na primer kovanec za pet mark. Kaj je vgravirano na njem? Številka 5 ali orel? Oboje! Kovanec za pet mark ima dve plati. Podobno je tudi z vprašanjem, ali je krščanstvo privatna zadeva! Odgovor je - oboje! Da in ne.

Prava, živa, krščanska vera ima dve plati; ena je privatna, druga je javna. Če ena od njiju manjka, nekaj ni v redu!

V tem poglavju bi vam rad predstavil obe plati prave, s Svetim Duhom prežete krščanske vere.

1. Krščanstvo je popolnoma privatna zadeva

Za boljše razumevanje bom začel z zgodbo. Nekoč so mi dejali, da sem "pripovedovalec zgodb". Odgovoril sem: "V tem ni nič slabega. Vedno me je strah, da ne bi ljudje v cerkvi zadremali. Če pa jim neprestano pripovedujem zgodbe, ne bodo zaspali!" Poleg tega pa je življenje sestavljeno iz zgodb, ne iz teorij.

V pokrajini Ravensburg je v prejšnjem stoletju živel pomemben pridigar - Johann Heinrich Volkening. S pomočjo njegovih pridig je cela okolica Bielefelda v pokrajini Ravensburg doživela veliko duhovno prebujenje. Nekega dne so Volkeninga poklicali k bogatemu kmetu. Le-ta je imel veliko posest in je bil znan kot pošten in marljiv človek. Na žalost pa je silno sovražil evangeličanske pridige. Njegov problem je bil v tem, da ni hotel priznati, da je grešnik. Mislil je, da ne potrebuje Odrešenika, ki je na križu plačal za njegove grehe. Govoril je: "Delam dobro in Boga se ne bojim." Kakor sem že povedal, nekega dne so poslali po Volkeninga, ker je bil ta kmet na smrt bolan. Umiral je in še poslednjič je hotel dobiti obhajilo. Volkening je vstopil v hišo. Bil je visoke postave in imel je nenavadne svetlo modre oči, ki so privlačile pozornost ljudi.

Pristopil je k postelji umirajočega, dolgo ga je gledal in ni izustil niti ene besede. Končno je dejal: "Heinrich, zelo sem zaskrbljen zaradi vas. Pot, po kateri ste hodili do sedaj, ne vodi v Nebo, temveč v pekel." Ko je to izjavil, se je obrnil in odšel. Bogatega kmeta je zagrabila jeza in zaklical je za njim: "To naj bo pastor! Je to krščanska ljubezen?"

Spustila se je noč. Težko bolan kmet je ležal buden. Mučila ga je vest: "Ne greš v nebo, temveč v pekel... Kaj, če je to navsezadnje res?" Spomnil se je številnih svojih grehov. Ni slavil Boga, kakor bi bilo treba. Od časa do časa je koga premeteno prevaral.

V sledečih nočeh ga je polagoma prevzemala smrtna groza. Zelo se je vznemiril. Nenadoma je spoznal, da se je v njegovem življenju nabralo mnogo grehov in da sploh ni otrok božji. Sedaj se je zares želel obrniti k Bogu. Po treh dneh je ponovno poslal ženo po pastorja: "Žena, pripelji mi Volkeninga!"

Bilo je pozno zvečer. Volkening je takoj prišel. Kmet mu je vidno vznemirjen dejal: "Pastor, mislim, da je skrajni čas, da se obrnem k Bogu!" "Da," je dejal Volkening, "starejši ko smo, pametnejši smo! Hoteli ste se obrniti na Boga, ker ste v težavah; to pa še ne pomeni, da se v resnici želite obrniti na Boga! Potrebno vam je nekaj več kot to." Ko je to povedal, se je obrnil in odšel. Tokrat se je kmet zares raztogotil. Tudi vi bi se raztogotili na takega pastorja, ali ni tako? Ali ne bi bilo bolje, da bi se pastor z bogatim kmetom bolj ljubeznivo pogovoril? Poleg tega pa je bilo videti, da bo mož kmalu umrl. Toda Volkening je bil božji človek in je vedel, kaj govori. Minili so še trije dnevi in kmeta je prevzel globok obup. Vedel je, da mora umreti in začel se je spraševati: "Kje so bili v mojem življenju ljubezen, radost, mir, potrpežljivost, ljubeznivost, dobrotà, vera, pogum, čistost...?" Celó življenje je zavračal Odrešenika, ki je zanj umrl. Zavračal je Njega, ki mu je ponudil svojo ljubezen. Videl se je na robu pekla in zapadel je v globok obup. "Žena," jo je zaprosil, "pokličí pastorja." Odgovorila mu je: "Ponj ne grem več! Saj ti ni čisto nič pomagall!" "Žena, privedi ga! V pekel odhajam!" In žena je odšla po pastorja.

Ko je Volkening prispel, je našel človeka, ki je dojel pomen biblijskega stiha: "Ne varajte se, Bog se ne pusti zasmehovati! Kar bo kdo sejal, to bo tudi požel!" Volkening je pristavil stol

k postelji umirajočega in sedel. Vprašal ga je: "V pekel gremo, kajne?" "Da, v pekel gremo!" mu je le-ta odgovoril. Volkening je nadaljeval: "Heinrich, pojdiva skupaj do Golgote! Jezus je umrl tudi zate!" In nato mu je na najbolj ljubezniv način izpričal, kako Jezus rešuje grešnike. Toda pred tem moramo sami spoznati, da smo grešniki. Pred tem moramo zavreči napačno stališče: "Delam dobro in Boga se ne bojim!" Sprejeti moramo gola dejstva. Šele tedaj nas Jezus lahko odreši!

Sedaj je kmet spoznal: "Jezus je na križu umrl zame. Plačal je za moje grehe. Samo On mi lahko da pravičnost, ki edina šteje v božjih očeh!" Prvič v življenju je pravilno molil: "O Bog, bodi milosten do mene, grešnika! Jezus, reši me pekla!"

Volkening se je tiho dvignil in odšel. Za seboj je pustil človeka, ki se je obrnil na Jezusa. Bil je spokojen, kajti v Bibliji je na treh različnih mestih zapisano: "Kdor bo božje ime poklical, bo odrešen." Ko se je naslednji dan vrnil, je našel človeka, ki je imel mir z Bogom. "Kako je, Heinrich?" ga je vprašal. Heinrich je ljubeznivo odgovoril: "Bog me je sprejel - milostno!" Zgodil se je čudež!

Glejte, tako je ta ponosni kmet doživel svoje ponovno rojstvo. Sedaj pa poslušajte naslednjo zgodbo. Nek učen človek je ponoči prišel k Jezusu in mu dejal: "Jezus, s teboj bi rad razpravljal o verskih vprašanjih." Jezus mu je odgovoril: "O tem nima smisla razpravljati. Kdor se ponovno ne rodi, ne more v kraljestvo božje!" "Kako?" ga je človek vprašal. "Ne morem ponovno postati majhen otrok in se vrniti v materino telo, da bi se lahko ponovno rodil!" Jezus je kljub temu ostal pri svojem: "Kdor se ne rodi iz vode in Svetega Duha, ne more vstopiti v kraljestvo božje!" To je ta privatna stran krščanstva; človek mora vstopiti skozi ozka vrata v življenje, da bi bil po čudežu božjem ponovno rojen.

To, kar vam govorim, niso neke puhle teološke razprave; govorimo o večni odrešitvi. To morate resno jemati! Ne računajte na to, da se bo ob vaši smrtni postelji našel kakšen Volkening. Če hočete prejeti ponovno rojstvo, morate končno doumeti, da ima Bog prav, da ste vi izgubljeni in da je vaše srce zlo. Da bi se lahko ponovno rodili, morate hrepeneti po Jezusu, edinem Odrešeniku sveta. Za novo rojstvo morate Odrešeniku priznati: "Grešil sem napram tebi in nebu." Novemu rojstvu pripada tudi vera: "Njegova kri me očisti

vsakega greha. Plačal je zame in mi poklonil pravičnost pred Bogom." Novo rojstvo vključuje tudi popolno predanost Jezusu. In končno, novo rojstvo je, ko nam Sveti Duh veli: "Sedaj si sprejet!" Biblija to imenuje "pečatenje". Brez ponovnega rojstva ne morete vstopiti v kraljestvo božje! Tisti pa, ki je postal otrok božji, je lahko popolnoma gotov, da je na poti v božje kraljestvo. Dragi prijatelji, če se utapljam in me nekdo potegne na suho, tedaj potem, ko ponovno stojim na trdnih tleh in lahko mirno zadiham, zanesljivo vem, da sem rešen!

Vidite, to je osebna stran krščanske vere. To je nekaj, kar mora vsak popolnoma sam doživeti in tako preiti iz smrti v življenje. Ko pomislim in se spomnim, kako sem postal Jezusov, moram priznati, da je to resnično čudežno. Živel sem daleč od Boga, vse mogoče grehe sem počenjal. Tedaj pa je v moje življenje vstopil Jezus. Sedaj mu pripadam in želim čim več ljudi opozoriti na nevarnost večne pogibeli in jih privedi k Jezusu. Prosim vas, ne mirujte, dokler ne dosežete ponovnega rojstva, ne mirujte, dokler ne dojamete: "Jezus je moj Odrešenik in jaz sem njegov."

Ponovno rojstvo pa ni konec, temveč začetek osebne krščanske vere. Vera kristjana bo imela vse njegovo življenje osebni značaj.

Od trenutka, ko sem se obrnil k Bogu, sem vedel: "Od sedaj naprej moram vsak dan poslušati glas svojega prijatelja!" Tako sem začel brati Biblijo. Danes pa ljudje mislijo, da samo pastori berejo Biblijo.

V bližini moje hiše v Essnu je velik park. Ob jutrih rad odidem tja in med sprehodom berem Biblijo. Pri tem opravilu me pogosto opazujejo ljudje, ki stanujejo v bližini parka. Nedavno tega mi je eden od njih dejal: "Opazujem vas vedno, kadar berete svoj molitvenik." Molitvenike berejo samo katoliški duhovniki. Niti pomislil ni na to, da berem knjigo, ki jo lahko bere vsak laik. V nasprotju s popularnim mnenjem, da to ni knjiga za vsakogar, moram poudariti, da lahko Biblijo zares vsak bere!

Ko sem bil nekoč na dopustu z mladimi kristjani iz svoje skupine, smo se običajno še pred zajtrkom zbrali na jutranji molitvi, ki je trajala kakih petnajst minut. Najprej smo odpeli kakšno pesem, kakor na primer "Dani se luč večnosti", na koncu pa sem jim dal prebrati kakšen biblijski tekst. Tedaj bi si vsak poiskal kakšen miren kraj in v samoti prebral

tekst. To počno ljudje, ki so vstopili v novo življenje z Jezusom, ljudje, ki so šele začeli živeti življenje z vero. To počnejo zato, ker ne morejo živeti brez glasu svojega dobrega pastirja in razgovora z njim. Prosim vas, obnovite osebno stran svojega krščanstva, začnite brati Novo zavezo! Najmanj petnajst minut na dan posvetite temu, zjutraj ali zvečer!

In ko boste knjigo zaprli, sklenite roke v molitvi in recite: "Jezus, rad bi govoril s teboj! Toliko tega moram storiti danes! Prosim te, da mi pomagaš! Obvaruj me tudi mojih grehov! Daj mi ljubezni za druge! Daj mi Svetega Duha!" Molite! Pogovarjajte se z Jezusom! On je poleg vas! On vas sliši! Pogovor kristjana s svojim Gospodom je osebna stran krščanstva.

Nedavno tega sem nekemu gospodu, ki je pred kratkim postal vernik, dejal: "Vsak dan morate prebiti četrto ure sam z Jezusom!" Ko je to slišal, mi je odgovoril: "Pastor Busch, jaz nisem pastor. Pastorji imajo za take stvari dovolj časa. Jaz pa ga nimam! Zelo sem zaposlen." Ponovno sem mu dejal: "Pazljivo me poslušajte! Ste že kdaj uspeli postoriti prav vse svoje dnevne obveznosti?" "Še nikoli mi to ni uspelo!" je rekel. "Vidite", sem dejal, "to je zato, ker si ne vzamete tistih petnajst minut za pogovor z Gospodom. Ko se boste navadili, da boste vsako jutro govorili z Jezusom in ob tem prebrali nekaj strani iz Evangelija, nato pa še enkrat molili, boste nenadoma opazili, da so vsi vaši opravki in naloge postali otroško lahki. Da, čim bolj ste zaposleni, tem bolj potrebujete teh petnajst minut z Gospodom. Kasneje boste teh petnajst minut morda podaljšali na pol ure, da bi imeli več časa povedati svojemu Odrešeniku prav vse, kar vas teži. Pri priči bo vse bolje, govorim iz izkušenj. Včasih se tudi meni pripeti, da zamudim ta dragoceni čas z Gospodom. Vstanem iz postelje - in že zazvoni telefon. Na mizi leži časopis. Nato spet zazvoni telefon. Nato me nekdo obišče. Ves dan sem živčen. Nič ne gre, kakor bi moralo iti. Nenadoma se spomnim: 'Saj se danes sploh še nisem pogovoril z Jezusom! Tudi On ni imel možnosti govoriti z mano! Saj ni čudno, da mi nič ne gre od rok!'" Zapomnite si, te tihe minute, ki jih prebijete z Jezusom, do popolnosti pripadajo privatni plati krščanstva!

Naslednja stvar, ki je del osebne strani krščanstva, je to, kar Biblija imenuje vsakodnevno razpenjanje telesa. v svojem življenju sem govoril že z mnogimi ljudmi. Vsi so se pritoževali

nad nekom. Žene so se pritoževale nad možmi, možje nad ženami, starši so se pritoževali nad svojimi otroci, otroci so se pritoževali nad svojimi starši. Niso dojali, da ko s prstom kažejo na nekoga drugega in govorijo: "On je kriv, ker nisem srečen!", hkrati kažejo nase! Poskusite v nekoga uperiti svoj kazalec in pogledjte, v katero smer kažejo ostali prsti.

Verjemite mi, ko boste začeli dnevno preživljati petnajst minut z Jezusom, vam bo kmalu dokazal, da ste za svoje neuspehe sami krivi. Vaš zakon ni dober, ker ne živite blizu Boga. Pri delu niste uspešni, ker ne hodite z Bogom. Kristjani se morajo naučiti vsak dan križati svojo naravo.

Z vami bi rad delil neko osebno izkušnjo. Nekoč sem bil osem dni na počitnicah skupaj s petdesetimi sodelavci iz mladinskega misiona v Essnu. Bilo je nepopisno lepo. Težko vam opišem, kako srečni smo bili eden z drugim. Vse je bilo tako blagoslovljeno. No, kljub temu smo imeli tudi nekaj težav. Preden pa smo poslednjega dne slavili zadnjo večerjo, se je dogodilo, da smo nenadoma začeli drug drugemu govoriti: "Oprosti mi za to ali ono!" Sam sem moral stopiti do trojice in vsakemu od njih reči: "Oprosti mi za to, kar sem ti včeraj rekel!" Eden mi je odgovoril: "Vendar ste dobro povedali!" "Kljub temu mi oprosti", sem ga zaprosil. Me razumete? V mojih letih se ni lahko ponižati pred 19-letnim fantom. Kljub temu pa nisem imel miru, dokler tega nisem storil.

V svojih tihih minutah z Jezusom se boste kmalu naučili vsakodnevno križati svojo naravo. Tedaj bo lepo vse okrog vas! To pripada privatni strani krščanstva. Če o tem ne veste nič, se prosim ne imejte za kristjana.

Često hodim po ulicah in razmišljam: "Ljudje, ki jih srečujem, se imajo za kristjane, saj verjetno vsi plačujejo cerkveni davek (op.prev. - v Nemčiji mora vsak državljani plačati cerkveni davek). Če bi koga ustavil in ga vprašal: "Oprostite! Ste kristjan?", bi dobil odgovor: "Seveda! Menda nisem budist!" Če pa bi nadaljeval in vprašal: "Povejte mi, se vam je že kdaj zgodilo, da od radosti, ker ste kristjan, niste mogli spati?", bi dobil odgovor: "Se vam je zmešalo?" - Tako je to; krščanstvo brez vsake radosti! Brez sledu radosti odrešitve. Od trenutka pa, ko boste doživeli ponovno rojstvo, boste začutili, kaj pomeni: "Radujte se Gospodu! Ponavljam - radujte se!"

Dragi prijatelji, pred kratkim sem svojim učencem prebral čudovit stavek iz Biblije, ki se glasi: "Toda vam, ki se mojega imena bojite, zasveti sonce pravičnosti z rešenjem v svojih žarkih!" To je Jezus! To je prekrasno! " Tedaj boste šli ven poskakujoč kakor junčki iz staje." Kako prekrasno je to opisano! Na žalost pa bolj poredko naletim na kristjane, ki "poskakujejo kot telički" pred svojim Odrešenikom. Zakaj tega ne moremo? To je zato, ker nismo pravi kristjani!

Spominjam se svoje ljube matere. V njenem življenju se je čutila ta brezkončna ljubezen do Gospoda. Spominjam se tudi mnogih drugih, ki sem jih poznal kot srečne kristjane. Upam, da bom v bodočnosti tudi sam bolj in bolj deležen radosti v Gospodu. To pomeni, da moramo Evangelij jemati zelo resno in se ne smemo zadovoljiti z "razvodenelim krščanstvom"!

No, to je ena plat krščanstva. Odgovor na vprašanje, ali je krščanstvo privatna zadeva, se glasi: "Da, krščanstvo je zelo privatna zadeva!"

Sledi druga plat kovanca. Krščansko življenje ima hkrati tudi drugo plat, ki je vidna vsem ljudem.

2. Javna stran krščanskega življenja

Javna stran krščanskega življenja se kaže predvsem v pripadanju krščanski skupnosti. To, kar vam bom sedaj povedal, je zelo važno; pravi kristjani se družijo z ljudmi, ki si prav tako želijo odrešitve!

Bogoslužje se vrši vsako nedeljo. Zakaj tudi vi ne hodite v cerkev?! Morda boste dejali: "Saj v tem času doma poslušam krščanske oddaje po radiu ali pa berem Biblijo, ali ni to zadosti?" Moram vam povedati, da je vaše krščanstvo precej revno, če ne prisostvujete pravemu bogoslužju skupaj z drugimi kristjani! Nedeljsko bogoslužje je sestavni del pravega krščanskega življenja.

Približno 300 let po Kristusovem rojstvu je prestol rimskega cesarstva zasedel izreden človek - Dioklecijan. Bivši suženj, Dioklecijan, je po osvoboditvi hitro napredoval in končno postal car velikega rimskega cesarstva. V tem času je bilo krščanstvo že precej razširjeno po vseh delih imperija. Dioklecijan je dobro vedel, da so njegovi predhodniki preganjali

kristjane. Sam pa tega ni hotel storiti, rekoč: "Nisem tako neumen, da bi preganjal najboljše ljudi. Naj verjamejo v kar hočejo. Pod mojo vladavino lahko vsakdo pripada kateri koli religiji." Tako stališče je bilo za nekega imperatorja precej nenavadno, saj je dobro znano, da imperatorji ponavadi radi vladajo človeškim mislim.

Dioklecijan je imel sovladarja, mladega moža po imenu Galerij, ki naj bi po Dioklecijanovi smrti zasedel prestol. Nekega dne je Galerij nekako takole dejal Dioklecijanu: "Poslušaj, Dioklecijan! Ko bodo kristjani v večini, bo prišlo v cesarstvu do velikih nemirov. Nепrestano namreč govorijo o svojem kralju, Jezusu. Nekaj moramo ukreniti!" "Ah!" je odgovoril Dioklecijan. "Pusti me pri miru! Moji predhodniki so 250 let preganjali kristjane in se jih kljub temu niso mogli rešiti. Kar se mene tiče, jih bom pustil pri miru." To je bilo pametno rečeno, vendar ga je Galerij še vedno nagovarjal: "Da, toda kristjani so nekaj posebnega. Govorijo, da imajo Svetega Duha, ki ga drugi ljudje nimajo, da bodo oni odrešeni, drugi pa ne. To so zelo oholi ljudje. Ukrepati moraš proti njim!"

Dioklecijan se je še nadalje upiral Galerijevim predlogom, vendar je bil le-ta zelo vztrajen in ga je končno pregovoril. "Dobro," je rekel Dioklecijan, "samo shajanje jim bomo prepovedali."

Objavili so razglas: "Kristjan je lahko vsak, ki to želi. Kristjani se ne smejo sestajati. Kršitev se kaznuje s smrtjo." Torej, kristjan je bil lahko vsak, vendar se kristjani niso smeli zbirati pri bogoslužju! Cerkveni veljaki so se zbrali, da bi preučili situacijo: "Kaj storiti? Ali ne bi bilo bolje, da se uklonimo? V svojem domu lahko vsak počne, kar si želi. Tam mu nihče ne bo nič storil." Zanimivo je, kako so se na koncu odločili: "Skupno sestajanje pri molitvi, prepevanje, pridige, poslušanje božje besede in dajanje prostovoljnih prispevkov neizogibno spadajo h krščanstvu. Še v naprej se bomo sestajali!" In zares so se še nadalje sestajali.

Galerij je triumfiral: "Vidiš Dioklecijan? Kristjani so sovražniki države! Nočejo se pokoriti!" Sledil je eden najhujših pregonov. Mnogi so se predali rekoč: "Tudi doma sem lahko kristjan! Ne bom več odhajal na shode!" - In rešili so si življenje. Toda cerkev je dejala: "To so odpadniki. Kdor ne hodi na krščanske shode, ta je odpadel od vere!"

To bi bilo treba povedati tudi današnjim kristjanom. V današnjem krščanstvu je mnogo takšnih odpadnikov! Takratni kristjani so imeli popolnoma prav, ko so kršili cesarski ukaz! V Bibliji je jasno povedano: "In ne opuščajte zbora svojega, kakor je nekaterim navada..." Danes moramo dodati: "...Kakor je skoraj vseh navada..." In zato vas prosim; če želite biti odrešeni, se priključite tistim, ki z vso resnostjo želijo biti kristjani!

Za druženje obstaja veliko različnih možnosti. Obstajajo cerkve, skupnosti vernikov, hišne molilne skupine in mladinske skupine za preučevanje Biblije. Od srca vas prosim - poiščite skupnost, kjer boste slavili Boga!

Nekoč mi je neki Francoz dejal: "Nekateri radi jedo slanike, nekateri pa radi hodijo v cerkev." Ne, to ni tako! To je mnogo resnejša zadeva. Z drugimi besedami, nekateri gredo v pekel, drugi pa se priključijo kristjanom. Tako je to! Če si zares želite slediti Jezusu, tedaj pojdite do svojega pastorja in ga vprašajte: "Kje se lahko priključim? Kje bi lahko kaj več slišal o Jezusu?" Pojdite tja, kjer boste zares lahko poslušali o Odrešeniku! Lahko bi rekli: "Pri nas ni takšne skupnosti!" To ni noben izgovor. Povsod so ljudje, ki ljubijo Jezusa Kristusa. Morda jih je bolj malo, morda so bolj čudni ljudje, toda vaše krščanstvo je mrtvo, če ne sodelujete pri krščanskem bogoslužju!

Krščansko bogoslužje ni popolno, če v njem niso zastopane štiri stvari: prepevanje, poslušanje božje Besede, molitev in zbiranje prostovoljnih prispevkov. Te stvari morajo biti sestavni del vseh krščanskih shodov. Tako so delali prvi kristjani in tako se manifestira novo življenje, dobljeno od Boga.

Samo ena vrsta krščanske vere obstaja. To je vera, ki se manifestira v skupnosti z ostalimi verniki. V Bibliji je zapisano: "Mi vemo, da smo prišli iz smrti v življenje, ker ljubimo svoje brate." To pomeni: tisti, ki ga skupnost z drugimi kristjani ne privlači, je duhovno mrtev!

Ne morem pozabiti čudovitega začetka moje pastorske službe v Bielefeldu, kjer sem služil v nekem mestnem okraju kot pomožni pastor. Na nedeljskih bogoslužjih v mestni cerkvi se je po navadi zbralo le malo ljudi. Tedaj pa je Bog tako ukrenil, da sem nekega sobotnega večera do enih ponoči na komunističnem strankarskem sedežu diskutiral s "tovariši", liberali. Ob enih ponoči nas je hišnik vrgel ven, na cesto.

Padal je dež. Prvič v mojem življenju je bilo okoli mene zbrano na stotine delavcev iz mojega okraja. Stali smo pod ulično svetilko. Ljudje so me spraševali, jaz pa sem jim odgovarjal. Dolgo smo govorili o Jezusu, ki je prišel iz drugega sveta. Veliko smo govorili tudi o tem, kako so nesrečni, kako ni res, da so brez greha in da v bistvu vsi verjamejo v to, da obstaja večnost in poslednja sodba. Ob dveh ponoči sem dejal: "Ljudje, jaz grem domov. Zjutraj, ob pol desetih bom vodil bogoslužje. Vem, da bi tudi vi radi prišli, če se ne bi bali eden drugega."

Večina jih je bila po rodu iz Westfalije. Pred menoj je obstal nek delavec, imenoval ga bom B. Bil je tipičen Westfalec, star kakih 35 let. "Jaz da se koga bojim?" se je razburil. "Ni govora!" Nadaljeval sem: "Dobro, dobro, pomiri se! V ponedeljek bo cela tovarna vedela, da si bil v nedeljo v cerkvi in ti se tega bojiš!" "Ničesar se ne bojim!" je ponovil. Vztrajal sem: "Prav rad bi prišel, toda..." "Dobro," me je prekinil, "zjutraj bom prišel, s pesmarico v roki!"

V nedeljo zjutraj, torej komaj nekaj ur kasneje, je ta Westfalec pogumno prikorakal v cerkev s pesmarico v roki. Vsi v njegovi četrti so ga videli. V ponedeljek zvečer je prišel k meni in mi dejal: "Imeli ste prav. V tovarni so zelo jezni, ker sem šel v cerkev. Šele takrat sem se zavedel, kakšen teror je to! Mi vpijemo: 'Živela svoboda!', v bistvu pa smo samo bedne sluge drugih. Vse skupaj bom zavrnel, vključno z njihovo literaturo. Povejte mi kaj več o Jezusu!"

Ta Westfalec je bil prva oseba, ki je z mojo pomočjo našla Kristusa; in vse se je začelo, ker se je udeležil bogoslužja v majhni, skromni skupnosti. Čez čas so mu sledili tudi drugi. Bog nam je privedel še mnogo duš. Toda to, kar me je takrat presenetilo, je bilo dejstvo, da so ti delavci storili življenjsko odločitev, ko so se odločili, da se pridružijo nam - skupnosti kristjanov.

Zavoljo odrešitve vaše duše vas rotim, ne reklamiram cerkve ali pastorjev, skupnosti ali njihovih vodij. Zadeva je precej bolj resna, za vašo odrešitev se gre. Priključite se skupnosti kristjanov!

V javno stran krščanskega življenja spada tudi glasno priznati, kaj nam Kristus pomeni.

V Nemčiji smo se znašli v smešni situaciji. Ljudje si mislijo: "Cerkven davek plačujem, torej naj se kar pastorji

ukvarjajo s širjenjem božje Besede. Mene se to ne tiče." Včasih si res zaželim, da cerkvenega davka sploh ne bi bilo in da bi se kristjani, Kristusovi učenci in učenke, zavedali, da širjenje božje Besede ni samo dolžnost pastorjev, temveč tudi vseh ostalih vernikov. Jezusovo ime moramo razglašati povsod, kjer smo; na delu, v uradu, v šoli... Ste že kdaj komu dejali: "Jezus živi! Psovati je greh! Sramotno je pred Bogom govoriti prostaške šale!" Ste že komu dejali: "Jezusu pripadam!" Ljudje bi vas poslušali. Nekaj vam bom povedal - tako dolgo, dokler ne zmoremo zadosti poguma, da bi tudi drugim govorili o našem Odrešeniku, tako dolgo nismo pravi kristjani!

Jezus je rekel: "Kdor bo mene priznal pred ljudmi, njega bom jaz priznal pred svojim nebeškim Očetom. Kdor se me bo pred ljudmi odrekel, njega se bom tudi jaz odrekel pred svojim nebeškim Očetom." Strašno bo, ko bodo nekega dne ljudje, kristjani, stopili pred Boga in rekli: "Gospod Jezus! Tudi jaz sem veroval vate!" - Jezus pa bo rekel Bogu: "Ne poznam jih!" "Gospod Jezus, toda jaz sem..." "Povedal sem, ne poznam te! Tvoj sosed ni vedel, da bo končal v peklul Nikoli ga nisi opozoril, čeprav si poznal pot v večno življenje. Molčal si vsakič, ko bi moral odpreti usta in razglasiti svojega Odrešenika!" Morda bodo odgovorili: "Toda moja vera je bila tako šibka!" Jezus bo odvrnil: "Potem pa bi moral povedati, kako šibka je bila tvoja vera! Čeprav je tvoja vera šibka, je močan Odrešenik, ki bi ga moral razglasiti! Ne bi ti bilo treba razglašati svoje šibke vere, temveč menel! Pojdi stran, ne poznam te!"

"Kdor bo mene priznal pred ljudmi, njega bom jaz priznal pred svojim nebeškim Očetom. Kdor se me bo pred ljudmi odrekel, njega se bom tudi jaz odrekel pred svojim nebeškim Očetom." Tako je dejal Jezus. In on ne laže! Kdaj bomo naši dovolj poguma, da bi odprli usta in spregovorili o Odrešeniku?

V zvezi s tem bi vam rad povedal zgodbo. Pred nekaj tedni sem pridigal v manjšem mestu v rurskem okraju. Shod je organiziral nek mlajši avtomehanik, moj prijatelj Gustav. Ta Gustav je postal vesela in zelo uspešna Jezusova priča prav zato, ker je v nekem usodnem trenutku priznal Jezusa pred drugimi ljudmi. Zgodilo se je nekega jutra v delavnici. Delavci so se pogovarjali o dogodkih prejšnjega tedna. Eden je dejal: "Tako smo se napili, da je kar teklo iz nas!" Drugi jim je pravil o ženskah. "Gustav, kje si bil pa ti?" ga je nekdo

vprašal. Takrat je bil Gustav še vajenec. "Zjutraj sem se udeležil bogoslužja," je odgovoril. "Popoldne pa sem bil na mladinskem biblijskem sestanku pri pastorju Buschu." Sledilo je običajno zasmehovanje in roganje. Mali vajenec se je zelo neumno počutil. Nenadoma ga je popadla jeza in razsrdil se je na vse te delavce in mojstra, ki so se mu rogali. Pomislil je: "Kako to, da človek v tem tako imenovanem krščanskem svetu lahko brez sramu pripoveduje takšne sramotne stvari, ne sme pa govoriti o Odrešeniku?!" V tem trenutku se je odločil, da bo poskušal pridobiti za Jezusa vse svoje sodelavce. Začel je pri svojih mlajših kolegih, vajencih. Z vsakim posebej je govoril in mu dejal: "Če boš še naprej živel tako, boš končal v peklul Vabim te v našo mladinsko skupino na preučevanje Biblije. Tam boš slišal o Jezusu!"

Ko je po maturi zapustil delavnico, je v njej vladalo čisto drugačno vzdušje! V to sem se sam prepričal. Vsi vajenci so pristopili k naši mladinski skupini. Trije mehaniki so se priključili neki drugi krščanski skupini. Nihče več ni v delavnici pripovedoval prostaških šal. Kadar je kakšen nov delavec poskušal z umazanimi zgodbami, so ga opozorili: "Tiho bodi, Gustav prihaja!" Začeli so ga spoštovati. Danes je na odličnem delovnem mestu in vodi veliko mehanično delavnico. Bog ga je v vsem blagoslovil.

Ponovno vas vprašam: "Kje so ti kristjani, ki so dovolj pogumni, da bi javno oznanjali svojega Gospoda?!" Samo če to storimo, lahko duhovno rastemo!

Je krščanstvo privatna zadeva? Ne! Dolžni smo oznanjati Jezusa povsod okoli nas! Prekinite svoj bedni molk! Če tega ne storite, se vas bo Jezus na Sodni dan odrekel!

Ko so bili za časa Tretjega rajha fantje iz moje skupine, stari od 16 do 17 let, mobilizirani v delovne brigade, sem vsakemu poklonil majhno Biblijo in mu dejal: "Pazljivo me poslušaj! Ko boš prispel v svojo brigado, moraš takoj, že prvi večer, položiti na mizo Biblijo in jo brati pred vsemi. Bilo bo, kakor da je padla bomba. Drugi dan pa bo že vse v redu. Če tega ne storiš že prvi dan, kasneje ne boš več mogel."

Fantje so me ubogali. Že prvi dan je bila na mizi Biblija! "Kaj pa to bereš?" - "Biblijo!" To je vsekakor odjeknilo kakor granata, saj lahko nemški kristjani bero katero koli svinjarijo, samo Biblije ne. Mojemu prijatelju Pavlu (ni se vrnil iz vojne) se je zgodilo, da naslednje jutro ni več našel Biblije, ko je

odprl svojo omarico. Ozrl se je naokoli in opazil, da se eden od fantov reži. Kmalu so se tudi drugi začeli režati. "Ste vi ukradli mojo Biblijo?" jih je vprašal. "Mhm..." "Kdo ima mojo Biblijo?" "Pri upravniku je!"

Pavel je vedel, da se bodo začele težave. Zvečer, po koncu dela, je poiskal miren kraj in molil: "Jezus, popolnoma sam sem. Samo sedemnajst let mi je. Prosim te, ne zapusti me zdaj! Pomagaj mi, da te bom zmožal priznati pred drugimi!" Nato je odšel v ravnateljstvo in potrkal na vrata. "Naprej!" - Ravnatelj je sedel za pisalno mizo, na kateri je ležala Pavlova Biblija. "Kaj bi rad?" "Gospod upravnik, prosim vas, vrnite mi mojo Biblijo. To je moja last." "Ah!" Vzel je knjigo v roke in jo začel listati. "To je torej tvoja Biblija?! Mar ne veš, da je to zelo nevarna knjiga?" "Vem, gospod ravnatelj. Biblija je nevarna tudi, če je zaklenjena v omarici. Tudi takrat izziva nemir." Bilo je, kakor da bi eksplodirala bomba. Upravnik se je zravnil na stolu. "Usedi se!" je dejal Pavlu. Začel je govoriti: "Tudi sam sem hotel nekoč študirati teologijo." "In potem ste odpadli od vere?" ga je vprašal Pavel.

Sledil je prisrčen pogovor, v katerem je mož pri štiridesetih dejal sedemnajstletnemu fantu: "V bistvu sem zelo nesrečen. Toda nazaj ne morem. Mnogim stvarim bi se moral odreči." Fant mu je odgovoril: "Ubog! Upravnik! Toda Jezus je vreden vsakega odrekanja!"

Upravnik ga je odpustil z naslednjimi besedami: "Ti si srečen človek!" "Seveda, gospod upravnik!" je zatrdil Pavel in zamahnil s svojo Biblijo. Nihče v taborišču mu ni rekel niti besede!

Ah, kje so tisti kristjani, ki so dovolj pogumni, da tako zastopajo svojo vero?!

Ali je krščanstvo privatna zadeva? Da! Ponovno rojstvo in njegova vera so globoko v vernikovem srcu!

Ali je krščanstvo privatna zadeva? Ne! Kristjani se družijo v skupnosti, prisostvujejo bogoslužju, se vključujejo v mladinske biblijske skupine, molitvene skupine itd. Kristjani ne molčijo, temveč oznanjajo svojega Gospoda. Svet mora vedeti, da je Bog preko Jezusa prevzel človeška srca!

Kdaj bo "konec sveta"?

Nedavno tega sem se pogovarjal z nekim industrialcem. Potrepljal me je po ramenih in rekel: "Gospod pastor, res je lepo, da mladino učite dobrote!" Odgovoril sem mu: "Če sem zelo iskren, moram priznati, da od tega ne pričakujem veliko. V Bibliji je zapisano, da je človeško srce pokvarjeno že od mladih let. Zaradi tega ne verjamem, da lahko dobre besede veliko pomagajo. Želim pa si nekaj povsem drugega." - "No, kaj pa si pravzaprav želite?" - "Želim si, da bi ti mladi ljudje postali last Jezusa in božji otroci," mu odgovorim. "Ah," mi odvrne, "gospod pastor, kaj pa govorite! Biti moramo stvarni in se spustiti na zemljo!"

Ali ni bilo to dobro rečeno? "Moramo se spustiti na zemljo!" V smehu sem ga vprašal: "Na kakšni zemlji pa si pravzaprav želite ostati, dragi moj gospod direktor? Kaj še niste opazili, da so tla pod našimi nogami že dolgo majava?"

Mislím, da ni potrebno postati ravno direktor, da bi spoznali, da so tla pod nami zelo negotova. To je tisto, kar dandanes vznemirja ljudi. Vsi bi bili radi gotovi, vendar spoznavajo, da ta gotovost ne obstaja. Eni vlagajo denar v švicarske banke, drugi gradijo bunkerje v Boliviji. Nekje mora torej po vsem tem obstajati gotovost! Vendar pa vsi čutimo, da le-ta ne obstaja! Ni čudno, da se danes ljudje v strahu sprašujejo: "Kaj bo s svetom?" Značilno za naš čas je, da se vedno znova sprašujemo: "Kdaj bo 'konec sveta'?"

Pred nekaj leti je izšla drama znanega švicarskega dramatika Dürrenmatta z naslovom "Fiziki". Drama se konča z napovedjo o mračni bodočnosti sveta. Možnosti, da se bo človeštvo nekega dne samo uničilo z atomskim orožjem, ne moremo izključiti. Avtor svoje delo zaključí dobesedno takole: "Tam nekje pa še naprej brezsmiselno kroži radioaktivna zemlja."

Ta vizija opustošenega sveta, ki se brez vsakršnega smisla vrti nekje v vesolju, je videti zelo resnična. Če sodoben pisatelj na tak način govori o koncu sveta, si to prav gotovo zasluži našo pozornost. Vendar sam v to vizijo ne verjamem. Če bi svoje dvome izrazil pisatelju Dürrenmattu, bi me on prav gotovo vprašal: "Zakaj mislite, da ne bo tako? Logično je, da bo prišlo do tega!" Na to bi mu odgovoril: "Preprosto

zato, ker Biblija govori popolnoma drugače. Jezus je rekel, da človeštvo ne bo pokončano pred koncem sveta. To pomeni, da ni tako, kakor trdite, čeprav ste dokaj blizu resnici!"

Postavlja se vprašanje, komu naj glede naše prihodnosti verjamemo: Jezusu ali kakemu sodobnemu preroku?

V zvezi s prihodnostjo obstajata dve napačni tezi.

Ene se je z obema rokama oprjel že Joseph Goebbels. Njeno bistvo je v tem, da si bodočnost zamislimo sami, v svoji lastni domišljiji. Zdi se mi, kot da ga še vedno slišim govoriti: "Čez pet let bodo nemška mesta lepša kot kdajkoli poprej." Ta metoda se torej sestoji iz projicirane slike lastnih želja na megleno negotovost, ki prekriva bodočnost. V tem so posebni mojstri tako imenovane "Jehovine priče". Starejši ljudje se še spominjajo plakatov, ki so bili leta 1925 nalepljeni vsepovsod. Na njih je pisalo: "Milijoni ljudi, ki sedaj živijo, ne bodo umrli." To je bil moto teh "iskrenih preučevalcev Biblije". Ravno tedaj se je začelo množično umiranje, ki v zgodovini človeštva nima primerjave. Ti ljudje, ki so sami sebe imenovali "mednarodni preučevalci Biblije", so si v svojih mislih ustvarili vizijo prelepe prihodnosti. Ko se je njihova prerokba kasneje izkazala za napačno, so se preimenovali v "Jehovine priče". Ti ljudje verjetno še danes razmišljajo na podoben način.

Druga napaka, ki je ne smemo storiti, pa je zatekanje k vedeževalstvu. Priznati moram sicer, da o tem ne vem ravno veliko. Pa tudi nočem nič vedeti o teh stvareh: vedeževanju, spiritizmu, bajanju, Tarotu, horoskopu in ne vem o čem vsem še. Rad bi vam pojasnil, zakaj sem takega mnenja. V Bibliji namreč na nekaj mestih piše takole: "Tako govori Gospod: 'Če se kdo obrne na preganjalca duhov ali vrača, se bom jaz obrnil proč od tega človeka in ga izločil iz svojega naroda.'" Ker je moja največja želja biti odrešen in pripadati božjemu narodu, se s takimi rečmi ne bom ukvarjal. Tudi vi se morate tem stvarjem izogibati. Zato vas prosim, zavoljo vaše odrešitve, če ste kakorkoli že povezani s temi ljudmi, čimprej prekinite z njimi! Poiščite miren prostor in se z molitvijo obrnite na Jezusa. Priznajte mu svoj greh in ga prosite odpuščanja!

Sam sem se že davno odločil verjeti Bibliji, besedi božji. Kot prvič verjamem zato, ker Biblija nosi pečat avtentičnosti, drugič pa zato, ker se v Bibliji vse začneja z besedami: "Tako

je govoril Gospod!"

Obstaja torej pravilna pot do poznavanja prihodnosti: Biblija je ta, ki nam govori o njej.

Ko je bila druga svetovna vojna na vrhuncu, mi je tajna policija prepovedala pridigati v drugih mestih. Prepovedali so mi potovati izven Essna. Na razpolago sem imel dosti časa, čeprav sem imel vsak večer ure verouka v neki kleti, medtem ko so na mesto padale bombe. Ta čas sem porabil za temeljito preučevanje Janezovega Razodetja, poslednje Biblijske knjige. Pri tem sem prišel do zaključka, da je ta knjiga še vedno neverjetno aktualna. Zaradi tega sem se odločil, da del tega spoznanja posredujem tudi drugim.

Sedaj bi vam rad povedal, kako Biblija govori o prihodnosti.

1. Jezusov ponovni prihod

Biblija nam jasno govori o tem, da je najpomembnejši dogodek, ki si ga krščanstvo obeta v prihodnosti - slavnostni prihod Jezusa Kristusa!

Jezusov vnebohod so opazovali njegovi učenci. V Bibliji je zapisano: "... in oblak ga je skrnil njihovim očem." Naenkrat sta se pred njihovimi očmi pojavili dve postavi v belem in dejali: "Ta isti Jezus, ki je pred vami vzet v nebo, se bo vrnil prav tako, kakor je odšel!" Jezus bo spet prišel! Nekega dne se bo Jezus v vsej svoji slavi prikazal iz nebes in se vrnil med nas! To je upanje krščanstva.

Moram vam povedati, kako mi je ta, sicer nekoliko tuja resnica, postala popolnoma jasna. Minilo je že približno petintrideset let, odkar sem kot popolni začetnik prišel v Essen iz nekega rudarskega področja. Čeprav sem imel komaj sedemindvajset let, sem moral skrbeti za dvanajst tisoč rudarjev. S svojim naukom sem imel med njimi zelo malo uspeha. V središču okraja se je nahajal velik, zelo pust trg, ki so ga obdajale rudarske hiše. Na eni strani trga je stala tudi majhna hišica, v kateri sem si uredil skromen prostorček za moje ure Biblije. Bil sem vesel, ko so začeli ljudje pogosteje prihajati: prišlo je nekaj rudarjev (komunistov in liberalov), ki so hoteli slišati kaj "ima far za povedati", nekaj mater z otroci, dva, trije mladeniči... Zanimivo pa je, da je ta mala skupnica, ki se je zbrala, vznemirila duhove po celem

okrožju. Vsak naš sestanek so poskušali motiti. Enkrat so razbijali po oknu in ko smo zaprli lesene polknice, so začeli metati v okno kamenje. Drugič spet so pred našimi vrati igrali nogomet s praznimi konzervami, tako da zaradi hrupa nismo slišali drug drugega. Nekoč so pred našimi vrati priredili pravo demonstracijo. Kot na nogometni tekmi so trobili, vpili in prepevali: "Nobenega vrhovnega bitja se ne bojimo. Odrešil nas ne bo ne Bog, ne kralj, ne ljudski tribun; odrešimo se lahko le sami." Mi pa smo prepevali: "Bog je ljubezen, On me bo odrešil!" To so bili časi!

Nekega dne je bilo še posebno hudo. Kot da se je odprl pekel in so vsi hudiči pobegnili iz njega. Tedaj pa se je zgodilo nekaj neverjetnega. Strahovito je počilo po vratih in nekaj težkega se je zakotalilo po podu. Pomislil sem: "Gotovo so vrgli bombo!" In zaslišal sem kako ljudje bežijo stran. Srce mi je zastalo. Zunaj je nastala mrtvaška tišina. Počasi sem odprl vrata in pogledal ven. Zunaj je v luži, ki je ostala od prejšnjega dežja, ležalo veliko železno razpelo. Spoznal sem ga. Sneli so ga v bližnjem katoliškem domu za moške in ga vrgli v naša vrata: "Tu imate svojega Kristusa! V blato z njim!"

Noč je bila temna in deževalo je, tam v blatu pa je ležalo razpelo. Stal sem na tem žalostnem trgu, obkroženem s hišami in rudniškimi stolpi. Za menoj se je gnetla preplašena skupina ljudi. V blatu pa je ležalo razpelo! Pomislil sem: "Bog je imel gotovo tisoč in en razlog, da bi ta svet prepustil na milost in nemilost samemu sebi. Toda tega ni storil! Poslal je svojega Sina in ta je storil nekaj neverjetnega: nase je prevzel naše grehe in dopustil, da so ga križali. Namesto, da bi ljudje pred Odrešenikom padli na kolena in ga slavili, so njegovo podobo vrgli v blato. Tako človek pljuva v roko, ki mu jo nudi Bog v odrešitev!"

Veste, dandanes ljudje ne sovražijo Jezusa! Vendar pa so sposobni brez razmisleka, popolnoma ravnodušno, poteptati njegov križ v blato!

Tistega dne me je prevzela jeza. Razmišljal sem: "Kaj bo Bog napravil sedaj? Ogenj bi moral poslati z neba!" Vendar pa se ni nič zgodilo. Samo deževalo je. Razpelo je še vedno ležalo v blatu. Iz daljave se je zaslišal porogljiv smeh. Posmehovali so se mi. Naenkrat me je prešinila misel: "Ne bo vedno tako, večno se ne bodo mogli posmehovati Sinu božjemu, ki je za nas umrl. Ne bo vedno tako! Prišel bo dan

in to je neizogibno, ko bo svet, ki ga je zavrzel, uvidel, da je Jezus naše edino upanje, da je on Kralj sveta. On se bo ponovno vrnil v vsej svoji slavi!"

Ko sem se tega deževnega večera, obdan s svojimi sobrati, pustim trgom in Kristusovim razpelom v blatu, vračal v naše prostore, sem se prvič v svojem življenju resnično radoval Biblijskemu sporočilu: "Jezus ponovno prihaja!" Odšel sem na prižnico, odprl Matejev evangelij, 24. poglavje, in prebral: "...in bodo videli Sina človekovega, da prihaja na nebeških oblakih z močjo in slavo veliko." Od tedaj dalje se tega veselim.

Veste, ko vidim, kako se posmehujejo mojemu Odrešeniku, Odrešeniku, ki nas osvobaja smrti, odpušča naše grehe, razveseljuje in blagoslavlja, tedaj se veselim, da bo prišel dan, ko bo oblačilo sramote padlo z njega in se bo pojavil v vsej svoji slavi!

Ko sem prvič prestopil prag velikega krščanskega mladinskega centra v Essnu, ki se imenuje Weigle-Haus, sem na zidovih opazil eno samo sliko. V veliki dvorani, v kateri se zbira več sto mladih, visi slika ponovnega prihoda Jezusa Kristusa. Na dnu slike je prikazano neko mesto in nad njim oblaki. V oblakih je bel konj, na njem jaha On, Kralj, s privzdignjeno roko, prebodeno z žebljem. Ko sem gledal to sliko, sem dejal svojemu predhodniku, pastorju Weiglu: "Kako to, da si obesil prav to sliko? Ali ni nekoliko neprimerna za mladino? Sam bi izbral kaj drugega!" Pojasnil mi je: "Dragi brat Busch, fantje so ves teden po uradih, šolah, tovarnah in rudnikih. Ko tam izkazujejo svojo vero v Jezusa Kristusa, so deležni samo sarkazma in poroga. Ker ne želijo sodelovati v grehih svojih kolegov, se jim ti posmehujejo in jih napadajo. Nič čudnega ni, da so pogosto brez volje. Tu pa jim slika govori: 'Jezus je zmagovalec in ves svet bo pripadal njemu.'"

V življenju sem na lastni koži izkusil, kako čudovito je to upanje. Za časa Hitlerjevega režima so me po velikem shodu v Darmstadt, na katerem sem govoril o Jezusu, aretirali. Strpali so me v avto poleg nekega oficirja SS. Okoli avtomobila je bilo zbrano na stotine ljudi. Šoferju so ukazali: "Vozi!" Vendar pa motor ni hotel vžgati, kljub temu, da je bil to dober avtomobil. "Daj, spelji žel!" se je zadržal oficir, poleg katerega sem sedel. Motor pa še vedno ni hotel vžgati. Nenadoma je sredi razdražene množice, ki se je zbrala na cerkvenih stopnicah, nek mladenič zapel:

*Vesoljna oblast je v Kristusa roki,
ga sluša vsemirje v tišini globoki.
Polomil je smrti njen kruti meč
porušil zla prestol, vsemu grozeč.
Vse je premagal in vse je obvladal!
Kristus naš kralj si, ti nam boš vladal,
na Golgoti premagal si temo in noč.
Kristus naš kralj si, vsa tvoja je moč,
na Golgoti premagal si temo in noč.*

Nato se je izgubil v množici. Avto je končno vžgal in odpeljali smo se. Rekel sem oficirju: "Ubogi človek! Jaz sem na strani zmagovalca!" Skrušeno je zamrmral: "Tudi sam sem bil nekoč član 'krščanske mladine'." "A tako," sem odvrnil, "in sedaj zapirate kristjane?! Ubogi človek, ne bi hotel biti na vašem mestu!" In tako smo se pripeljali do zapora.

Od takrat dalje mi je drugi Kristusov prihod bolj blizu. Čim težji ko so časi, v katerih živimo, tem važnejše je pričakovanje Jezusovega prihoda.

Glejte, ta Jezusov prihod v slavi bo njegov tretji prihod na zemljo. Prvič je prišel kot človek, v Betlehemu, ko ga je Marija rodila in položila v jasli. To je tisto, kar praznujemo za Božič, če seveda sploh še vemo, kaj to pomeni. Sin božji se je učlovečil zato, da bi mi postali otroci božji in on naš brat.

Drugi Jezusov prihod se dogaja vsak dan, sedaj - v duhu. Govori nam: "Stojim pred vrati vaših src in trkam nanje. Če kdo sliši moj glas in mi odpre vrata, bom prišel k njemu." Ali veste, zakaj govorimo o Jezusu? Radi bi mu pomagali priti do vas. Zakaj v Bibliji je zapisano: "In vsem, ki so ga sprejeli, je dal moč, da so postali otroci božji." Morate mu odpreti svoje srce.

Njegov tretji prihod na zemljo pa bo veličasten in vsi ga bodo videli. To se bo prav gotovo zgodilo. Do tedaj pa bo človeštvo preizkusilo vsemogoče politične sisteme, konstitucionalno in absolutno monarhijo, predsedniško in narodno demokracijo, diktaturo in kdo ve, kaj še vse; in spoznali bomo, da nam vse to ni prineslo kaj dosti dobrega. Tedaj bo prišel Jezus, moj Kralj, in pokazal nam bo, kako je treba vladati!

2. Kaj se bo dogajalo pred Jezusovim prihodom?

V Bibliji piše, da bo svetovna zgodovina trajala še nekaj časa. Sledilo bo obdobje, prišlo bo skoraj neopazno, v katerem se bo človeška zgodovina neizogibno približala svojemu koncu. Ta čas bom označil z izrazom, ki sem ga našel v Bibliji: "Poslednja doba".

Biblija govori o prihodu obdobja splošne zmede, časa, v katerem človek ne bo več zmožl reševati svojih problemov. Tedaj bo prišla do izraza človeška zmedenost in nemoč. Jezus je oznanil štiri značilnosti te dobe.

V poslednjem času bo vladala velika zmeda v politiki. To je izrazil takole: "Vstane namreč narod proti narodu in kraljestvo zoper kraljestvo ..." Še nikoli poprej ni toliko (dobro plačanih) diplomatov razpravljalo na toliko dragih konferencah kot v našem času. In nikoli poprej se ni tako brezumno trošilo denarja za oborožitev. Z denarjem, ki ga potrošimo za atomsko oborožitev, bi lahko zgradili cela velemesta in tako rešili vse stanovanjske probleme. Namesto tega govorimo: "Moramo se oborožiti. Tudi najmanjša država mora imeti atomsko orožje!" Navkljub temu pa si ljudje še nikoli poprej niso toliko želeli miru. Človeštvo želi mir. Nihče si ne želi vojne, a vendar se vsi noro oborožujejo. Že po tem lahko spoznamo politično zmedo poslednje dobe.

Sledeča značilnost, ki jo Jezus omenja, je zmeda na gospodarskem področju: "Prišla bo lakota." Na zemlji je sicer dovolj hrane za celo človeštvo, prav tako še nikoli ni bilo toliko učenih ekonomistov kot dandanes in svetovno gospodarstvo še nikoli ni bilo tako zapleteno. Vendar pa, po podatkih Združenih narodov, več kot polovica človeštva strada. Ali res ni mogoče v visoko civiliziranem svetu, v katerem je dobrin več kot dovolj, nahraniti vseh ljudi? Toda to enostavno ni mogoče. Gospodarski kaos nezadržno narašča!

Tretja značilnost poslednjega obdobja, v katerem bodo človeštvo preplavili nerešljivi problemi, je zmeda na področju vere. Jezus je to tako opisal: "Govorili vam bodo: Mesija je 'tukaj' ali 'tam'."

Nedavno tega sem se pogovarjal z nekim mladeničem, ki mi je dejal: "V kaj naj pravzaprav verujemo? Tu so rimokatoliki, pravoslavci, reformisti, luterani, unijati, metodisti, baptisti,

Armada rešitve, binškoštniki, Jehovine priče, Novoapostolska cerkev, Islam, budizem itd. Ne vem, v kaj bi veroval!" Nasmehnil sem se in mu dejal: "Kar potolaži se mladi mož, to ni še nič. Najhujše šele prihajal Tako je zapisano v Bibliji."

Tudi to je značilnost poslednjega obdobja. Hudič zavaja ljudi, ki se ne držijo božje Besede in Bog to dopušča. Slišijo se glasovi: "Kristus je tu, Kristus je tam!" Verska zmeda je zastrašujoča. Ljudje po velemestih tekajo od ene religiozne senzacije do druge, zaradi česar me grabita groza in strah. Še to bi vam rad povedal: noben evangelizator vas ne more rešiti, če ne boste sami našli Odrešenika. Nihče drug kot On vam ne more podariti večnega življenja!

Obstaja še četrta značilnost poslednjega obdobja: razseljeni izraelski narod se bo spet zbral v Palestini. Obstoje države Izrael je zame eno najpomembnejših znamenj tega časa. Nekateri pa trdijo, da to nič ne pomeni. Ko sem se nedavno tega ustavil na švicarski meji, je pred menoj stal avtomobil z izraelsko registracijo. Pomislil sem: "Biblijska prerokba se izpolnjuje! Še registrske tablice to napovedujejo!"

Oče mi je pripovedoval, kako so leta 1899 ponudili Židom možnost, da bi se naselili na Madagaskarju. Zavrnilo so: "Nel Nam je obljubljen samo eno - in to je vrnitev v deželo naših prednikov!" Takrat je ves svet mislil, da to ni mogoče, in vendar danes v Palestini obstaja država Izrael!

Značilnost poslednje dobe je torej dejstvo, da človek vsemu napredku navkljub postaja vedno bolj zmeden in ne more več reševati svojih problemov. Človeška nemoč je očitna. Ne vem vam povedati, koliko časa bo to obdobje trajalo. Biblija nam ne daje natančnih podatkov. Samo opozarja: "Bedite!" Pavel je o Jezusovih učencih dejal: "Mi ne sodimo med tiste, ki spijo. Budni smo in pripadamo dnevu."

Ko bo to obdobje človeške izgubljenosti doseglo svoj višek, se bo neposredno pred Kristusovim povratkom pojavil antikrist - lažni kristus. To obdobje imenujem "čas konca". Dandanes že doživljamo zmedo poslednjega časa, ki naravnost kliče po avtoriteti. Svet že sedaj hrepeni po močni osebnosti. Ko bo človeška beda dosegla najvišjo možno točko, se bo pojavil človek, ki se bo proglasil za odrešenika sveta. To ne bo Kristus, temveč lažni kristus - antikrist.

Biblija prerokuje, da bo izšel iz "morja ljudstev" (v Bibliji morje predstavlja narode). Svetu bo zavladal kot diktator in

združil vse države sveta. Za ta del človeške zgodovine bo značilno kljubovanje Bogu. To bo hkrati tudi poslednji poskus sveta, da se izvleče s pomočjo politike in gospodarskih programov. Ta poslednja velika diktatura je v Bibliji zelo živo opisana s preroškimi slikami, prizori in vizijami. Kdor jih hoče razumeti, se mora prepustiti vodstvu Svetega Duha. Povedal vam bom, kako Biblija govori o antikristu, tem poslednjem trinogu. Evangelist Janez v preroškem zanosu govori: "In glej, stal sem na morski obali in zagledal, kako se iz morja plazi zver z mnogimi kronanimi glavami in z gobci kot zevajoča levja žrela." Kako razumeti ta veličasten prizor?

Morje je podoba vseh narodov sveta. Kdor morje pozna, ve, kako nemirno je lahko. Pravzaprav ni nikoli popolnoma mirno. Tudi narodi ne mirujejo, vedno je med njimi prisoten nek nemir. Poslednji odrešitelj človeštva bo prišel iz ljudstva. Vsi svetovni politiki zadnjih stoletij so se prikazovali kot odrešitelji in vsi so izšli iz ljudstva: mali Korzičan Napoleon; mali kaplar iz svetovne vojne, Adolf Hitler; čevljar Stalin... Vsi ti so bili samo predhodniki antikrista. Prišli so iz dna, iz ljudstva. Ljudstvo jim je radostno vzklikalo: "On je eden izmed nas!" Toda moj Odrešenik, Jezus Kristus, ni prišel iz morja narodov, temveč iz božjega sveta. On je Sin živega Boga!

Biblija antikrista imenujemo zver. Kaj to pomeni? Biblija pravi: "Bog je ustvaril človeka po svoji podobi." Čim bližje sem Bogu, bolj sem človeški. Čim bolj pa se človek oddalji od Boga, tembolj postaja podoben zveri. Velik nasprotnik krščanstva, Nietzsche, je trdil: "Najplemenitejši človek je plavalasa zver." To je pravilno povedal. Antikrist bo človek, ki bo popolnoma zavrgel Boga. Obrnil mu bo hrbet in postal podoben živali, zver brez srca.

On je zver "s sedmimi glavami". Kaj to pomeni? To pomeni, da ni neumen. Ljudje bodo govorili: "Ta pa ima nekaj v glavi!"

Njegova usta so "kot levja žrela". To pomeni, da bo ves svet preslepil s svojim govorjenjem. V dobi nacizma smo že imeli priliko videti podobno propagando, ko je bilo povsod polno tulečih zvočnikov, ki so prenašali govore nacističnih velikašev. Prav lahko si predstavljam, kako bo antikrist s svojo brezsmiselno propagando preplaval naša življenja.

Tudi ta poslednji človekov poskus - rešiti svet brez pomoči pravega Odrešenika, Jezusa Kristusa, bo že od samega začetka

obsojen na propad. Ljudem bo ponujeno odrešenje brez pokore in spreobrnitve. In vsi problemi bodo rešeni. Ko bo antikrist ustvaril svetovno vladavino, bodo rešeni vsi politični in gospodarski problemi. Vsi bomo dobili bone za hrano. Seveda, tudi verski problemi se bodo rešili: "Jaz sem rešitelj sveta," bo govoril antikrist, "zato me samo častite."

Hudo je opazovati, kako naš svet hiti proti takemu koncu. Vsi se bodo takrat pokorili antikristu. Samo kristjani bodo govorili: "Mi te ne bomo častili!" Vsakdo bo moral na čelu nositi znamenje. Samo kristjani bodo dejali: "Ne! Mi že imamo Odrešenika in to je Jezus!" Tedaj bo prišlo do preganjanja. Biblija o tem pravi takole: "...nihče ne bo mogel kupovati, niti prodajati, če ne bo nosil znamenja." Švabski komentator Biblije, Auberlen, je že pred stopetdesetimi leti o tem napisal: "Sedaj tega še ne moremo razumeti. Toda ko bo do tega prišlo, se nam bodo odprle oči." Danes lahko vse to dobro razumemo. Poznamo totalitarne države in vemo, kaj pomeni: ta in ta človek ne bo dobil bonov za hrano, niti delovnega dovoljenja. Verjame lahko, v kar hoče, toda domovine in pravic nima več. Da, to se nam je že dogajalo.

Ko sem to prebral, sem bil pretresen; pomislil sem: "Nekateri mislijo, da je Biblija zastarela. Ne, ravno nasprotno, naši svetovni nazori so zastareli. Biblija nas vodi v prihodnost."

Antikrist bo toleriral prav vse, razen pričevanj o pravem Odrešeniku, Jezusu Kristusu. Zaradi tega bo ponovno sprožil velik pregon kristjanov. Svojim otrokom sem nekoč pripovedoval o tem. Hčerka je začela jokati. "Otrok," sem jo vprašal, "zakaj jokaš?" Jecljaje mi je odgovorila: "Potem se to lahko zgodi katerikoli dan." "Da," sem dejal, "kateri koli dan." "In kaj bo z menoj, če ne ostanem zvesta Odrešeniku?" Pojasnil sem ji: "To bi bilo zares strašno. Vendar je potrebno samo nekaj, zvesta mu moraš biti od danes dalje!"

Ta čas nas lahko doleti nepripravljene. V njem se lahko najdemo že jutri. Takrat bo prepozno, da bi poiskali Jezusa. Bogoslužja ne bo več, zvonove bodo razstrelili in iz njih naredili spomenike antikristu. Iz cerkva bodo naredili muzeje, v katerih bodo razstavljali slike iz antikristove mladosti.

Ljudje bodo jokaje iskali tolažbo. Toda nikogar več ne bo, ki bi jih lahko potolažil, kajti Jezusa, ki je edini Tolažnik, so zavrgli. Že prerok Jeremija govori: "Odvrgli ste me, govori Gospod, in za vas ni več tolažbe." Ljudje bodo v svojem obupu

prepuščeni drug drugemu. Verjamem pa, da se bodo kristjani radovali, čeprav bodo soočeni s smrtjo. Kajti v teh strašnih časih bodo imeli svojega Tolažnika!

Jezusove besede so me preplašile: "V pričakovanju grozot, ki bodo zadele svet, bodo ljudje umirali od strahu." V Janezovem Razodetju je zapisano, da bo antikrist zapolnil svet z zvoki fanfar in plapolanjem zastav. Pomislil sem: "Kako gre lahko to skupaj? Po eni strani živimo v strahu in pričakovanju, po drugi pa doživljamo velike uspehe." Če pa se spomnim, kaj smo doživljali leta 1933, vem, da je to mogoče: tudi takrat je bil svet poln slavij, zvokov godb na pihala in zastav in obenem poln strahu v pričakovanju bodočnosti.

V pravem trenutku, ko bo antikrist na vrhuncu svojih moči, ko bo mislil, da se je za vedno rešil Jezusa, takrat bo Bog posredoval! Jezus se bo ponovno vrnil v vsej svoji slavi! Antikrist bo pogubljen. Jezus ga bo uničil z "dihom svojih ust"!

Čim mračnejši kot so časi, tem očitnejši postajajo zastrašujoči znaki človeškega obupa in bodoče vladavine antikrista. Le ljudje, ki berejo Biblijo, so pomirjeni, ker pričakujejo vrnitev Jezusa Kristusa!

3. Kaj bo po Kristusovem povratku?

V zvezi s tem nam Biblija daje nekaj smernic. Zapisano pa je, da bo Jezus kot kralj na zemlji vladal tisoč let. Vse to se popolnoma ujema: najprej bodo ljudje spoznali, da je stanje brezizhodno, nato bodo še poslednjič poskusili rešiti svet, naposled pa bo zavladal moj Kralj! On ve, kako je treba vladati! Dajte, obiščite domove, kjer kraljuje Jezus. Že na pragu boste občutili, da tam prevladuje čisto drugačno vzdušje!

Nekoč sem poznal mlad zakonski par. Nekega dne je mož sedel k meni in mi rekel: "Želim se posvetiti Bogu. Doslej sem zanikal njegov obstoj, sedaj pa sem spoznal, da brez njega ne morem živeti." Kasneje je prišlo na dan, da je bil v zakonu razočaran. Pojasnil mi je: "Hotel sem dokazati, da je lahko zakon srečen tudi brez Boga." Toda vse je šlo narobe. Umrl jima je otrok in to je povzročilo razdor med zakoncema. Na koncu je priznal: "Bog je proti nama. Vdam se." Otrokov pogreb, ki sem ga opravil jaz sam, je bil pretresljiv. V sredini

je ležala krsta z mrtvim otrokom, na eni strani je stal mož s svojo družino, nasproti pa čedna mlada žena, obkrožena s svojci. Dva svetova, dve strani - in med njima mrtev otrok.

Več let je minilo, preden se je tudi žena zatekla k Jezusu. Spominjam se njenega pisma, ki mi ga je pisala za Veliko noč: "Jezus je vstal v mojem srcu!"

To ju je zblížalo in ponovno sta se poročila. Življenje sta začela znova. Čeprav sta bila oba zelo samostojna in inteligentna, se prej v ničemer nista ujemala. Sedaj pa je njuno življenje presrečno.

Mož mi je to tako opisal: "Glejte, prej nama je šlo vse narobe." "In zakaj je sedaj vse v redu?" sem ga vprašal. Nasmejanega obraza mi je odgovoril: "Zato, ker pri nas vlada Jezus! Žena ne govori več: 'Jaz vladam!' In jaz ne govorim več: 'Jaz vladam!' Namesto tega se vprašava: 'Kaj želi Jezus?' In vse je v najlepšem redu!"

Ko sem ga poslušal, me je prešinila misel: "Če je lahko tako lepo že, ko zavlada Jezus v naših domovih, kako lepo bo šele takrat, ko bo zavladal na zemlji?" To tisočletno kraljestvo bo tako prekrasno, da si tega ne moremo niti zamisliti.

Potem, ko bo Jezus zavladal svetu, bo sledila še ena preizkušnja, ki bo pokazala, ali so naša srca zares spreobrnjena. Hudič bo izpuščen iz uzde in očitno bo, da se ljudje globoko v srcu niso spremenili in da je človeštvo ostalo takšno, kakršno je bilo.

V Bibliji je zapisano, da se bodo tedaj ljudje še zadnjič dvignili proti Bogu. Nato bo sledil konec sveta. Sončni sistem bo razpadel, nebo in zemlja bosta uničena. Apostol piše dalje: "Nato sem ugledal velik bel prestol in njega, ki sedi na njem... In ugledal sem mrtve, velike in male, kako stojijo pred Bogom. In odprla se je knjiga... In kdor ni zapisan v Knjigi življenja, bo vržen v ognjeno jezero."

Nekoč me je nekdo vprašal: "Kje bo stal prestol, če ne bo nič obstajalo?" Odgovoril sem mu: "To ni tvoja skrb. Skrbi naj te raje to, kakšen boš prišel pred ta prestol!" Človek je lahko pogubljen. Ljubše bi mi bilo, da nam Biblija ne bi pripovedovala o tej grozljivi resnici. Na žalost pa ta grozljiva možnost večne pogibeli obstaja!

Povedati vam moram še eno zgodbo. Zvečer se je v nekem škotskem dvorcu zbrala majhna družčina. Pogovarjali so se

o vsem mogočem in na koncu prišli tudi do krščanstva. Po večerji so se posedli okrog kamina, v katerem je gorel ogenj. Nek starejši, eleganten gospod je rekel gostiteljici: "Po vaših besedah sklepam, da ste kristjanka. Ali zares verjamete prav vse, kar je zapisano v Bibliji?" "Da!" "Tudi to, da bodo mrtvi ponovno vstali?" "Da!" "In da bodo pogubljeni vsi, ki niso zapisani v Knjigi življenja?" "Da, tudi v to verjamem!" Gospod je vstal in prečkal dvorano. V kotu je visela kletka s papagajem. Vzel ga je iz kletke in ga odnesel proti kaminu, kakor da bi ga hotel vreči v ogenj. Prestrašena gostiteljica je priskočila, ter ga zagrabila za roko: "Kaj pa počnete?! Ubogi ptič!" Gospod se je nasmehnil: "Glejte, vam se smili že ta ptica, vaš tako imenovani Bog ljubezni pa bo v ogenj vrgel na milijone ljudi. Čuden Bog ljubezni!" Za trenutek je bilo vse tiho, potem pa je gospa odgovorila: "Motite se! Bog sam nikogar ne vrže v ogenj. Mi sami prostovoljno odhajamo v večno pogibel. Bog želi, da se vsi ljudje rešijo!"

Biblija nam pretresljivo opisuje poslednjo sodbo. Opisan je božji sodni stol: "In ugledal sem mrtve, male in velike, ki stojijo pred prestolom."

Ljudje se z vsemi močmi upirajo resnici o božji sodbi: "To ni res!" Nekega mojega mladega prijatelja je sodelavec vprašal: "Zares verjameš v Sodni dan?" "Da, verjamem." Porogljivo je odvrnil: "Daj no! Poglej, koliko ljudi je danes na svetu in koliko jih je do sedaj že živelo! Zamisli si, koliko časa bi trajalo, če bi tako sodili vsakemu posebej!" Mladenič je odgovoril samo: "Ko bo ta čas prišel, bomo imeli časa na pretek. Nič več nas ne bo čakalo."

Da, Bog bo imel za nas dosti časa. S tem, da bo sodil vsakemu posebej, bo pokazal, kako resno nas jemlje. To je dokazal že s tem, da je njegov Sin za nas umrl na križu. Čeprav vi sami svojega življenja ne jemljete resno in ga preživljate v grehu in praznini, Bog vse to resno jemlje. Na Sodni dan bo vse prišlo na plan.

Biblijska vizija bodočnosti se konča z naslednjimi besedami: "In ugledal sem novo nebo in nov svet, kateremu vlada pravičnost." Biblija to opisuje z besedami, ki presegajo naše razumevanje. Nekaj pa je popolnoma jasno - Bog bo dosegel svoj cilj. Tisti, katerih imena so zapisana v Knjigi življenja, bodo živeli v tem novem svetu. Enaki bodo Bogu in božjemu Sinu. V tem svetu ne bo policije, zaporov, hudiča; ne bo vojn,

niti bolečine, niti greha, niti smrti!

Sami si preberite čudovito 21. in 22. poglavje knjige Razodetja.

Ker poznamo samo svet greha, bolečine in smrti, si te nadnaravne vizije težko predstavljamo. Zelo rad bi živel v tem božjem svetu! Pa vi?

4. Ali-ali

Nekaj stvari bi rad ponovno poudaril. Čim dlje preučujem knjigo Razodetja, tem bolj me prizadene dejstvo, da bosta na koncu obstajali samo dve vrsti ljudi, odrešeni in pogubljeni.

In če rečete: "Nikomur na svetu ni več mar za Jezusa!", vam lahko odgovorim samo tako: "Tedaj bo mnogo ljudi pogubljenih!" Naši očetje so molili: "Vem, le malo bo odrešenih. Daj, da bom med njimi!" Na koncu bodo samo odrešeni in pogubljeni.

Tistim, ki bodo pogubljeni, bi rad nekaj povedal. Moj prijatelj Paul Humburg mi je nekoč dejal: "Sanjalo se mi je, da je Sodni dan. Slišal sem, kako Jezus od sebe odvrča pogubljene: 'Pojdite proč, prekleti!' Tako piše v Bibliji! Videl sem jih, kako so odhajali sklonjenih glav, preplašeni in obupani. Slišal sem, kako je nekdo vprašal soseda: 'Si videl to?' 'Da,' je odgovoril sosed, 'tudi jaz sem opazil - roka, ki nas je podila, je bila prebodena! Tudi za naju je bila prikovana na križ, nama pa ni bilo mar za to. Po pravici sva pogubljena!'"

Slišite! Jezus je umrl tudi za vas! Ni važno, ali verujete ali ne, vendar pa morate vedeti: Jezus je umrl za vas! Pridite k svojemu Odrešeniku! In če boste rekli: "Toda grešnik sem!", vam bom odgovoril samo to: "Prav grešnike išče, saj drugačnih ljudi sploh ni!" Tisti, ki trdi, da je dober, očitno laže. Tisti, ki trdijo, da jim Odrešenik ni potreben, so najbolj izgubljeni, tako da tega niti sami ne opazijo!

Na koncu pa še nekaj besed tistim, ki bodo odrešeni. V Biblijskem opisu bodočega sveta je rečeno, da bo Novi Jeruzalem zgrajen na dvanajstih orjaških draguljih, ki bodo služili za temelj. Nosili bodo imena dvanajstih apostolov, prič božjega evangelija. Sam si to tako predstavljam: na draguljih bo pisalo Peter, Janez, Jakob... Na enem od draguljev bo pisalo Matej. Ali veste, kdo je bil Matej? Velik tihotapec in prevarant!

Ko se je nekega dne lotil svojega umazanega posla, je srečal Jezusa. Ta mu je rekel: "Pojdi z menoj!" Levi, tako se je tedaj imenoval, je pustil vse in odšel za Jezusom. Doživel je Odrešenikovo smrt. Doživel je njegovo vstajenje in njegov povratek v nevidni svet. Doživel je prihod Svetega Duha.

Kasneje so mu predlagali: "Toliko tega si doživel z Jezusom, zapiši to!" To je tudi storil. Tako je nastal Matejev evangelij, s pomočjo katerega je na milijone ljudi našlo Jezusa. Njegovo novo ime, Matej, je na častnem mestu zapisano v novem svetu, ime tega nekdanjega pokvarjenca, ki ga je Jezus odrešil.

Tako velika je milost Jezusa Kristusa! Tako silna je moč njegove odrešitve!

To milost bi rad naklonil tudi vam. Ne upirajte se ji! Od tega je odvisna vaša odrešitev, sedaj in za vso večnost.

Ali je življenje z Bogom koristno?

Naslov te teme bi se lahko glasil tudi drugače: "Ali se izplača biti kristjan?" Temu bi dodal besede iz pisma Efežanom: "Blagoslovljen Bog in Oče našega Gospoda Jezusa Kristusa, ki nas je iz nebes v Kristusu blagoslovil..." Te besede prelepo govorijo o velikem blagoslovu, ki so ga preko Jezusa Kristusa deležni kristjani.

Preden se dotaknemo bistva te teme, bi želel pojasniti nekaj stvari. Prvo, kar želim povedati, je:

1. Življenje z Bogom ni nikakršna iluzija!

Da, življenje z Bogom ni niti domišljija, niti iluzija! Naj vam to pojasnim.

Pastor v velikem mestu srečuje vsemogoče zanimive ljudi. Nedavno tega sem srečal nekega mladeniča in mu dejal: "Kaj vse bi bilo lahko iz tebe, če bi prepustil svoje življenje Gospodu!" "Oh, gospod pastor," mi je odgovoril, "spustite se na zemljo!" Poznate to frazo? Pomeni: "Bodite stvarni! Bog ne obstaja!" Odvrnil sem mu: "To je nekaj popolnoma novega, tega še nisem slišal!" Rekel mi je: "Dobro me poslušajte! Včasih so se ljudje pri soočenju z naravnimi silami počutili nemočne in nebogljene, pa so si izmislili neko še močnejšo silo, ki bi jim lahko nudila pomoč ter jo imenovali: Alah, Bog, Jehova, Buda... in kaj vem, kako še. Vendar pa se je že zdavnaj pokazalo, da so bile to samo domneve in da zgoraj ni nikogar!" Pravi mali govor! Ko je končal, sem mu odvrnil: "Dragi moj, ti ne poznaš Jezusa!"

"Jezusa?" me je vprašal. "Jezus je samo eden od tistih, ki so osnovali novo religijo." "Nikakor ne! Zelo se motiš!" sem mu odvrnil. "Hudo napako delaš, dragi moj! Povedal ti bom, kdo je Jezus. Poznam Jezusa in vem, da Bog obstaja. Brez njega ne moremo o Bogu ničesar vedeti!" In pojasnil sem mu, kdo je Jezus.

Kdo je Jezus? Tudi vam bi rad to razložil s pomočjo nekega primera. V svojem življenju sem že veliko doživel.

Med drugim sem bil tudi večkrat zaprt, pa ne zato, ker bi kradel, temveč zaradi svoje vere. V času Hitlerjevega režima nacisti niso radi videli pastorjev, ki so (kakor jaz) delali z mladino. Zapirali so me v stroge zapore. Nekoč so me strpali v še posebno odvraten zapor. Stavba je bila vsa iz betona, s tako tankimi zidovi, da si lahko slišal kašelj iz sosednje temnice, ali pa padec s postelje v tretjem nadstropju. Poleg tega je bila moja celica prava luknja.

V celico poleg moje so nekega dne privedli človeka, ki ga je aretiral Gestapo. Bil je zelo obupan in ponoči sem skozi tanek zid lahko poslušal njegov jok. Poslušal sem ga, kako se obrača na svojem ležišču. Često je bilo slišati tudi pridušeno stokanje. Hudo je poslušati moškega, ki joče. Čez dan, ko nam je bilo prepovedano ležati na postelji, sem poslušal svojega soseda, kako koraka po celici: dva in pol koraka gor, dva in pol koraka dol kakor žival v kletki. Vmes je globoko vzdihoval. - Jaz pa sem v svoji celici živel v miru božjem! Glejte, Jezus je prišel k meni! Ko sem poslušal mojega soseda, sem pomislil: "Nekako moram priti do njega! Moram govoriti z njim! Konec koncev sem dušni pastir!" Poklical sem stražarja in mu dejal: "Poslušajte, v sosednji celici se nahaja popolnoma obupan človek. Še ponorel bo! Pastor sem, pustite me k njemu. Rad bi govoril z njim!" "Vprašal bom nadrejenega!", mi je odgovoril stražar. Čez eno uro se je vrnil: "To je prepovedano! Ne morete k njemu!" Tako še naprej nisem mogel do svojega soseda, čeprav mi je bil, kakor pravimo, na dosegu roke.

Ne vem niti, kako je izgledal, ali je bil mlad ali star. Občutil sem samo njegov globok obup. Si lahko to predstavljate? Stal sem poleg zida njegove celice in pomislil: "Ko bi le lahko porušil ta zid in šel k njemu!" Toda če bi še toliko razbijal, ne bi mogel predreti močnega zidu.

Dobro me poslušajte! Tudi Bog, Stvarnik nebes in zemlje, se nahaja v podobni situaciji. Ljudje smo zaprti v svojem tridimenzionalnem svetu, vendar pa nam je Bog čisto blizu. Biblija pravi: "Z vseh strani me obdajaš." Bog nam je na dosegu rok, vendar pa je med njim in nami zrasta stena drugačnih dimenzij. Skoznje se do božjih ušes prebijajo obupani klici tega sveta. Bog sliši preklinjanje ogorčenih, jok osamljenih, bolečino tistih, ki se poslavljajo od svojih mrtvih, vzdihne onih, ki jim je bila storjena krivica. Vse to prizadene

božje srce, tako kakor je mene prizadel obup moža v sosednji celici.

Toda glejte, Bog lahko stori, česar jaz nisem mogel. Porušil je zid, ki nas je ločil in prišel v naš vidni svet, preko svojega Sina Jezusa! Razumete! Bog je prišel k nam, na ta umazan in beden svet, kot Jezus, Sin božji! Odkar sem spoznal Jezusa, vem, da Bog v resnici obstaja. Velikokrat trdim: "Od Jezusovega prihoda naprej je zanikanje božjega obstoja čisto neznanje."

In še moram govoriti o Jezusu. Če bi bilo odvisno od mene, bi v svojih predavanjih govoril največ o njem in večeri bi bili prekratki za to obširno temo.

Torej, Jezus je bil rojen v Betlehemu. Odrasel je in postal mož. Čeprav na zunaj na njem ni bilo videti božje slave, je zelo privlačil ljudi. Čutili so, z njim je na svet prišla božja ljubezen in milost! V času, ko je Jezus kot pripadnik izraelskega naroda živel na zemlji, je bila dežela Kanaanska pod oblastjo Rimljanov. V mestecu Kafernaum je živel nek rimski stotnik. Rimljani so verovali v celo množico bogov, v resnici pa niti v enega. Omenjenemu stotniku je na smrt zbolel ljubljeni služabnik. Poklical je zdravnike, toda ti ga niso mogli ozdraviti. Sprevidel je, da služabnik umira. V zadnjem trenutku se je spomnil: "Veliko sem slišal o Jezusu. Mogoče bi on lahko pomagal. Poiščite ga!" In tako je ta brezbožnik, pogan, začel iskati Jezusa. Ko ga je našel, ga je zaprosil: "Gospod, moj služabnik je zelo bolan. Ali ga lahko ozdraviš?" "Da," je odgovoril Jezus, "šel bom s teboj v tvojo hišo!" Ko je stotnik to slišal, je dejal: "Ni ti potrebno iti do moje hiše. Kadar jaz nekemu kaj ukažem, je to takoj storjeno. Samo besedo ti je treba reči in moj služabnik bo ozdravel." Z drugimi besedami je ta poganski rimski stotnik dejal: "Iz nemogočega lahko storiš mogoče! Ti si Bog!" Tedaj se je Jezus obrnil k množici, ki ga je spremljala, in dejal: "Tako globoke vere nisem našel niti v Izraelu." To pomeni: "Tako globoke vere, kot jo ima ta ateist, nisem našel niti v cerkvi." Stotnik je doumel: "Z Jezusom je k nam prišel Bog!"

Zgodbe o Jezusu morate poznati! Prosim vas, še več, rotim vas, kupite si Novo zavezo. Preberite Janezov evangelij, zatem pa še ostale evangelije in pisma. Pričevanja o Jezusovem življenju so čudovita! V nobeni knjigi ne boste našli tako lepih zgodb kakor v Novi zavezi.

Vendar Jezus, Sin božji, ni prišel na ta svet samo zato, da bi ozdravil stotnikovega služabnika in s tem dokazal, da Bog obstaja. Prišel je zato, da bi ljudje našli v Bogu svoj mir!

Toda glejte, od Boga nas ne loči samo to, da živimo v različnih dimenzijah. Med Bogom in vami, med Bogom in menoj stoji zid. To je zid naših grehov! Ste se kdaj zlagali? Da? Če ste se, ste postavili zid med Bogom in seboj! - Ste kdaj preživeli dan brez Boga, brez molitve? Da? Zid je še višji! Nečiste misli, prešuštvo, kraja, laži; da na tisoče majhnih, na prvi pogled nevažnih stvari, sploh ne omenjamo; vse to je kršenje božjih zakonov. Vsak naš greh je vzdani v zid krivde pred Bogom! Vsi skupaj smo postavili ta zid, ki loči ljudi od Boga! Toda Bog je sveti Bog! Ko rečem "Bog", tedaj nehote načnem vprašanje mojih grehov in krivde. Ta problem je treba nujno rešiti!

Bog zelo resno jemlje naše grehe! So ljudje, ki razmišljajo: "Bog bi bil lahko zelo vesel, ker še vedno verujem vanj!" Toda to ni dovolj! Tudi hudič veruje v Boga! On prav gotovo ni ateist, saj dobro ve, da Bog obstaja. Toda ne more se pomiriti z Bogom!

Božji mir lahko dosežemo samo tako, da odstranimo ta zid krivde, ki nas odreja od Boga. In to je razlog Jezusovega prihoda! Porušil je zid naše krivde! Zaradi tega je dopustil, da so ga križali! Vedel je, da mora nekdo prevzeti nase božjo kazen za storjene grehe. Ali ljudje, ali on. Ali Wilhelm Busch ali Jezus! Jezus Kristus, nedolžen Sin božji, je na križu prevzel nase sodbo, ki bi doletela mene; ne samo mene, temveč tudi vas!

Ponovno bi vam rad opisal križanega Jezusa; vam prikazal najlepši prizor, ki ga je svet kdaj videl. Poglejte, kje visi On, po katerem je Bog prišel na ta bedni svet, o katerem je zapisano v Bibliji: "Bog je nanj preložil vse grehe sveta." On, ki na svojih ramenih nosi breme vseh človeških grehov, naših grehov! Poglejte, kje visi On, ki lahko stori to, česar nihče od nas ne more. Odvzel nam je breme naših grehov!

Berite Biblijo, ki piše o tem.

Na križu se je uresničila Biblijska prerokba: "...kazen ga je zadela zaradi našega miru..."

V Švici imam dobrega prijatelja, s katerim sva veliko prepotovala. Ko sva na primer v kaki restavraciji dobila račun, sem pomislil: "Kdo bo plačal?... Tisti, ki ima debelejšo

denarnico!" Jaz bi tedaj rekel: "Hans, ti plačaj! Izkaži se malo!" Eden od nas pač mora plačati.

Nekdo mora plačati za naše grehe in prestopke! Ali boste verovali v Jezusa, v to, da je on plačal za vas, ali pa boste morali plačati sami! Za vsak greh boste morali plačati! Vidite, zato je Jezus tako pomemben! Tako zvesto mu sledim, ker je plačal namesto mene!

S svojim življenjem je plačal za moje grehe in vstal od mrtvih, to je čudovito!

Tri dni po Jezusovi smrti je nek mož premišljeval: "Kaj je sedaj z Jezusom? Mrtev je. Na lastne oči sem videl, kako so ga položili v grob in pred vhod zvalili kamnito ploščo. Je bil zares Sin božji?" Ta mož se je imenoval Tomaž. Medtem, ko je premišljeval o Jezusu, so k njemu vsi srečni pritekli njegovi prijatelji. "Tomaž! On živi! Potolaži se! On je živ!" "Kdo je živ?" "Jezus!" "To je nemogoče!" "Mogoče je! Mogoče! Videli smo njegov prazen grob. Prisegamo! In ... srečali smo ga!" "To je nemogoče", si je mislil Tomaž. "Ni mogoče, da bi kdo vstal od mrtvih. Če je to res, tedaj je on zares Sin božji, tedaj je on sam Bog!"

Toda Tomaž je bil nejeveren: "V življenju sem bil že velikokrat prevaran! Verjamem samo, če vidim na lastne oči!" Ko sem se nekoč na vlaku pogovarjal s sprevodnico o Jezusu, mi je tudi ona dejala: "Verjamem samo to, kar vidim!" Ravno tako je razmišljal tudi Tomaž. Rekel je svojim prijateljem: "Ne bom verjel, dokler ne bom na lastne oči na njegovih rokah videl ran, ki so jih pustili žebli in dokler se z lastnimi rokami ne dotaknem njegovega telesa." Zaman so ga apostoli prepričevali, Tomaž jim je odgovarjal: "Ne verjamem!" Po osmih dneh so se apostoli spet zbrali. Tudi Tomaž je bil med njimi. Naenkrat se je med njimi pojavil Jezus in jih pozdravil: "Mir z vami!" Obrnil se je k Tomažu in mu dejal: "...položi svoj prst semkaj in poglej moje roke! Daj svojo roko in jo položi v mojo stran in ne bodi neveren, temveč veren." Tedaj se je ubogi, nejeverni mož spustil na kolena in zastokal: "Gospod moj in Bog moj!"

Upam, da sedaj razumete, kaj mislim, ko vam govorim, da življenje z Bogom ni iluzija! Življenje z Bogom ni domišljija! Bog ni nekaj neopredeljivega, kakor si to ljudje radi zamišljajo: "Nekje že mora obstajati nekakšen Bog, toda nihče ne ve, kakšen je." Ne! Življenje z Bogom je stvarnost, ki je utemeljena

z dejstvom, da je Sin božji prišel, umrl in za nas od mrtvih vstal. Prav zaradi tega sem lahko resnično prepričan v božji obstoj.

Na koncu bi želel še enkrat poudariti: življenje z Bogom ni niti domišljija, niti iluzija!

Sedaj pa bi odgovoril na drugo vprašanje, ki se glasi:

2. Kako začeti življenje z Bogom?

Ljudje mi često govorijo: "Pastor Busch, srečen človek ste. Imate nekaj, česar mi nimamo." Odgovarjam jim: "Ne brbljajte! Tudi vi bi lahko to imeli! Jezus je tukaj tudi za vas!" Običajno sledi vprašanje: "Kako naj začnem življenje z Bogom?" Biblija nam na to odgovori z enim samim stavkom: "Verjemi v Jezusa Kristusa!"

Oh, ko bi vas le lahko pripravil do take vere! Da bi vas prepričal, bom ponovno pojasnil, kaj v bistvu pomeni "verovati". O veri imajo mnogi napačno predstavo. Eni na primer pogledajo na uro in pravijo: "Ura je točno sedem in dvajset minut. V to sem popolnoma prepričan." Drugi pa, ki ure nimajo, pravijo: "Verjamem, da je ura sedem in dvajset minut." Ljudje mislijo, da je "verovanje" nekaj, kar ni čisto gotovo, predpostavka. Mar ni tako? Kaj pomeni "verovati", ko Biblija pravi: "Veruj v Jezusa Kristusa!" To bi vam rad pojasnil z opisom nekega dogodka.

V glavnem mestu Norveške v Oslu, sem imel predavanje. V soboto zjutraj sem hotel odleteti nazaj v Nemčijo, ker sem imel naslednji dan predavanje v Wuppertalu. Čim sem prispel na letališče, je šlo vse narobe: najprej je letalo zaradi megle zakasnilo za eno uro. Končno smo se vkrcali na letalo za Kopenhagen, kjer naj bi prestopili na drugo linijo. Ko smo že leteli nad Kopenhagnom, je pilot nenadoma spremenil smer in odleteli smo proti Švedski. Obvestili so nas, da v Kopenhagnu ne moremo pristati zaradi goste megle. Odleteli smo proti Malmö. V Malmö na Švedskem se prav gotovo nisem namenil. Kaj naj tam počnem? Namenjen sem bil v Düsseldorf in od tam v Wuppertal, kjer me je čakalo predavanje.

Končno smo pristali v Malmö. Bilo je kaj videti: letališče je bilo prepolno ljudi in letala so še dolgo pristajala eden za drugim. Malmö je bilo namreč daleč naokoli edino mesto

brez megle. Tamkajšnje letališče je relativno majhno, tako da se že zdavnaj ni dalo več uresti. Med čakanjem sem se spoprijateljil z nekim avstrijskim trgovcem. Oba sva se spraševala: "Le kaj se bo zgodilo? Morda bomo morali do jutra tako postopati! Noge mi bodo odpadle od utrujenosti!" Vsi so preklinjali in poizvedovali, se mrščili in godrnjali, kakor je v taki situaciji pač običajno. Nenadoma se je po zvočniku zaslišal glas: "Eno letalo bo odletelo proti jugu! Ne vemo ali bo pristalo v Hamburgu, Düsseldorfu ali Frankfurtu. Kdor želi na jug, naj se vkrca!" Precej negotova reč! Neka ženska poleg nas je kriknila: "Jaz že ne grem na to letalo! Bojim se!" Rekel sem ji: "Draga gospa, saj vam ni treba! Nihče vas ne sili!" Moj novi avstrijski prijatelj je, bolj sam pri sebi, dejal: "Hm, leteti po taki megli! Pa še niti tega ne vemo, kje bi pristali!" V tem trenutku, ženska je še vedno jadikovala, pa tudi Avstrijec me je malo preplašil, je mimo mene prišel pilot v modri uniformi. Zagledal sem njegovo mirno in resno obličje. Pomislil sem: "Ta človek ve, kaj je odgovornost! Zanj to ni nobena igralka!" Obrnil sem se k Avstrijcu in mu dejal: "Temu lahko zaupamo! Pridite, vkrcajmo se v letalo! Ta človek ni nikakršen vetrnjak!"

Vkrkali smo se. Od trenutka, ko smo zapustili trdna tla in vstopili v letalo, je bilo naše življenje odvisno od tega moža. Toda verjeli smo vanj. Zaupali smo mu svoja življenja. Srečno smo pristali v Frankfurtu in preden sem prišel do doma, je minila cela noč. Toda dosegli smo svoj cilj! To pomeni "verovati"! Verovati pomeni: zanesti se na nekoga, zaupati mu.

Kako začeti življenje z Bogom? - "Veruj v Jezusa Kristusa!" - Točneje rečeno: pojdi k Jezusu! Ko sem vstopil v tisto letalo, sem imel občutek, da bi moj avstrijski prijatelj najraje vstopil z eno nogo, z drugo pa ostal na pisti. Toda to ni mogoče. Lahko bi ostal zunaj, ali pa svoje življenje zaupal pilotu! Tako je tudi z Jezusom. Ne morete z eno nogo živeti brez Jezusa, z drugo pa stati poleg njega. Tako pač ne gre!

Vera v Jezusa Kristusa in življenje z Bogom je mogoče samo, če mu svoje življenje popolnoma predamo. Reči mu moramo, kakor pisec te pesmi: "Vzemi življenje moje, povsod naj bo tvoje."

Na koga naj se zanesemo, če ne na Sina božjega? Nihče na svetu ni toliko storil zame, kot Jezus! Tako me je ljubil,

da je zame umrl na križu. Ne samo zame, temveč tudi za vas! Nihče nas ni ljubil tako, kakor on. Vstal je od mrtvih in sedaj živi. Zakaj ne bi zaupali svojega življenja tistemu, ki je premagal smrt? Nori smo, če tega ne storimo!

V trenutku, ko predam svoje življenje Jezusu, vstopam v življenje, ki prihaja od Boga. Pesem, ki jo imam zelo rad, pravi:

*Vse zdaj tebi dajem, Jezus,
vse kar znam in kar imam...
Vse zdaj tebi dajem Jezus,
telo, dušo in duha ti dam...
Vse zdaj tebi dajem, Jezus,
stori z menoj, kar hočeš sam...*

Ko bi le vi tako govorili o Jezusu!

Če hočete svoje življenje predati Jezusu in oditi k njemu, tedaj mu to povejte! On je tu! Poleg vas je! Sliši vas! Recite mu: "Jezus, predajam ti svoje življenje!" Ko sem, do tedaj brezbožnik, doživel spreobrnjenje in sem v svoje življenje sprejel Jezusa, sem molil: "Jezus, predajam ti svoje življenje. Ne morem ti obljubiti, da bom dober. Zato mi moraš dati novo srce. Moj značaj je slab, vendar se ves, kakršen pač sem, predajam tebi. Napravi nekaj iz mene!"

To je bil trenutek v mojem življenju, ko sem se s telesom in dušo posvetil Jezusu in njemu, ki me je s svojo krvjo odkupil, prepustil, da vodi moje življenje.

Samo tako lahko preidemo v življenje z Bogom. Kdor želi v tem življenju napredovati, mora neizogibno delati tri stvari: brati božjo Besedo, Biblijo, pogovarjati se z Bogom, moliti, in družiti se z božjimi otroci - s cerkvijo.

Ne morete pripadati Jezusu, ne da bi se zanimali zanj. Imeti morate Biblijo in Novo zavezo in vsak dan vsaj petnajst minut brati božjo Besedo. Česar ne boste razumeli, enostavno pustite za drugič. Čim večkrat ko boste brali, tem bolj jasno in čudovito se vam bo zdelo. Kolikokrat se mi je srce napolnilo z neizrekljivo blaženostjo, ker pripadam Odrešeniku in ker ga lahko oznanjam tudi drugim. Življenja božjega ne smete imeti samo zase, oznanjati ga morate tudi drugim.

Prvi pogoj za poglobljanje vere je branje, proučevanje božje Besede. Drugi je molitev. Jezus vas sliši! Ni vam treba

imeti vzvišenih govorov; zadostuje, da molite enostavno, kakor ta gospodinja: "Ljubi Jezus! Danes sem imela grozen dan: mož je slabe volje, otroci me ne ubogajo, čaka me kup umazanega perila, potrebovala bi deset mark... Ljubi Jezus, vse to ti potožim. Napolni moje srce z veseljem in mi pomagaj, da preživim ta dan kot otrok božji! Jezus, zahvaljujem se ti, ker se lahko zanesem nate!"

Jezusu lahko poveste vse, kar vam leži na srcu, popolnoma vse! Lahko molite tudi tako: "Jezus, pomagaj mi, da te bolje spoznam in da ti vedno bolj pripadam!"

Tretji del življenja z Bogom je skupnost s kristjani. Z drugimi besedami, morate se družiti s tistimi, ki si prav tako želijo pripadati Jezusu. Pred kratkim mi je nekdo dejal: "Rad bi veroval, toda nikakor mi ne uspeval" Svetoval sem mu: "Manjka vam družba kristjanov!" Na to mi je odvrnil: "Niso mi prav vsi všeč!" "Na žalost," sem mu rekel, "tu ni pomoči. Če pričakujete, da boste nekega dne živeli z njimi v nebesih, se morate že danes pripravljati na to! Ljubi Bog ne more vseh kristjanov narediti takšnih, da bi nam bili všeč."

Kot otrok sem poznal direktorja neke frankfurtske banke, starejšega moža, ki mi je povedal mnogo dogodivščin iz svojega življenja. Ko je opravil maturo, mu je oče dejal: "Tukaj imaš toliko in toliko denarja. Lahko boš obiskal vse evropske prestolnice." Samo predstavljajte si; bilo mu je komaj osemnajst let, ko se mu je ponudila ta čudovita prilika. Le kdo ne bi bil vesel?

Stari bankir je nadaljeval: "Nekaj mi je bilo jasno; v velemestih se hitro zaide v greh. Jaz pa sem hotel pripadati Jezusu. Zato sem s seboj vzel Novo zavezo. Vsak dan, preden sem zapustil hotelsko sobo, sem tako slišal Jezusov glas in govoril z njim. In vsakič, ko sem prispel v drugo mesto, sem nemudoma poiskal kristjane. Povsod sem jih našel: v Lisboni, Madridu, Londonu... Najtežje je bilo v Parizu. Tam sem dolgo iskal nekoga, ki bi pripadal Kristusu. Končno sem zvedel za nekega čevljarja. 'Veliko bere Biblijo!' so mi dejali." In tako je mladenič obiskal čevljarja. Ko je vstopil v njegovo delavnico, mu je dejal: "Poznate Jezusa?" V odgovor so se čevljarjeve oči zasvetile. Mladenič mu je dejal: "Vsako jutro bi prišel k vam in lahko bi skupaj molila. Smem?" Tako pomembno mu je bilo zavezništvo z nekom, ki si resnično želi biti kristjan.

Torej, to sem vam hotel pojasniti. Od trenutka, ko Jezus

vstopi v vaše življenje, ni življenje z Bogom nikakršna iluzija. Kako začeti živeti z Bogom? "Verjemi v Jezusa Kristusa!"

3. Kakšna je korist od življenja z Bogom?

Dragi prijatelji, če bi vam hotel povedati, kaj vse človeku nudi življenje z Bogom in skupnost z Jezusom, bi vam lahko govoril šest mesecev, pa še ne bi končal. Toliko vsega je treba povedati!

Nikoli ne bom pozabil, kaj mi je oče pred smrtjo dejal. To so bile ene izmed njegovih poslednjih besed: "Wilhelm, vsem svojim prijateljem in znancem povej, kako srečnega in blagoslovljenega me je naredil Jezus, v življenju in smrti!" Veste, na smrtni postelji človek ne govori puhlih fraz. Če vam nekdo na smrtni postelji reče: "...kako srečnega me je naredil Jezus - v življenju in smrti!", potem ima to posebno težo. - Kakšna bo vaša smrt?

Ko sem kot mlad pastor služboval v rurskem okrožju, sem doživel nekaj zanimivega. Okrog leta 1925 je na velikem shodu nek učen mož prisotne dve uri prepričeval, da Boga ni. Uporabil je vse svoje znanje, da bi nekako prepričal prisotne. Dvorana je bila prepolna ljudi. Od dima se ni dalo dihati. Z vseh strani se je slišalo odobravanje: "Hura! Bog ne obstaja! Delamo lahko, kar hočemo!" Ko je govornik slednjič končal, je voditelj shoda vstal in dejal: "Sedaj sledi diskusija. Vsak, ki želi kaj povedati, se lahko javi." Seveda, nihče ni imel poguma za to. Vsi so si mislili: "Ne moremo se zoperstaviti tako učenemu človeku." Prav gotovo se dosti ljudi ni strinjalo z govornikom, vendar, le kdo bi bil dovolj pogumen, da bi se pred tako množico povzpел na podij.

Končno se je nekdo javil! Iz ozadja dvorane se je bližala stara ženička, tipična vzhodno-pruska babica s črno avbo na glavi. Voditelj jo je vprašal: "Mamka, bi radi kaj povedali?" "Da," je rekla ženička, "rada bi nekaj povedala!" "Potem pa se morate povzpeti na podij!" "Ne skrbite, sem že tu!" je rekla ženička. Zares pogumna ženska!

Starka je primarširala do podija, se povzpela za govorniški pult in začela: "Gospod govornik, dve uri ste govorili o svoji neveri, sedaj pa mi dovolite, da pet minut govorim o svoji

veri. Rada bi vam povedala, kaj je moj Gospod, moj nebeški Oče, storil zame. Vidite, ko sem bila še mlada, je moj mož umrl v rudniški nesreči. Mrtvega so mi prinesli k hiši. Ostala sem sama s tremi otroci. Socialne pomoči tedaj še ni bilo. Ob pogledu na svojega mrtvega moža bi lahko obupala. Tedaj pa me je potolažil Bog, kakor me nihče drug na tem svetu ne bi mogel! Nisem poslušala, kaj so mi govorili ljudje. Toda On, Bog, me je popolnoma potolažil! Tedaj sem mu rekla: 'Gospod, sedaj boš moral biti Ti oče mojim otrokom!' (Starka je zares znala govoriti!) Dostikrat nisem vedela, kje najti denar, da bi lahko nahranila svoje otroke. Tedaj sem rekla svojemu Odrešeniku: 'Gospod, moja bedo poznaš. Pomagaj mi, prosim te!'"

V tem trenutku se je starka obrnila proti govorniku in dejala: "Nikoli me ni pustil na cedilu. Še več je naredil zame, poslal mi je svojega Sina, Jezusa Kristusa, ki je zame umrl in od mrtvih vstal in me s svojo krvjo očistil mojih grehov! Da," je nadaljevala, "stara sem že. Kmalu bom umrla. In glejte, poklonil mi je tudi trdno upanje v večno življenje. Ko bom tu na zemlji zaprla oči, jih bom odprla v nebesih, ker pripadam Jezusu. Vse to je storil zame! In sedaj vas vprašam, gospod govornik, kaj je vaša nevera storila za vas?" Govornik je vstal in potrepil ženičko po ramenih: "Ne želim starke oropati njene vere. Vera je dobra za stare ljudi."

Morali bi videti, kako je ženička reagirala! Energično je zamahnila in vzkliknila: "Nee, nee! Ne boste se me tako rešili! Gospod govornik, postavila sem vam vprašanje in prosim vas, da odgovorite nanj! Povedala sem vam, kaj je moj Gospod storil zame, sedaj pa mi vi povejte, kaj je vaša nevera storila za vas?" - Nastala je neprijetna tišina. Starka je bila pametna ženska...

Dandanes, ko se evangelij napada z vseh strani, se postavlja vprašanje: kaj v bistvu ljudem daje njihova nevera? Nimam občutka, da so zaradi tega ljudje srečni in da v njihovih srcih vlada mir. Ravno nasprotno!

Kakšno korist ima človek od življenja z Bogom? Kar se mene osebno tiče vam želim povedati, da bi brez božjega miru, ki sem ga dobil od Jezusa, ne mogel živeti!

V mojem življenju so bili trenutki, ko bi mi od bolečine lahko počilo srce. Prav danes sem slišal, da se je v soseščini zgodila nesreča, ki je dve družini zavila v črnino. Avto je

povozil otroke. Ne zavedamo se, kako hitro nas lahko doleti nesreča. Tedaj človeku nenadoma zmanjka velikih besed. Vse kar lahko stori, je, da iztegne roko v temo in zastoka: "Kaj ni nikogar, ki bi mi lahko pomagal?"

Vidite, prav v težkih življenjskih situacijah pride najbolj do izraza, kaj imamo v Jezusu. Ko sem se poročil, sem dejal svoji ženi: "Draga, rad bi imel šest sinov in vsi naj bi igrali na trobento." Mislil sem si pač, kako lepo bi bilo imeti pihalni orkester pri hiši. V resnici sva dobila šest otrok: štiri lepe hčerke in dva sina. Toda mojih sinov ni več. Bog jih je na strašen način vzel k sebi; najprej enega, potem pa še drugega. Tega nisem mogel razumeti. Vse življenje sem prebil pri delu z mladino, toda moji lastni sinovi... Še se spominjam, kako sem, ko so mi povedali za smrt drugega sina, začutil, kakor da je nož prebodel moje srce. Ljudje so prihajali in mi izražali sočutje, vendar mi njihove besede niso prodrle do srca. Bil sem mladinski pastor in vedel sem: "Ta večer moram stopetdesetim dečkom govoriti radostne besede božje." Toda moje srce je krvavelo! Zaklenil sem se, padel na kolena in molil: "Ljubi Jezus, usmili se me, prosim te!" Odprl sem Novo zavezo in prebral: "Jezus reče: 'Mir z vami!'" Vedel sem, da Bog izpolni svoje obljube. Nadaljeval sem s svojo molitvijo: "Jezus, ne razumem, zakaj si to storil, toda prosim te, daruj mi svoj mir!" In to je tudi storil! Zares storil!

Nekega dne ga boste tudi vi potrebovali. Nihče vam ne bo mogel nuditi tolažbe. In tedaj boste znali ceniti to, da poznate Jezusa, ki vas je s svojo dragoceno krvjo odkupil na križu in od mrtvih vstal. Srečni boste, da boste lahko rekli: "Gospod, podari mi svoj mir!" Mir, ki ga nudi on, kot mogočna reka napolni vaše srce! To velja tudi v najtežjih trenutkih vašega življenja, ko se znajdete na pragu smrti.

Kako boste reagirali v času smrti? Takrat vam nihče več ne bo mogel pomagati. Celo roko osebe, ki ste jo v življenju najbolj ljubili, boste morali izpustiti. Kako bo, ko boste stopili pred božje obličje? Bi se radi znašli pred njim z vsemi svojimi grehi na duši? Ah, ko bi le sprejeli Odrešiteljevo močno roko in mu dejali: "S svojo dragoceno krvjo si me odkupil in mi odpustil vse grehe!" Tedaj bi lahko umrli brez strahu, odrešeni!

Kakšno korist ima človek od življenja z Bogom? Naštel vam bom:

- mir z Bogom
  - radost v srcu
  - ljubezen do Boga in bližnjih
  - ljubezen do sovražnikov in do vseh, ki nam gredo na živce
  - tolažbo v nesreči (vsak dan bo lep, čeprav sredi najhujšega trpljenja)
  - trdno upanje v večno življenje
  - Svetega Duha
  - odpuščenje grehov
  - potrpežljivost...
- Ah, ne morem več naštevati.

Končal bi s pesmijo, ki jo imam še posebej rad:

*Srečna brezskrbnost, Jezus je moj!
Njemu pripadam, nič več nisem svoj.
Po Njemu odrešen, srečen vsak dan,
v Duhu sem rojen in v krvi opran.
Vse svoje življenje prepevam okrog,
častim te in hvalim, ker ti si moj Bog!*

Čudovito je, če ste deležni odrešitve! Tudi vam želim to bogastvo, to srečo!

* To je pastorjevo zadnje predavanje, ki ga je imel 19. junija 1966 v Sasnitzu na Rugenu. Po vrnitvi s te evangelizacije ga je 20. junija 1966 Bog poklical k sebi.

Draga bralka, dragi bralec!

Prebrana knjiga Vam razodeva resnice Svetega Pisma in prinaša sporočilo o odrešenju po Jezusu Kristusu. Morda so se Vam ob branju porodila dodatna vprašanja oziroma želja, da se globje seznanite z resnicami Svetega Pisma. Če je tako, potem po priloženi naročilnici lahko brezplačno naročite dodatno gradivo z versko vsebino, ki Vam ga nudimo.

Smo mednarodna krščanska verska organizacija, katere cilj je prinesiti Evangelij, to je veselo sporočilo o Jezusu, v vsak dom v Sloveniji. Če želite zvedeti kaj več o našem delovanju ali če želite osebni kontakt z nami, nam to lahko sporočite s pomočjo priložene naročilnice.

Na naročilnici označite (X) zaželjeno gradivo, jo odtrgajte in pošljite na naš naslov:

Evangelij v vsak dom

P. P. 5

61117 LJUBLJANA

NAROČILNICA BREZ OBVEZNOSTI

Pošljite mi **brezplačno**:

- Evangelij po Janezu
- Biblijski dopisni tečaj
- Kaseto z versko vsebino
- Informacijo o radijskih (verskih) oddajah
- Želim osebni kontakt

POŠILJATELJ:

Ime in priimek: _____

Naslov: _____

Wilhelm Busch:

**Jezus
naša usoda**

